
Evangelijos
principai

*Jie sužinos apie savo Išpirkėją ir esminius jo doktrinos
punktus, kad žinotų, kaip ateiti pas jį ir būti išgelbėtiems.*

1 Nefio 15:14

Evangelijos principai

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Salt Leik Sitis, Jutos valst.

Būsime dėkingi už jūsų patarimus ir atsiliepimus apie šį vadovėlį. Juos prašome siųsti adresu: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-0024. El. paštas: cur-developement@ldschurch.org. Prašome nurodyti savo vardą, pavardę, adresą, apylinkę ir kuolą. Nepamirškite nurodyti vadovėlio pavadinimo. Tada parašykite savo atsiliepimus apie gerąsias vadovėlio puses ir pasiūlymus, kaip galima būtų jį pagerinti.

Turinys

<i>Ivadas</i>	1
<i>1 skyrius</i> Mūsų Dangiškasis Tėvas	5
<i>2 skyrius</i> Mūsų dangiškoji šeima	9
<i>3 skyrius</i> Jėzus Kristus – išrinktasis mūsų Vadovas ir Gelbėtojas	13
<i>4 skyrius</i> Laisvė rinktis	17
<i>5 skyrius</i> Sukūrimas	23
<i>6 skyrius</i> Adomo ir Ievos nuopuolis	27
<i>7 skyrius</i> Šventoji Dvasia	30
<i>8 skyrius</i> Meldimasis mūsų Dangiškajam Tėvui	33
<i>9 skyrius</i> Dievo pranašai	39
<i>10 skyrius</i> Raštai	43
<i>11 skyrius</i> Kristaus gyvenimas	49
<i>12 skyrius</i> Apmokėjimas	57
<i>13 skyrius</i> Kunigystė	65
<i>14 skyrius</i> Kunigystės organizacija	71
<i>15 skyrius</i> Viešpaties sandoros žmonės	79
<i>16 skyrius</i> Jėzaus Kristaus Bažnyčia ankstesniais laikais	83
<i>17 skyrius</i> Jėzaus Kristaus Bažnyčia mūsų laikais	91
<i>18 skyrius</i> Tikėjimas į Jėzų Kristų	97
<i>19 skyrius</i> Atgaila	103
<i>20 skyrius</i> Krikštas	111
<i>21 skyrius</i> Šventosios Dvasios dovana	117

---

22 skyrius	Dvasios dovanos	121
23 skyrius	Sakramentas	127
24 skyrius	Šabo diena	133
25 skyrius	Pasninkas	137
26 skyrius	Auka	143
27 skyrius	Darbas ir asmeninė atsakomybė	149
28 skyrius	Tarnavimas	155
29 skyrius	Viešpaties sveikatos įstatymas	161
30 skyrius	Tikroji meilė	165
31 skyrius	Sąžiningumas	171
32 skyrius	Dešimtinė ir atnašos	177
33 skyrius	Misionieriškas darbas	181
34 skyrius	Mūsų talentų lavinimas	189
35 skyrius	Paklusnumas	193
36 skyrius	Šeima gali būti amžina	199
37 skyrius	Pareigos šeimoje	205
38 skyrius	Amžinoji santuoka	211
39 skyrius	Skaistybės įstatymas	217
40 skyrius	Šventyklos darbas ir šeimos istorija	225
41 skyrius	Pomirtinis dvasių pasaulis	233
42 skyrius	Izraelio namų surinkimas	237
43 skyrius	Antrojo atėjimo ženklai	243
44 skyrius	Antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas	249
45 skyrius	Tūkstantmetis	255
46 skyrius	Paskutinis teismas	259
47 skyrius	Išaukštinimas	265
<i>Iliustracijų sąrašas</i>		271
<i>Teminė rodyklė</i>		274

Įvadas

Mokinio vadovėlis ir mokytojo vadovėlis

Knyga *Evangelijos principai* buvo sudaryta kaip vadovėlis mokytiis individualiai ir kartu kaip mokytojo vadovėlis. Kai studijuosite ją ir sieksite Viešpaties Dvasios, galės augti jūsų supratimas ir liudijimas apie Dievą Tėvą, Jėzų Kristų ir Jo apmokėjimą bei Evangelijos sugražinimą. Galėsite rasti atsakymus į gyvenimo klausimus, suprasti savo tikslą ir savo vertę bei su tikėjimu pasitikti asmenius ir šeimos iššūkius.

Nurodymai kaip mokyti Bažnyčioje ir namuose

Būti mokytoju yra didžiulė atsakomybė, kuri apima daug galimybių stiprinti kitus ir pasirūpinti, kad jie būtų „[maitinami] geruoju Dievo žodžiu“ (Moronio 6:4). Jūsų mokymas bus efektyvus, jei laikysitės šitų principų:

- Mylėkite tuos, kuriuos mokote.
- Mokykite su Dvasia.
- Mokykite doktrinos.
- Skatinkite uoliai mokytis.

Mylėkite tuos, kuriuos mokote

Kai rodote meilę tiems, kuriuos mokote, jie darosi jautresni Viešpaties Dvasiai. Jie mokosi su didesniu užsidegimu ir tampa atviresni jums bei kitiems. Stenkitės susipažinti su tais, kuriuos mokote, ir parodykite jiems, kad jie nuoširdžiai jums rūpi. Atsižvelkite į ypatingus poreikius turinčių žmonių iššūkius. Klasėje sukurkite jaukią aplinką, kurioje dalyviai nesivaržydami galėtų kreiptis į jus su bet kokiais jiems iškilusiais klausimais apie Evangelijos principus ir jų pritaikymą.

Viešpaties Dvasia bus ten, kur vyraus meilė ir vienybė. Viešpats pasakė: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!“ (Jono 13:34).

Daugiau informacijos šia tema ieškokite knygoje *Teaching, No Greater Call*, p. 31–39

Mokykite su Dvasia

Patys svarbiausi dalykai, kurių jums teks mokytis, bus Kristaus mokymai, kaip jie pateikti Raštuose ir apreikšti per šių laikų pranašus bei patvirtinti Šventosios Dvasios. Kad galėtumėte tai daryti efektyviai, turite gauti Viešpaties Dvasią. Viešpats pasakė: „Per tikėjimo maldą jums bus duota Dvasia; ir jei Dvasios negausite, jūs nemokysite.“ (DS 42:14; taip pat žr. DS 50:13–22.) Tikrasis mokytojas yra Šventoji Dvasia, todėl taip svarbu sukurti aplinką, kurioje galėtų būti Viešpaties Dvasia.

Daugiau informacijos šia tema ieškokite knygoje *Teaching, No Greater Call*, p. 41–48.

Mokykite doktrinos

Prieš mokydami bet kurį skyrių, jį nuodugniai išstudijuokite, kad tikrai suprastumėte jame esančią doktriną. Taip pat išstudijuokite papildomas Raštų ištraukas, išvardintas skyriaus gale. Kai skyriuje esantys mokymai paveiks jus asmeniškai, galėsite mokytis nuoširdžiau ir su didesne galia. Niekada nespekuliuokite Bažnyčios doktrina. Mokykite tik to, kas paremta Raštais, pastarųjų dienų pranašų žodžiais ir Šventąja Dvasia (žr. DS 42:12–14; 52:9).

Jeigu esate pašaukti mokytis pagal šitą knygą kvorume arba klaseje, nekeiskite jos į kitą medžiagą, kad ir kokia įdomi ji būtų. Laikykitės Raštų ir šitos knygos žodžių. Kai tinka, pamokas papildykite pasakojimais apie asmeninius patyrimus ir straipsniais iš Bažnyčios žurnalų.

Daugiau informacijos šia tema ieškokite knygoje *Teaching, No Greater Call*, p. 50–59.

Skatinkite uoliai mokyti

Mokydami padėkite kitiems pamatyti, kaip Evangelijos principus pritaikyti kasdieniniame gyvenime. Skatinkite diskusijas apie tai, kaip tie principai gali paveikti mūsų jausmus Dievui, sau, savo šeimoms ir kaimynams. Raginkite mokinius gyventi pagal tuos principus.

Stenkitės į pamokas įtraukti kuo daugiau žmonių. Tai galite padaryti kviesdami juos skaityti garsiai, atsakyti į klausimus arba pasidalinti patirtimi, tačiau tai darykite tik tuomet, kai esate įsitikinę, jog tai jų netrikdys. Ruošdamiesi mokyti, galite sugalvoti ypatingas užduotis mokiniams. Atsižvelkite į kitų žmonių poreikius ir jausmus. Jums gali prireikti prieš pamoką pasikalbėti su jais asmeniškai ir paklausti, ką jie galvoja apie tokį dalyvavimą.

Daugiau informacijos šia tema ieškokite knygoje *Teaching, No Greater Call*, p. 61–74.

Papildoma informacija mokytojams

Kiekviename šios knygos skyriuje yra viena ar dvi pastabos mokytojams. Tos pastabos apima mintis, kurios, jums stengiantis mylėti tuos, kuriuos mokote, gali padėti mokyti su Dvasia, mokyti doktrinos ir skatinti uoliai mokyti tuos, kuriuos mokote.

Mūsų Dangiškasis Tėvas

1 skyrius

Dievas yra

- Kokie dalykai jums liudija, kad Dievas yra?

Mormono Knygos pranašas Alma rašė: „Viskas rodo, jog yra Dievas; taip, būtent žemė ir viskas, kas yra ant jos veido, taip, ir jos judėjimas, taip, ir taip pat visos planetos, kurios juda savo įprastiniu keliu, liudija, jog yra aukščiausiasis Kūrėjas.“ (Almos 30:44.) Galime pažiūrėti į dangų naktį ir suprasti, ką Alma turėjo omenyje. Yra milijonai žvaigždžių ir planetų, esančių tobuloje tvarkoje. Jos neatsidūrė ten atsitiktinai. Dievo kūrinis galime matyti tiek danguje, tiek žemėje. Daugybė nuostabių augalų, gyvūnų rūšių, kalnai, upės, debesis, kurie mums neša lietų bei sniegą – visa tai mums liudija, kad yra Dievas.

Pranašai mus mokė, kad Dievas yra Visagalis visatos Valdovas. Dievas gyvena danguje (žr. DS 20:17). Per savo Sūnų Jėzų Kristų Jis sukūrė dangus ir žemę bei visa, kas juose yra (žr.3 Nefio 9:15; Mozės 2:1). Jis sukūrė mėnulį, žvaigždes ir saulę. Jis suorganizavo šitą pasaulį, suteikė jam formą, judėjimą ir gyvybę. Orą ir vandenį jis užpildė gyvais sutvėrimais. Kalvas ir lygumas apgyvendino įvairiausiomis gyvūnų rūšimis. Jis suteikė mums dieną ir naktį, vasarą ir žiemą, metą sėti ir metą nuimti derlių. Jis sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, kad šis valdytų visus kitus Jo kūrinius (žr. Pradžios 1:26–27).

Dievas yra aukščiausia ir tobula Esybė, kurią mes tikime ir garbiname. Jis yra „Didysis visatos Gimdytojas“ ir Jis „žiūri į visą žmoniją su tėvišku rūpestingumu ir palankumu“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* [2009], p. 38–39).

Mokytojams: Skyriaus pradžioje esančiais klausimais pradėkite diskusiją ir nukreipkite mokinius ar šeimos narius skaityti skyriaus tekstą, kad rastų daugiau informacijos. Skyriaus pabaigoje esančiais klausimais padėkite mokiniams arba šeimos nariams apmąstyti ir aptarti, ką reiškia tai, ką jie perskaitė, ir pritaikyti tai savo gyvenime.

Dievo esmė

- Kokias žinote Dievo savybes?

Kadangi esame sukurti pagal Jo paveikslą (žr. Mozės 2:26; 6:9), žinome, kad mūsų kūnai yra panašūs į Jo kūną. Jo amžinoji dvasia gyvena apčiuopiamame kūne iš mėsos ir kaulų (žr. DS 130:22). Tačiau Dievo kūnas yra tobulas ir šlovingas, kurio šlovės neįmanoma apibūdinti.

Dievas yra tobulas. Jis yra teismo Dievas, pasižymintis meilės, gailėstingumo, tikrosios meilės, tiesos, galios, tikėjimo, žinojimo ir nuovokumo savybėmis. Jis turi visą galią. Jis viską žino. Jis pilnas gerumo.

Visa, kas gera, kyla iš Dievo. Viskas, ką Jis daro, skirta padėti Jo vaikams tapti tokiems kaip Jis. Jis sakė: „Štai, tai yra mano darbas ir mano šlovė – įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.“ (Mozės 1:39.)

- Kodėl mums svarbu suprasti Dievo esmę?

Dievo pažinimas

- Kaip galime pažinti Dievą?

Pažinti Dievą yra taip svarbu, kad Gelbėtojas pasakė: „O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“ (Jono 17:3.)

Pirmiausias ir didžiausias įsakymas yra toks: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi“ (Mato 22:37).

Kuo labiau pažįstame Dievą, tuo labiau Jį mylime ir laikomės Jo įsakymų (žr. 1 Jono 2:3–5). Laikydami Jo įsakymų, galime tapti panašūs į Jį.

Galime pažinti Dievą, jeigu:

1. Tikėsime, kad Jis yra ir kad Jis mus myli (žr. Mozijo 4:9).
2. Studijuosime Raštus (žr. 2 Tim 3:14–17).
3. Melsimės Jam (žr. Jokūbo 1:5).

4. Iš visų jėgų stengsimės laikytis visų Jo įsakymų
(žr. Jono 14:21–23).

Tai darydami pažinsime Dievą ir galiausiai turėsime amžinąjį gyvenimą.

- Pagalvokite, kaip galite priartėti prie Dievo.

Papildomos Raštų ištraukos

- ApD 7:55–56 (Sūnus Tėvo dešinėje)
- DS 88:41–44 (Dievo savybės)
- Psalmynas 24:1 (žemė yra Viešpaties)
- Mozės 1:30–39 (sutvėrimas)
- Almos 7:20 (Dievas negali elgtis neteisingai)
- Džozefas Smitas–Istorija 1:17 (Tėvas ir Sūnus yra atskiros esybės)
- Almos 5:40 (gera ateina iš Dievo)
- Jono 14:6–9 (Sūnus ir Tėvas yra panašūs)
- Mormono 9:15–20 (stebuklų Dievas)
- Amoso 3:7 (apreiškimo Dievas)
- Jono 3:16 (meilės Dievas)

Mūsų dangiškoji šeima

2 skyrius

Mes esame mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai

- Ko apie mūsų ryšį su Dievu mokoma Raštuose ir ko apie tai mus moko pastarųjų dienų pranašai?

Dievas yra ne tik mūsų Valdovas ir Kūrėjas; Jis taip pat yra mūsų Dangiškasis Tėvas. Visi vyrai ir moterys yra tikri Dievo sūnūs ir dukterys. „Žmogus, kaip dvasia, prieš ateidamas į žemę laikiname [fiziniame] kūne, buvo pradėtas ir gimė dangiškiems tėvams ir augo Tėvo amžinose buveinėse“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 335).

Kiekvienas asmuo, kuris kada nors gimė žemėje, yra mūsų dvasinis brolis arba sesuo. Kadangi esame dvasiniai Dievo vaikai, paveldėjome galimybę išsiugdyti dieviškąsias Jo savybes. Per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą galime tapti panašūs į mūsų Dangiškąjį Tėvą ir gauti džiaugsmo pilnatvę.

- Kaip žinojimas, kad esate Dievo vaikas, įtakoja jūsų mintis, žodžius ir veiksmus?

Dar gyvendami danguje vystėmės kaip asmenybės ir laviname savo talentus

- Pagalvokite apie talentus ir dovanas, kuriais esate palaiminti.

Raštai mus moko, kad, dar būdami dvasiomis danguje, pranašai ruošėsi tapti vadovais žemėje (žr. Almos 13:1–3). Prieš jiems gimstant mirtinguose kūnuose, Dievas iš anksto įšventino (išsirinko) juos būti vadovais žemėje. Jėzus, Adomas ir Abraomas buvo vieni iš tų vadovų. (Žr. Abraomo 3:22–23.) Džozefas Smitas mokė, kad

---

Mokytojams: Neturite mokyti visko, kas yra kiekviename skyriuje. Su malda ruošdamiesi mokyti, siekite Dvasios vadovavimo, kad galėtumėte žinoti, kurias skyriaus dalis turėtumėte aptarti ir kuriuos klausimus turėtumėte užduoti.

„kiekvienas vyras, pašauktas tarnauti pasaulio gyventojams, tam tikslui buvo [iš anksto] išventintas“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas*[2009], p. 490). Tačiau kiekvienas žemėje gali laisvai pasirinkti priimti ar atmesti bet kokią galimybę tarnauti.

Danguje nebuvo visi vienodi. Pavyzdžiui, žinome, kad buvome dangiškų gimdytojų sūnūs ir dukros – vyrai ir moterys (žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156). Mes turėjome skirtingus talentus ir sugebėjimus ir buvome pašaukti daryti skirtingus dalykus žemėje. Daugiau apie savo „amžinąsias galimybes“ galime sužinoti gavę savo patriarchalinius palaiminimus (žr. Thomas S. Monson, iš Conference Report, Oct. 1986, p. 82; arba *Ensign*, Nov. 1986, p. 66).

Mūsų prisiminimą apie ikimirtingąjį gyvenimą dengia uždanga, tačiau mūsų Tėvas Danguje žino, kas esame ir ką veikėme prieš ateidami čia. Jis parinko laiką ir vietą, kur kiekvienas iš mūsų gimsimė, kad galėtume išmokti tas pamokas, kurių mums asmeniškai reikia, ir su savo asmeniniais talentais ir individualybėmis nuveiktume daugiausia gero.

- Kaip kitų žmonių talentai palaimino jus? Kaip jūsų talentai ir dovanos gali palaiminti kitus?

Mūsų Dangiškasis Tėvas pateikė planą, kaip galime tapti panašūs į Jį

- Kaip gyvenimas žemėje padeda mums pasiruošti tapti panašiams į mūsų Dangiškąjį Tėvą?

Mūsų Dangiškasis Tėvas žinojo, kad negalėjome tobulėti toliau tam tikros ribos, jei laikinai neišvyktume iš Jo akivaizdos. Jis norėjo, kad išsiugdytume tas dieviškąsias savybes, kurias turi Jis. Kad tai padarytume, turėjome palikti savo ikimirtinguosius namus, turėjome būti išbandyti ir įgyti patirties. Mūsų dvasioms reikėjo apsivilkti fiziniiais kūnais. Turėsime mirti ir palikti savo fizinius kūnus, o prisikėlime vėl susijungti su jais. Tuomet gausime nemirtingus kūnus, panašius į mūsų Dangiškojo Tėvo kūną. Jei išlaikysime išbandymus,

---

Mokytojams: Mokiniai arba šeimos nariai tikriausiai pateiks gilų atsakymą į klausimą, jei jiems bus duota laiko apmąstyti, kaip atsakyti. Pavyzdžiui, uždavę klausimą, galite pasakyti: „Prašome minutėlę pagalvoti, kaip atsakytumėte, ir tada aš paprašysiu atsakyti.“ Tada duokite jiems laiko pagalvoti.

---

gausime džiaugsmo pilnatvę, kurią gavo mūsų Dangiškasis Tėvas. (Žr. DS 93:30–34.)

Mūsų Dangiškasis Tėvas sušaukė Didžiąją tarybą, kurioje pateikė savo planą, skirtą mūsų tobulėjimui (žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* p. 201, 490). Mes sužinojome, kad jei laikysimės Jo plano, tapsime panašūs į Jį. Būsime prikelti; turėsime visą galią danguje ir žemėje; tapsime dangiškais gimdytojais ir turėsime dvasinių vaikų, kaip kad turi Jis (žr. DS 132:19–20).

Sužinojome, kad Jis mums parūpins žemę, kur būsime išmėginti (žr. Abraomo 3:24–26). Mūsų atmintį uždengs uždanga, ir mes užmiršime savo dangiškuosius namus. Tai bus būtina, kad galėtume panaudoti savo laisvą valią ir pasirinkti gera arba pikta, neįtakojami prisiminimo apie gyvenimą su mūsų Dangiškuoju Tėvu. Taip paklustume Jam dėl savo tikėjimo Juo, o ne dėl žinojimo ar prisiminimo apie Jį. Jis padės mums atpažinti tiesą, kai ją vėl išgirsime žemėje (žr. Jono 18:37).

Didžiojoje taryboje taip pat sužinojome savo tobulėjimo tikslą: patirti džiaugsmo pilnatvę. Tačiau, taipogi sužinojome, kad kai kurie bus apgauti, pasirinks kitus takus ir išsuks iš kelio. Sužinojome, kad visi savo gyvenimuose patirsime išmėginimus: ligas, nusivylimą, skausmą, liūdesį ir mirtį. Tačiau supratome, kad tai bus mums duota, kad suteiktų patirties ir išeitų mums į gera (žr. DS 122:7). Jeigu leisime, tie išbandymai mus išgrynins, o ne nugalės. Jie mus mokys ištvermės, kantrybės ir tikrosios meilės (žr. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 15–16).

Toje taryboje taip pat sužinojome, kad dėl savo silpnumo mes visi, išskyrus mažus vaikus, nusidėsime (žr. DS 29:46–47). Sužinojome, kad mums bus parūpintas Gelbėtojas, kad galėtume nugalėti savo nuodėmes ir per prisikėlimą nugalėtume mirtį. Sužinojome, kad jei savo tikėjimą nukreipsime į Jį, paklusime Jo žodžiui ir seksime Jo pavyzdžiu, būsime išaukštinti ir tapsime panašūs į savo Dangiškąjį Tėvą. Mes gausime džiaugsmo pilnatvę.

- Išvardinkite kai kurias Dangiškojo Tėvo savybes. Kaip išgelbėjimo planas padeda mums išsiugdyti tas savybes?

Papildomos Raštų ištraukos

- Hebrajams 12:9 (Dievas yra mūsų dvasių Tėvas)
- Jobo 38:4–7 (kalbama apie ikimirtingąjį gyvenimą)
- Abraomo 3:22–28 (ikimirtingojo gyvenimo regėjimas)
- Jeremijo 1:5 (ikimirtingojo gyvenimo regėjimas)
- DS 29:31–38 (ikimirtingojo gyvenimo regėjimas)
- Mozės 3:4–7 (dvasinis ir fizinis sukūrimas)
- 1 Korintiečiams 15:44 (dvasinis ir fizinis sukūrimas)
- DS 76:23–24 (užgimę sūnūs ir dukros)
- DS 132:11–26 (tobulėjimo planas)

Jēzus Kristus – išrinktasis mūsu Vadovas ir Gelbētojas

3 skyrius

Reikējo Gelbētojo ir Vadovo

- Kodēl turējome palikti Dangiškojo Tēvo akivaizdā? Kodēl mums reikia Gelbētojo?

Kai ikimirtingajame dvasių pasaulyje mums buvo pristatytas išgelbėjimo planas, mes taip džiaugēmės, kad šaukēme iš džiaugsmo (žr. Jobo 38:7).

Supratome, kad turējome laikinai palikti savo dangiškuosius namus. Turējome negyventi mūsų Dangiškojo Tēvo akivaizdoje. Nebūdami Jo akivaizdoje, visi mes nusidēsime ir kai kurie iš mūsų išsuks iš kelio. Mūsų Dangiškasis Tēvas pažinojo ir mylėjo kiekvieną iš mūsų. Jis žinojo, kad mums reikēs pagalbos, todėl suplanavo, kaip mums padėti.

Mums reikējo Gelbētojo, kuris sumokētų už mūsų nuodēmes ir mokytų mus, kaip grįžti pas mūsų Dangiškąjį Tėvą. Mūsų Tēvas paklausė: „Ką man pasiūsti?“ (Abraomo 3:27.) Jēzus Kristus, kuris buvo vadinamas Jehova, tarė: „Štai aš, siųsk mane.“ (Abraomo 3:27; taip pat žr. Mozės 4:1–4.)

Jēzus norėjo ateiti į žemę, atiduoti už mus savo gyvybę ir ant savęs paimti mūsų nuodēmes. Jis, kaip ir mūsų Dangiškasis Tēvas, norėjo, kad pasirinktume ar paklusime Dangiškojo Tēvo įsakymams. Jis žinojo, kad turime laisva valia pasirinkti tam, jog įrodytume, kad esame verti išaukštšinimo. Jēzus sakė: „Tėve, tebus tavo valia, ir šlovė tebus tavo per amžius“ (Mozės 4:2).

Šėtonas, kuris vadinosi Liuciferiu, taip pat atėjo sakydamas: „Štai, čia aš, siųsk mane, aš būsiu tavo sūnus ir išpirksiu visą žmoniją, tad nė viena siela nepražus; ir aš tikrai tai padarysiu; todėl duok man savo garbę.“ (Mozės 4:1.) Šėtonas norėjo mus visus priversti vykdyti jo valią. Pagal jo planą mums nebūtų duota pasirinkti. Jis atimtų mūsų laisvę rinktis, kurią mums davė Tėvas. Šėtonas už mūsų išgelbėjimą norėjo gauti visą garbę. Pagal jo pasiūlytą planą, mūsų atėjimo į žemę tikslas būtų sužlugdytas (žr. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 207).

Jėzus Kristus tapo išrinktuoju mūsų Vadovu ir Gelbėtoju

- Skaitydami šitą skyrių, apmąstykite, ką jaučiate Gelbėtoju.

Išklausęs abiejų sūnų, Dangiškasis Tėvas tarė: „Aš siųsiu pirmąjį.“ (Abraomo 3:27.)

Jėzus Kristus buvo išrinktas ir iš anksto įšventintas būti mūsų Gelbėtoju. Apie tai kalbama daugelyje Raštų vietų (pavyzdžiui, žr. 1 Petro 1:19–20; Mozės 4:1–2). Vienoje Raštų ištraukų pasakojama, kad daug metų prieš Jėzui gimstant, Jis pasirodė Mormono Knygos pranašui, vadinamam Jaredo broliu, ir pasakė: „Štai aš esu tas, kuris nuo pasaulio įkūrimo buvo paruoštas išpirkti savo žmones. Štai aš esu Jėzus Kristus... Per mane visa žmonija turės gyvenimą ir turės jį amžinai, būtent tie, kurie tikės mano vardą.“ (Etero 3:14.)

Gyvendamas žemėje Jėzus mokė: „Aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios to, kuris mane siuntė. O mano siuntėjo valia ... kad kiekvienas, kuris regi Sūnų ir tiki jį, turėtų amžinąjį gyvenimą; todėl aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną.“ (Jono 6:38, 40.)

Karas danguje

Kadangi mūsų Dangiškasis Tėvas išrinko Jėzų Kristų būti mūsų Gelbėtoju, Šėtonas supyko ir sukilo. Kilo karas danguje. Šėtonas ir jo pasekėjai kovojo prieš Jėzų Kristų ir Jo pasekėjus. Gelbėtojo pasekėjai „nugalėjo [Šėtoną] Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu“ (Apreiškimo 12:11).

To didžio sukilimo metu Šėtonas ir visos jį sekusios dvasios buvo išstremtos iš Dievo akivaizdos ir išstemos iš dangaus.

Trečdalis dangaus pulkū buvo nubausti už tai, kad sekė Šėtoną (žr. DS 29:36). Jiems buvo atimta teisė gauti mirtingus kūnus.

Kadangi esame čia žemėje ir turime mirtingus kūnus, žinome, kad pasirinkome sekti Jėzumi Kristumi ir mūsų Dangiškuoju Tėvu. Šėtonas ir jo pasekėjai taip pat yra žemėje, bet jie yra kaip dvasios. Jie nepamiršo, kas mes esame, ir yra aplink mus kasdien, gundydami ir viliodami daryti tai, kas nepatinka mūsų Dangiškajam Tėvui. Iki mirtingajame gyvenime pasirinkome sekti Jėzumi Kristumi ir priimti Dievo planą. Turime toliau sekti Jėzumi Kristumi čia, žemėje. Tik sekdami Juo mes galime grįžti į savo dangiškuosius namus.

- Kokių būdu karas danguje tęsiasi šiandien?

Mes turime Gelbėtojo mokymus, kuriais galime sekti

- Pagalvokite apie tai, kaip Gelbėtojo mokymai įtakojo jus.

Nuo pat pradžios Jėzus Kristus apreiškė Evangeliją, kuri mums nurodo, ką turime daryti, kad grįžtume pas mūsų Dangiškąjį Tėvą. Paskirtu metu Jis pats atėjo į žemę. Savo žodžiu ir savo gyvenimu Jis mokė apie išgelbėjimo planą ir išaukštinimą. Jis įkūrė savo Bažnyčią ir savo kunigystę žemėje. Jis ant savęs paėmė mūsų nuodėmes.

Sekdami Jo mokymais galime paveldėti vietą celestialinėje karalystėje. Jis atliko savo dalį padėdamas mums grįžti į mūsų dangiškuosius namus. Dabar kiekvienas iš mūsų turime padaryti savo dalį ir tapti verti išaukštinimo.

Papildomos Raštų ištraukos

- Mozės 4:1–4; Abraomo 3:22–28 (Gelbėtojas išrinktas ikimirtingojoje būtyje)
- DS 76:25–29 (Karas danguje)
- Apreiškimo 12:7–9, 11 (Gelbėtojo pasekėjai kare danguje nugalėjo Šėtoną Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu)
- Izaijo 14:12–15 (kodėl Liuciferis buvo išmestas)

Mokytojams: Galite mokiniams arba šeimos nariams paskirti „Papildomas Raštų ištraukas“ studijuoti asmeniškai, poromis arba visa grupe.

Laisvė rinktis

4 skyrius

Valios laisvė – tai amžinas principas

- Ką atsakytumėte, jei kas jūsų paklaustų, kodėl svarbu turėti valios laisvę?

„Tu pats gali pasirinkti, nes tai tau duota“ (Mozės 3:17).

Dievas per savo pranašus mums pasakė, kad galime laisvai rinktis tarp gėrio ir blogio. Galime pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą sekdami Jėzumi Kristumi. Taip pat galime laisvai pasirinkti nelaisvę ir mirtį sekdami Šėtoną. (Žr. 2 Nefio 2:27.) Teisė pasirinkti tarp gėrio ir blogio bei veikti patiems vadinasi valios laisvė.

Savo ikimirtingajame gyvenime turėjome moralinę laisvę. Vienas iš gyvenimo žemėje tikslų – parodyti, ką pasirinksim (žr. 2 Nefio 2:15–16). Jeigu būtume priversti pasirinkti tiesą, negalėtume parodyti, ką patys pasirinktume. Taip pat, esame laimingesni, kai darome tai, ką patys pasirinkome.

Valios laisvė buvo vienas esminių klausimų iškilusių dangaus taryboje ikimirtingajame gyvenime. Tai buvo viena iš pagrindinių nesutarimo tarp Kristaus pasekėjų ir Šėtono pasekėjų priežasčių. Šėtonas sakė: „Štai, čia aš, siųsk mane, aš būsiu tavo sūnus ir išpirksiu visą žmoniją, tad nė viena siela nepražus; ir aš tikrai tai padarysiu; todėl duok man savo garbę.“ (Mozės 4:1.) Taip sakydamas jis „sukilo prieš [Dievą] ir siekė sunaikinti žmogaus valios laisvę“ (Mozės 4:3). Jo pasiūlymas buvo atmestas ir jis buvo išmestas iš dangaus kartu su savo pasekėjais (žr. DS 29:36–37).

Valios laisvė yra būtina Išgelbėjimo plano dalis

Dėl valios laisvės mūsų gyvenimas žemėje tampa išbandymo laikotarpiu. Planuodamas sukurti mirtingą savo vaikų būvį, Dievas pasakė: „Tuo išmėginsime [išbandysime] juos, kad pamatytume,

---

ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys.“ (Abraomo 3:25.) Be valios laisvės dovanos negalėtume parodyti mūsų Dangiškajam Tėvui, ar darysime viską, ką Jis mums įsako. Kadangi galime rinktis, atsakome už savo veiksmus (žr. Helamano 14:30–31).

Kai pasirenkame gyventi pagal Dievo planą mums, mūsų valios laisvė sustiprėja. Teisingi pasirinkimai didina mūsų galią toliau rinktis teisingai.

Kai paklustame mūsų Tėvo įsakymams, mūsų išmintis auga ir asmenybė stiprėja. Stiprėja ir mūsų tikėjimas. Mums darosi lengviau pasirinkti teisingai.

Pradėjome pasirinkimą dar būdami dvasiniai vaikai mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Dėl savo pasirinkimų tenai buvome verti ateiti į žemę. Mūsų Dangiškasis Tėvas nori, kad mūsų tikėjimas, galia, pažinimas, išmintis ir visos kitos geros savybės augtų. Jei laikysimės Jo įsakymų ir pasirinksime teisingai, mokysimės ir suprassime. Tapsime panašūs į Jį. (Žr. DS 93:28.)

- Kaip teisingi pasirinkimai padės mums ir toliau teisingai pasirinkti?

Valios laisvė reikalauja, kad būtų pasirinkimas

- Kodėl būtina priešingybė?

Negalime pasirinkti teismo, jei prieš mus nebus gėrio ir blogio priešingybės. Lehis, didis Mormono Knygos pranašas, pasakė savo sūnui Jokūbui, jog tam, kad Dievas galėtų įvykdyti amžinus tikslus, turi būti „visame kame ... priešingybė. Jei ne, ... teisumas negalėtų būti įgyvendintas, nei nelabumas, nei šventumas, nei nelaimingumas, nei gėris, nei blogis“ (2 Nefio 2:11).

Dievas leidžia Šėtonui priešintis gėriui. Dievas apie Šėtoną sakė:

„Aš padariau, kad jis būtų numestas žemyn;

ir jis tapo Šėtonu, taip, būtent velniu, visų melų tėvu, kad apgauldinėtų ir akintų žmones, ir vestų juos nelaisvėn pagal savo valią, būtent visus, kurie neįsiklausys į mano balsą“ (Mozės 4:3–4).

Šėtonas daro viską, ką gali, kad sunaikintų Dievo darbą. Jis siekia „kad visa žmonija būtų nelaiminga... Jis siekia, kad visi žmonės

būtų nelaimingi kaip jis pats“ (2 Nefio 2:18, 27). Jis nemyli mūsų. Jis nenori mums nieko gero (žr. Moronio 7:17). Jis nenori, kad būtume laimingi. Jis nori mus paversti savo vergais. Siekdamas pavergti mus, jis naudoja daug apgaulių.

Kai pasiduodame Šėtono pagundoms, apribojame savo pasirinkimus. Šitas pavyzdys parodo, kaip tai veikia. Įsivaizduokite, kad pajūryje matote ženklą, kuriame užrašyta: „Pavojinga – sūkurys. Čia maudytis draudžiama.“ Galime manyti, kad tai yra apribojimas. Bet ar tikrai? Mes vis dar galime daug ką pasirinkti. Galime laisvai maudytis kur nors kitur. Galime laisvai eiti pasivaikščioti paplūdimyje ir rankioti kriaukleles. Galime laisvai stebėti saulėlydį. Galime laisvai keliauti namo. Taip pat laisvai galime nekreipti dėmesio į tą ženklą ir plaukioti pavojingoje vietoje. Tačiau, vos tik patenkame į sūkurį ir jis mus įtraukia, turime tik kelis pasirinkimus. Galime bandyti ištrūkti arba galime šauktis pagalbos, tačiau galime paskęsti.

Nors galime laisvai pasirinkti, ką darysime, tačiau negalime laisvai pasirinkti savo veiksmų padarinių. Padariniai, tiek geri, tiek blogi, seka kaip natūralios bet kokio mūsų pasirinkimo pasekmės (žr. Galatams 6:7; Apreiškimo 22:12).

Dangiškas Tėvas nurodė mums, kaip išvengti Šėtono vergovės. Turime nuolat budėti ir melstis, prašydami, kad Dievas mums padėtų atsispirti Šėtono pagundoms (žr. 3 Nefio 18:15). Mūsų Dangiškasis Tėvas neleis mūsų gundyti labiau, negu turime galios atsispirti (žr. 1 Korintiečiams 10:13; Almos 13:28).

Dievo įsakymai nukreipia mus nuo pavojaus link amžinojo gyvenimo. Išmintingai pasirinkdami gausime išaukštinimą, amžinai tobulėsime ir pažinsime tobulą laimę (žr. 2 Nefio 2:27–28).

- Kokius žinote pavyzdžius veiksmų, ribojančių mūsų pasirinkimus? Kokius žinote pavyzdžius veiksmų, suteikiančių mums daugiau laisvės?

Mokytojams: Paprastas paveikslėlis mokiniams gali padėti sutelkti dėmesį. Jei aptarsite palyginimą apie įspėjantį ženklą, kuris pateiktas šiame skyriuje, galite lėtoje arba ant didelio popieriaus lapo nupiešti paveikslėlį su tokiu ženklu.

Papildomos Raštų ištraukos

- Mozės 7:32 (pasirinkimo laisvė)
- Abraomo 3:24–25 (žemiškasis gyvenimas – išbandymas)
- Almos 41:3; Moronio 7:5–6 (teisiami darbai)
- 2 Nefio 2:11–16 (būtina priešingybė)
- Moronio 7:12–17 (pasirinkimas tarp gėrio ir blogio)
- 2 Petro 2:19; Jono 8:34 (nuodėmė yra vergovė)
- 2 Nefio 2:28–29; Almos 40:12–13 (atlygis pagal darbus)

Sukūrimas

5 skyrius

Dievo planas mums

- Kodėl turėjome ateiti į žemę?

Kada kaip dvasiniai vaikai gyvenome kartu su mūsų dangiškaisiais tėvais, mūsų Dangiškasis Tėvas papasakojo mums apie savo planą, pagal kurį taptume labiau panašūs į Jį. Išgirdę Jo planą, šaukėme iš džiaugsmo (žr. Jobo 38:7). Troškome įgyti daugiau patirties. Kad tai galėtų įvykti, turėjome palikti Tėvo akivaizdą ir gauti mirtingus kūnus. Mums reikėjo gyventi kitoje vietoje, kur galėtume pasiruošti tapti panašūs į Jį. Mūsų naujieji namai buvo pavadinti žeme.

- Kodėl, jūsų manymu, sužinoję apie išgelbėjimo planą, šaukėme iš džiaugsmo?

Jėzus sukūrė žemę

Jėzus Kristus sukūrė šitą pasaulį ir viską jame. Jis taip pat sukūrė daug kitų pasaulių. Jis tai padarė kunigystės galia, vadovaujamas mūsų Dangiškojo Tėvo. Dievas Tėvas pasakė: „Aš sukūriau begalę pasaulių; ... ir aš juos sukūriau Sūnumi, kuris yra mano Viengimis.“ (Mozės 1:33.) Turime ir kitų liudijimų apie šią tiesą. Džozefas Smitas ir Sidnis Rigdonas regėjime matė Jėzų Kristų. Jie liudijo, „kad juo, per jį ir iš jo sukuriami ir buvo sukurti pasauliai ir jų gyventojai – Dievui užgimę sūnūs ir dukros“ (DS 76:24).

Kūrimo procesas

- Kokie yra sukūrimo tikslai?

Žemė ir viskas joje buvo sukurta dvasiškai, dar prieš sukuriant tai fiziškai (žr. Mozės 3:5). Planuodamas sukurti fizinę žemę,

---

Mokytojams: Kai kurie mokiniai ar šeimos nariai gali jaustis nepatogiai skaitydami garsiai. Prieš paprašydami juos skaityti garsiai, turėtumėte paklausti: „Kas norėtų perskaityti?“ Tada paprašykite, kad tai padarytų kas nors iš pasisiūliusių.

Kristus pasakė tiems, kurie buvo su juo: „Mes nusileisime žemyn, nes ten yra erdvė, ... ir padarysime žemę, ant kurios šie gyvens.“ (Abraomo 3:24.)

Vadovaujamas Tėvo, Kristus suformavo ir suorganizavo žemę. Jis atskyrė šviesą nuo tamsos ir padarė dieną bei naktį. Jis suformavo saulę, mėnulį ir žvaigždes. Jis atskyrė vandenį nuo sausumos ir padarė jūras, upes bei ežerus. Jis padarė, kad žemė būtų graži ir vaisinga. Jis padarė žolę, medžius, gėles ir kitus visų rūšių augalus. Tie augalai turėjo sėklas, iš kurių galėtų augti nauji augalai. Tada jis sukūrė gyvūnus: visų rūšių žuvis, galvijus, vabzdžius ir paukščius. Tie gyvūnai galėjo daugintis.

Dabar žemė buvo pasiruošusi priimti didžiausią kūrinį – žmoniją. Kad mūsų dvasios galėtų gyventi žemėje, joms turėjo būti suteikti kūnai iš mėsos ir kraujo. „Ir aš, Dievas, tariu savo Viengimiui, kuris buvo su manimi nuo pradžios: Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą; ir taip įvyko“ (Mozės 2:26). Ir taip pirmasis žmogus Adomas ir pirmoji moteris Ieva buvo suformuoti ir gavo kūnus, kurie buvo panašūs į mūsų dangiškųjų gimdytojų kūnus. „Pagal [Dievo] paveikslą sukūrė jį; kaip vyrą ir moterį sukūrė juos“ (Pradžios 1:27). Baigęs kūrimą, Viešpats buvo patenkintas ir žinojo, kad Jo darbas buvo geras, ir Jis kurį laiką ilsėjosi.

Dievo kūriniai rodo Jo meilę

- Kaip Dievo kūriniai rodo, kad Jis myli mus?

Dabar esame šiame nuostabiame pasaulyje. Pagalvokite apie saulę, kuri mums teikia šilumą ir šviesą. Pagalvokite apie lietu, kuris padeda augalams augti, padeda pasauliui būti švaresniam ir gaivesniam. Pagalvokite apie tai, kaip gera klausytis paukščių čiulbesio ar draugo juoko. Pagalvokite, kokie nuostabūs yra mūsų kūnai – kaip galime dirbti, žaisti ir ilsėtis. Kai pamąstome apie visus tuos kūrinis, pradedame suprasti, kokios išmintingos, galingos ir mylinčios esybės yra Jėzus Kristus ir mūsų Dangiškasis Tėvas. Savo didžią meilę mums Jie parodė pasirūpindami visais mūsų poreikiais.

Augmenija ir gyvūnija taip pat buvo sukurti, kad teiktų mums džiaugsmo. Viešpats sakė: „Taip, visa, kas ateina iš žemės savo sezono metu, yra sutverta žmogaus labui ir jam vartoti, kad ir džiugintų akį, ir linksmintų širdį; taip, maistui ir drabužiui, skoniui ir kvapui, kūnui sustiprinti ir sielai pagyvinti.“ (DS 59:18–19.) Nors Dievo kūrinių yra daug, Jis visus juos pažįsta ir myli. Jis sakė: „Man viskas suskaičiuota, nes jie yra mano ir aš juos pažįstu.“ (Mozės 1:35.)

- Už kokius Dievo kūrinius esate dėkingi?

Papildomos Raštų ištraukos

- Pradžios 1; 2:1–7; Abraomo 3:22–23; 4–5; Mozės 1:27–42; 2–3 (sukūrimo aprašymai)
- Hebrajams 1:1–3; Kolosiečiams 1:12–17; DS 38:1–3 (Jėzus Kūrėjas)
- DS 59:18–20; Mozės 2:26–31; DS 104:13–17; Mato 6:25–26 (sukūrimas parodo Dievo meilę)

Adomo ir Ievos nuopuolis

6 skyrius

Adomas ir Ieva pirmieji atėję į žemę

- Kokių įrodymų dėka žinome, kad Adomas ir Ieva buvo šaunios dvasios?

Dievas paruošė šią žemę, kad ji būtų Jo vaikų namai. Adomas ir Ieva buvo išrinkti būti pirmaisiais žemėje gyvenančiais žmonėmis (žr. Mozės 1:34; 4:26). Tėvo plane jiems buvo numatytas vaidmuo – į pasaulį atnešti mirtingumą. Jie buvo pirmieji gimdytojai. (Žr. DS 107:54–56.)

Adomas ir Ieva buvo vieni iš kilniausių mūsų Tėvo vaikų. Dvasių pasaulyje Adomas buvo vadinamas archangelu Mykolu (žr. DS 27:11; Judo 1:9). Dangiškasis Tėvas jį išrinko vadovauti teisiesiems kovoje su Šėtonu (žr. Apreiškimo 12:7–9). Adomas ir Ieva buvo išanksto paskirti tapti mūsų pirmaisiais gimdytojais. Viešpats pažadėjo Adomui didžius palaiminimus: „Aš paskyriau tave būti galva; daugybė tautų išeis iš tavęs, ir tu esi jiems kunigaikštis per amžius.“ (DS 107:55.)

Ieva buvo „visų gyvųjų motina“ (Mozės 4:26). Dievas sujungė Adomą ir Ievą santuoka, nes: „negera vyrui būti vienam“ (Mozės 3:18; taip pat žr. 1 Korintiečiams 11:11). Ji su Adomu dalijosi atsakomybe ir taip pat dalinsis jo amžiniais palaiminimais.

- Ko galime pasimokyti iš Adomo ir Ievos pavyzdžių?

Edeno sodas

- Kokiomis sąlygomis Adomas ir Ieva gyveno Edeno sode?

Kai Adomas su Ieva buvo patalpinti Edeno sode, jie dar nebuvo mirtingi. Toje būsenoje „jie nebūtų turėję vaikų“ (2 Nefio 2:23).

Mokytojams: Skyriaus pradžioje esančiais klausimais pradėkite diskusiją ir nukreipkite mokinius ar šeimos narius skaityti skyriaus tekstą, kad rastų daugiau informacijos. Skyriaus pabaigoje esančiais klausimais padėkite mokiniams arba šeimos nariams apmąstyti ir aptarti, ką reiškia tai, ką jie perskaitė, ir pritaikyti tai savo gyvenime.

Nebuvo mirties. Jie gyveno *fizinį* gyvenimą, nes jų dvasios buvo apgyvendintos iš žemės dulkių padarytuose fiziniuose kūnuose (žr. Mozės 6:59; Abraomo 5:7). Jie gyveno *dvasinį* gyvenimą, nes buvo Dievo akivaizdoje. Jie dar nebuvo pasirinkę tarp gėrio ir blogio.

Dievas įsakė jiems turėti vaikų. Jis sakė: „Būkite vaisingi ir dauginaitės, ir pripildykite žemę, ir užvaldykite ją, ir valdykite ... visus gyvius, judančius žemėje.“ (Mozės 2:28.) Dievas jiems pasakė, kad jie gali nevaržomai valgyti nuo kiekvieno medžio sode, išskyrus nuo vieno – gero ir pikto pažinimo medžio. Apie tą medį Dievas sakė: „Tą dieną, kai nuo jo valgysi, tikrai mirsi.“ (Mozės 3:17.)

Šėtonas, nežinodamas Dievo sumanymo, bet siekdamas sugriauti Dievo planą, atėjo pas Ievą Edeno sode. Jis gundė ją valgyti gero ir pikto pažinimo medžio vaisiaus. Jis ją patikino, kad ji ir Adomas nemirs, bet bus „kaip dievai, pažįstantys gera ir pikta“ (Mozės 4:11). Ieva pasidavė pagundai ir valgė to vaisiaus. Kai Adomas sužinojo, kas nutiko, jis taip pat pasirinko jo valgyti. Pasikeitimai, kurie dėl vaisiaus valgymo ištiko Adomą ir Ievą, vadinami nuopuoliu.

Adomo ir Ievos atskyrimas nuo Dievo

- Kokie fiziniai ir dvasiniai pasikeitimai ištiko Adomą ir Ievą dėl jų nusižengimo?

Kadangi Adomas ir Ieva valgė gero ir pikto pažinimo medžio vaisiaus, Viešpats išsiuntė juos iš Edeno sodo į pasaulį. Dėl to, kad valgė vaisiaus, pasikeitė jų fizinė būklė. Kaip Dievas buvo pažadėjęs, jie tapo mirtingi. Jie ir jų vaikai patirs ligas, skausmą ir fizinę mirtį.

Dėl savo nusižengimo Adomas ir Ieva taip pat patyrė dvasinę mirtį. Tai reiškia, kad jie ir jų vaikai negalėjo vaikščioti su Dievu ir veidas į veidą kalbėtis su Juo. Adomas ir Ieva bei jų vaikai buvo tiek fiziškai, tiek dvasiškai atskirti nuo Dievo.

Dėl nusižengimo kilo dideli palaiminimai

- Kaip nuopuolis suteikė galimybes mums tapti panašiems į mūsų Dangiškąjį Tėvą?

Kai kurie žmonės tiki, kad, valgydami gero ir pikto pažinimo medžio vaisiaus, Adomas ir Ieva padarė sunkią nuodėmę. Tačiau pastarųjų dienų šventųjų Raštai padeda mums suprasti, kad jų nuopolis buvo būtinas gyvenimo plano žingsnis ir didis palaiminimas mums visiems. Dėl nuopolio esame palaiminti fiziniais kūnais, teise rinktis tarp gero ir pikto bei galimybė gauti amžinąjį gyvenimą. Neturėtume nei vienos iš šių privilegijų, jei Adomas ir Ieva būtų pasilikę tame sode.

Po nuopolio Ieva sakė: „Jei ne mūsų nusižengimas, mes niekada nebūtume turėję sėklos [vaikų], ir niekada nebūtume pažinę gera ir pikta, ir mūsų išpirkimo džiaugsmo, ir amžinojo gyvenimo, kurį Dievas duoda visiems paklusniesiems.“ (Mozės 5:11.)

Pranašas Lehis aiškino:

„Ir dabar štai, jei Adomas nebūtų prasižengęs, jis nebūtų nupuolęs [nebūtų iškirstas iš Dievo akivaizdos], bet būtų pasilikęs Edeno sode. Ir visa tai, kas buvo sukurta, būtų pasilikę toje pačioje būsenoje, kurioje buvo po sukūrimo. ...

Ir jie nebūtų turėję vaikų; todėl būtų pasilikę nekaltumo būsenoje, neturėdami džiaugsmo, nes nepažinojo nelaimės; nedarydami gera, nes nepažinojo nuodėmės.

Bet štai, visa tai padaryta pagal išmintį to, kuris žino viską.

Adomas nupuolė, kad galėtų būti žmonės; o žmonės yra, kad galėtų džiaugtis.“ (2 Nefio 2:22–25.)

- Kodėl, jūsų manymu, svarbu žinoti apie nuopolį ir kaip jis veikia mus?

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Nefio 5:11; 2 Nefio 2:20 (Adomas ir Ieva, pirmieji gimdytojai, šeima)
- 2 Nefio 2:14–21 (priešingybė ir nuopolis; gyvenimas yra išbandymas)
- 2 Nefio 2:22–26 (nuopolis yra išgelbėjimo plano dalis)

Šventoji Dvasia

7 skyrius

Šventoji Dvasia aplankė Adomą ir Ievą

- Kodėl Adomui ir Ievai reikėjo Šventosios Dvasios vadovavimo?

Palikę Edeno sodą, Adomas ir Ieva pradėjo dirbti žemę ir kitus su pragyvenimu susijusius darbus. Jie turėjo daug vaikų ir jų sūnūs bei dukros taip pat tuokėsi ir turėjo vaikų (žr. Mozės 5:1–3). Taip mūsų Dangiškojo Tėvo dvasiniai vaikai išvykdami iš Jo akivaizdos pradėjo ateiti į žemę, kaip jiems ir buvo pažadėta (žr. Abraomo 3:24–25). Jiems atėjus į žemę, prisiminimas apie dangiškus namus iš jų buvo paimtas. Tačiau mūsų Tėvas neatskyrė jų nuo savo įtakos. Jis pasiuntė Šventąją Dvasią, kad guostų, padėtų ir vestų visus Jo dvasinius vaikus.

Adomas ir Ieva maldoje šaukėsi Dangiškojo Tėvo. Jis kalbėjo jiems ir davė įsakymus, kurių jie laikėsi. Viešpaties angelas atėjo ir mokė Adomą ir Ievą išgelbėjimo plano. Viešpats pasiuntė Šventąją Dvasią paliudyti apie Tėvą ir Sūnų bei mokyti Adomą ir Ievą Evangelijos. (Žr. Mozės 5:4–9.)

Šventosios Dvasios galia Adomas „pradėjo pranašauti apie visas žemės šeimas, sakydamas: „Tebūna palaimintas Dievo vardas, nes dėl mano prasižengimo mano akys buvo atvertos, ir šiame gyvenime aš džiaugsiuos, ir vėl kūne aš matysiu Dievą“ (Mozės 5:10). Kadangi Šventoji Dvasia paliudijo Ievai, ji tarė: „Jei ne mūsų prasižengimas, mes niekada nebūtume turėję sėklos ir niekada nebūtume pažinę gera ir pikta, ir mūsų išpirkimo džiaugsmo, ir amžinojo gyvenimo, kurį Dievas duoda visiems paklusniesiems.“ (Mozės 5:11.)

Mokytojams: Jei kreipsitės į mokinius vardais, jie žinos, kad yra svarbūs jums ir jums rūpi. Įsidėmėkite jų vardus ir kiekvienos pamokos metu kreipkitės į juos vardais. Padėkite jiems įsidėmėti kitų vardus.

- Kuo mūsų poreikis, kad mums vadovautų Šventoji Dvasia, panašus į Adomo ir Ievos poreikį?

Šventosios Dvasios savybės

- Kuo Šventoji Dvasia skiriasi nuo Tėvo ir Sūnaus? Kodėl tas skirtumas mums svarbus?

Šventoji Dvasia yra Dievybės narys (žr. 1 Jono 5:7; DS 20:28). Ji yra „dvasinė asmenybė“ (DS 130:22). Vienu metu Ji gali būti vienoje vietoje, tačiau Jos įtaka tuo metu gali būti visur.

Dangiškasis Tėvas, Jėzus Kristus ir Šventoji Dvasia vadinama Dievybe. Juos vienija tikslas. Kiekvienas turi svarbią užduotį išgelbėjimo plane. Mūsų Dangiškasis Tėvas yra mūsų Tėvas ir valdovas. Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas. Šventoji Dvasia yra visos tiesos apreiškėja ir liudytoja.

Šventoji Dvasia yra mūsų Dangiškojo Tėvo pasiuntinys ir ypatinga dovana mums (žr. šios knygos 21 skyrių).

Šventosios Dvasios misija

- Kokias žinote tiesas, kurias Šventoji Dvasia apreiškia mums?

Šventosios Dvasios misija yra liudyti apie Tėvą ir Sūnų bei tiesą apie viską.

Šventoji Dvasia mums liudys, kad Jėzus yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas (žr. 3 Nefio 28:11; DS 20:27). Ji mums apreišk, kad mūsų Dangiškasis Tėvas yra mūsų dvasių Tėvas. Ji padės mums suprasti, kad galime tapti išaukštinti kaip ir mūsų Dangiškasis Tėvas. (Žr. Romiečiams 8:16–17.) Viešpaties pranašai pažadėjo: „Šventosios Dvasios galia jūs galite pažinti tiesą apie viską.“ (Moronio 10:5.)

Be Šventosios Dvasios negalėtume žinoti, kad Jėzus yra Kristus. Apaštalas Paulius rašė: „Nė vienas negali išarti: „Jėzus yra Viešpats“, jei Šventoji Dvasia nepaskatina.“ (1 Korintiečiams 12:3.) Pats Gelbėtojas sakė: „O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“ (Jono 17:3.)

Tai Šventosios Dvasios galia veda mus suprasti Jėzaus Kristaus Evangeliją ir gyventi pagal ją.

Įtikinanti Šventosios Dvasios galia yra tokia didelė, kad negali būti jokios abejonės, jog tai, ką Ji mums apreiškia, yra tiesa. Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas sakė:

„Kai žmogus patiria Šventosios Dvasios pasireiškimus, tai jo sielai palieka neišdildomus įspūdžius, tokius, kuriuos nėra lengva ištrinti. Tai Dvasia kalba dvasiai, ir tai vyksta su įtikinama galia. Angelo arba netgi paties Dievo Sūnaus pasirodymas padarys įspūdį akiai ir protui, bet galiausiai nublanks, tačiau Šventosios Dvasios įspūdžiai prisiskverbia giliai į sielą ir juos sunkiau ištrinti.“ (*Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. [1957–66], 2:151.)

Prezidentas Smitas taip pat sakė: „Per Šventąją Dvasią tiesa įpinama į pačias kūno skaidulas ir saugysles taip, kad jos negalima užmiršti.“ (*Doctrines of Salvation*,} comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:48.)

Būdami Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, turėtume padaryti save vertus gauti tą ypatingą pasiuntinį bei liudijimą apie mūsų Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų.

- Pagalvokite apie momentus, kai Šventoji Dvasia padėjo augti jūsų liudijimui. Jei tinka, papasakokite kai kuriuos iš šių patyrimų mokiniam ar šeimos nariams.

Papildomos Raštų ištraukos

- Mozės 5 (pasakojimas apie Adomo šeimą)
- DS 130:22 (apibūdinama Šventoji Dvasia)
- Jono 14:26; 15:26; 16:13; Luko 12:12; 2 Nefio 31:18; 32:5, 8; 33:1; Almos 14:11; 3 Nefio 27:20; 4 Nefio 1:48; Moronio 10:6–7; DS 8:2–3; 11:12–13; 20:26 (Šventosios Dvasios vaidmuo)

Meldimasis mūsų Dangiškajam Tėvui

8 skyrius

Kas yra malda?

Jėzus mokė: „Privalote visuomet melstis Tėvui mano vardu.“
(3 Nefio 18:19.)

Malda yra vienas iš didžiausių palaiminimų, kuriuos turime būdami žemėje. Per maldą galime kasdien bendrauti su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir ieškoti Jo vadovavimo.

Malda yra atviras, nuoširdus pokalbis su mūsų Dangiškuoju Tėvu. Turėtume melstis Dievui ir niekam kitam. Mes nesimeldžiame jokiai kitai būtybei ar kam nors, ką sukūrė Dievas arba žmogus (žr. Išėjimo 20:3–5).

Kodėl mes meldžiamės?

Nuo pasaulio pradžios malda buvo svarbi Evangelijos dalis. Viešpaties angelas įsakė Adomui ir Ievai atgailauti ir Sūnaus vardu šauktis Dievo (žr. Mozės 5:8). Šis įsakymas niekada nebuvo atšauktas. Malda padės mums prisitarti prie Dievo. Visas mūsų mintis, žodžius ir veiksmus įtakoja mūsų maldos.

Turėtume melsti stiprybės atsispirti Šėtono ir jo pasekėjų pagundoms (žr. 3 Nefio 18:15; DS 10:5). Turėtume melstis, kad išpažintume savo nuodėmes Dievui ir prašytume, kad Jis mums atleistų (žr. Almos 38:14).

Mokytojams: Šitas skyrius yra sudarytas iš penkių skyrelių. Kiekvieno skyrelio antraštė – tai klausimas apie maldą. Galite pasinaudoti šiais klausimais kaip pamokos gairėmis. Jei klasės aplinka leidžia aptarti mažomis grupėmis, galite klasę suskirstyti į grupes po 2–4 mokinius. Kiekvienai grupei paskirkite po vieną skyrelį. Tegu kiekviena grupė perskaito ir aptaria jiems paskirtą skyrelį, ir pasidalina su juo susijusiais asmeniniais patyrimais. Tada visa klase aptarkite visus penkis skyrelius, susitelkdami ties klausimais, kurie įdomiausi mokiniams.

Turėtume melsti Viešpaties vadovavimo ir pagalbos mūsų kasdieniniame gyvenime. Mums reikia melstis už savo šeimas ir draugus, kaimynus, pasėlius ir gyvulius, kasdieninius darbus ir kitas veiklas. Turėtume melsti apsaugos nuo savo priešų. (Žr. Almos 34:17–27.)

Turėtume melstis, kad išreikštume meilę mūsų Dangiškajam Tėvui ir pasijaustume arčiau Jo. Turėtume melstis mūsų Tėvui, kad padėkotume Jam už savo gerovę ir komfortą bei viską, ką Jis kasdien mums duoda (žr. 1 Tesalonikiečiams 5:18). Turime melstis prašydami mūsų Dangiškojo Tėvo stiprybės gyventi pagal Evangeliją.

Turime melstis, kad galėtume išlikti ankštame ir siaurame kelyje, vedančiame į amžinąjį gyvenimą. Turime melstis Dievui, viso teismo kūrėjui, kad galėtume būti teisūs savo mintimis, žodžiais ir veiksmais.

- Kaip malda padėjo jums prisiartinti prie Dangiškojo Tėvo?

Kada turėtume melstis?

Galime melstis tiek tyliai, tiek balsu, kada tik jaučiame poreikį bendrauti su mūsų Dangiškuoju Tėvu. Kartais mums reikia būti vieniems, kad galėtume išlieti Jam savo sielą (žr. Mato 6:6). Be to, galime melstis savo kasdinių užsiėmimų metu. Galime melstis, kai esame Bažnyčios susirinkime, namuose, eidami taku ar gatve, dirbdami, ruošdami maistą – kur bebūtume ir ką bedarytume. Galime melstis bet kuriuo dienos ar nakties metu. Galime melstis, kai esame vieni ar kai esame su kitais žmonėmis. Galime visuomet galvoti apie savo Dangiškąjį Tėvą (žr. Almos 34:27). Galime „visada melstis“ (DS 10:5).

Kartais galime nenorėti melstis. Galime būti supykę, nusivylę ar nuliūdę. Tokiu atveju turime ypatingai pasistengti melstis (žr. 2 Nefio 32:8–9).

Kiekvienas turėtume melstis asmeniškai bent kartą, ryte ir vakare. Raštuose kalbama apie maldą ryte, vidurdienį ir vakare (žr. Almos 34:21).

Mums įsakyta melstis kartu su šeima, kad mūsų šeimos galėtų būti palaimintos (žr. 3 Nefio 18:21). Mūsų Bažnyčios vadovai mums patarė melstis kartu su šeima kiekvieną rytą ir vakarą.

Mes taip pat turime privilegiją melstis kiekvieną kartą prieš valgymą, kad padėkotume ir prašytume palaiminti maistą.

Visus Bažnyčios susirinkimus pradėdame ir baigiame malda. Dėkome Viešpačiui už Jo palaimas ir prašome Jo pagalbos, kad galėtume garbinti taip, kad Jam patiktų.

Kaip turėtume melstis?

Nepriklausomai nuo to, kur esame, stovime ar klūpime, meldžiamės balsu ar tyliai, meldžiamės asmeniškai ar grupės vardu – visuomet turime melstis tikėdami „nuoširdžiai, su tikru ketinimu“ (Moronio 10:4).

Melsdamiesi mūsų Dangiškajam Tėvui, turėtume pasakyti Jam, ką ištiesų jaučiame savo širdyje, atsiverti Jam, prašyti Jo atleidimo, melsti Jo, dėkoti Jam, išreikšti Jam savo meilę. Neturėtume kartoti beprasmių žodžių ar frazių (žr. Mato 6:7–8). Turėtume visuomet prašyti, kad būtų įvykdyta Jo valia, atmindami, kad tai, ko patys norime, gali nebūti geriausia mums (žr. 3 Nefio 18:20). Maldą užbaigiame Jėzaus Kristaus vardu (žr. 3 Nefio 18:19).

Kaip atsakoma į maldas?

- Kodėl, jūsų manymu, atsakymai į maldas ne visada akivaizdūs? Kodėl, jūsų manymu, atsakymai į maldas ne visada ateina tada, kada mes norime, arba taip, kaip norime?

Į mūsų nuoširdžias maldas visada atsakoma. Kartais atsakymas gali būti „ne“, nes tai, ko prašėme, nėra mums geriausia. Kartais atsakymas yra „taip“, ir jaučiame šiltą, malonų jausmą apie tai, ką turėtume daryti (žr. DS 9:8–9). Kartais atsakymas yra „truputį palauk“. Į mūsų maldas visuomet atsakoma tokiu metu ir būdu, kurį Viešpats žino mums būsiant naudingiausiai.

Kartais į mūsų maldas Viešpats atsako per kitus žmones. Geras draugas, vyras arba žmona, gimdytojas ar kitas šeimos narys,

Bažnyčios vadovas, misionierius – bet kuris iš šių asmenų gali būti įkvėptas padaryti kažką, kas bus atsakymas į mūsų maldas. To pavyzdys yra patyrimas jaunos mamos, kurios kūdikis susižeidė nelaimingo atsitikimo namuose metu. Ji neturėjo kaip nuvežti kūdikį pas gydytoją. Ji buvo neseniai atsikėlusi į tą rajoną ir nepažinojo savo kaimynų. Jauna mama meldėsi prašydama pagalbos. Po kelių minučių prie durų priėjo kaimynas, sakydamas: „Pajutau, kad turiu ateiti ir pažiūrėti, ar jums nereikia kokios pagalbos.“ Kaimynas padėjo jaunai mamai nuvežti kūdikį pas gydytoją.

Dažnai Dievas suteikia mums galią padėti patiems atsakyti į savo maldas. Melsdamiesi pagalbos turėtume daryti viską, kas mūsų galioje, kad pasiektume, ko norime.

Gyvendami pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją ir nuolat melsdamiesi patirsime džiaugsmą ir laimę. „Būk nuolankus; ir Viešpats, tavo Dievas, ves Tave už rankos ir atsakys tau į tavo maldas“ (DS 112:10).

- Kokiais būdais Dangiškasis Tėvas atsako į jūsų maldas?

Papildomos Raštų ištraukos ir kiti šaltiniai

- Jokūbo 1:5 (ko melsti)
- 1 Tesalonikiečiams 5:17; Psalmynas 55:17; 2 Nefio 32:9 (kada melstis)
- Almos 34:26 (kur melstis)
- 3 Nefio 19:6, 24 (kaip melstis)
- DS 88:63–65 (kaip atsakoma į maldas)
- Moronio 10:3–5; Almos 37:37 (pažadai apie maldą)
- Jokūbo 5:16 (teisiojo žmogaus maldos galia)
- Raštų rodyklė, „Malda“, p. 106

Džozefas Smitas

Brigamas Jangas

Džonas Teiloras

Vilfordas Vudrufas

Lorensas Snou

Džozefas F. Smitas

Hiberis Dž. Grantas

Džordžas Albertas Smitas

Deividas O. Makėjus

Džozefas Fildingas Smitas

Haroldas B. Ly

Spenseris V. Kimbolas

Ezra Taftas Bensonas

Hovardas V. Hanteris

Gordonas B. Hinklis

Tomas S. Monsonas

Dievo pranašai

9 skyrius

Pranašai yra Dievo atstovai žemėje

- Kokias galias ir dovanas turi pranašas?

„Tikrai Viešpats Dievas nedaro nieko, pirma neapreiškęs savo užmojo savo tarnams, pranašams“ (Amoso 3:7).

Daug žmonių gyvena tamsoje, nežinodami Dievo valios. Jie tiki, kad dangūs yra uždaryti ir kad žmonės turi vieni susidurti su pasaulio pavojais. Kokie laimingi yra pastarųjų dienų šventieji! Mes žinome, kad Dievas bendrauja su Bažnyčia per savo pranašą. Dėkingomis širdimis šventieji visame pasaulyje gieda giesmę „Už pranašą, Dieve, tau dėkingi, kurs lydės mus kelionėj tiesos“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 36).

Pranašas – tai žmogus, pašauktas Dievo būti Jo atstovu žemėje. Kada pranašas kalba Dievo vardu, tai yra tarytum Dievas pats kalbėtų (žr. DS 1:38). Pranašas taip pat yra ypatingas Kristaus liudytojas, liudijantis apie Jo dieviškumą ir mokantis Jo Evangelijos. Pranašas moko tiesos ir aiškina Dievo žodį. Jis kviečia neteisiuosius atgailauti. Jis iš Viešpaties gauna apreiškimus ir nurodymus mums. Jis gali žiūrėti į ateitį ir išpranašauti įvyksiančius dalykus, kad pasaulis būtų išpėtas.

Pranašas gali būti kilęs iš bet kokių gyvenimo aplinkybių. Jis gali būti jaunas ar senas, labai išsilavinęs arba nemokytas. Jis gali būti ūkininkas, teisininkas arba mokytojas. Senovės pranašai dėvėjo tunikas ir pasiremdavo lazdomis. Šiuolaikiniai pranašai dėvi kostiumus ir nešiojasi portfeliuos. Kaip tuomet identifikuoti tikrą pranašą? Tikras pranašas visada yra išrenkamas Dievo ir pašaukiamas tinkamu kunigystės įgaliojimu (žr. Tikėjimo Teiginiai 1:5).

Pastarųjų dienų šventieji palaiko Pirmąją prezidentūrą ir Dvylikos Apaštalų Kvorumą kaip pranašus. Tačiau, kai kalbame apie

---

„Bažnyčios pranašą“, turime omenyje Bažnyčios prezidentą, kuris yra aukštosios kunigystės prezidentas.

Visais amžiais Dievas šaukdavo pranašus vesti žmoniją

- Kokiais būdais praeityje pranašai vedė Dievo vaikus?

Nuo Adomo laikų žemėje buvo pranašai. Šių didžiųjų vyrų patyrimai mus žavi ir įkvėpia. Mozė, Senojo Testamento pranašas, vedė tūkstančius savo žmonių iš Egipto ir vergovės į pažadėtąją žemę. Jis parašė pirmąsias penkias Senojo Testamento knygas ir užrašė Dešimt įsakymų. Nefio, Mormono Knygos pranašo, kelionė iš Jeruzalės į Amerikas prasidėjo 600-aisiais metais prieš Kristaus gimimą. Šis didis vadovas ir kolonistas Mormono Knygoje paliko mums daug svarbių užrašų. Jonas Krikštytojas buvo išrinktas paruošti pasaulį Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimui. Per Džozefą Smitą, pastarųjų dienų pranašą, Viešpats atkūrė Bažnyčią. Taip pat Džozefas Smitas, dar būdamas jaunas, išvertė Mormono Knygą.

- Ko išmokote iš pranašų gyvenimo ir mokymų?

Šiais laikais žemėje turime gyvąjį pranašą

- Kodėl šiais laikais mums reikia gyvojo pranašo?

Šiais laikais žemėje turime gyvąjį pranašą. Tas pranašas yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentas. Jis turi teisę gauti apreiškimą visai Bažnyčiai. Jis turi „karalystės raktus“, o tai reiškia, kad jis turi teisę vadovauti visai Bažnyčiai ir Dievo karalystei žemėje, įskaitant kunigystės apeigų atlikimą (žr. Mato 16:19). Joks asmuo, išskyrus išrinktąjį pranašą ir prezidentą, negali sužinoti Dievo valios visiems Bažnyčios nariams. Viešpats sakė: „Vienu metu žemėje yra tik vienas žmogus, kuriam suteikti ši galia ir šios kunigystės raktai.“ (DS 132:7.) Bažnyčios prezidentui padeda jo patarėjai Pirmojoje prezidentūroje ir Dvylikos Kvorumo nariai, kurie taip pat yra pranašai, regėtojai ir apreiškėjai.

Mes turime daryti tai, ką pranašai sako mums daryti. Prezidentas Vilfordas Vudrufas sakė, kad pranašui niekada nebus leista suklaidinti Bažnyčios:

„Viešpats niekada neleis man ar bet kam kitam, kuris yra Bažnyčios prezidentas, klaidingai jus vesti. To programoje nėra. To nėra Dievo ketinimuose. Jei aš pabandyčiau tai padaryti, Viešpats pašalintų mane iš mano vietos.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], p. 199.)

- Kokiais būdais gyvasis pranašas daro įtaką Bažnyčiai?

Turime palaikyti Viešpaties pranašą

- Ką galime daryti, kad sektume ir palaikytume pranašą?

Daugumai žmonių lengva tikėti senovės pranašais. Tačiau daug svarbiau tikėti ir sekti gyvuojančiu pranašu. Mes pakeliame ranką, kad palaikytume Bažnyčios prezidentą kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją.

Kaip galime palaikyti pranašą? Turėtume už jį melstis. Jo naštos yra sunkios ir jam reikia šventųjų maldų pastiprinimo.

Turėtume studijuoti jo žodžius. Galime klausytis jo kalbų konferencijose. Taip pat galime užsisakyti *Ensign* arba *Liahonos* žurnalus, kad galėtume skaityti jo kalbas konferencijose arba kitas jo perduodamas žinias.

Turėtume visiškai laikytis jo įkvėptų mokymų. Neturėtume pasirinkti sekti tik dalimi jo įkvėptų patarimų ir atmesti tai, kas nemalonu ar sunku. Viešpats įsakė mums sekti Jo pranašo įkvėptais mokymais:

„Skirk dėmesį visiems jo [pranašo] žodžiams ir įsakymams, kuriuos jis tau duos, kai juos gaus vaikščiodamas su visu šventumu priešais mane;

nes jo žodį priimsite, lyg iš mano paties burnos – su visa kantrybe ir tikėjimu.“ (DS 21:4–5.)

Viešpats niekada neleis Bažnyčios prezidentui mūsų suklaidinti.

- Ko Bažnyčios prezidentas neseniai mokė ar ką pabrėžė?

Iš paklusnumo pranašui kyla dideli palaiminimai

Jeigu paklustame, Viešpats žada: „Pragaro vartai jūsų nenugalės; taip, ir Viešpats Dievas išsklaidys tamsos galias prieš jus ir supurtys dangus jūsų labui ir savo vardo šlovei.“ (DS 21:6.) Kai darome tai, ką nurodo mūsų pranašas, iš dangaus pasipila palaimos.

Tam, kad išsilaikytų, tikroji Banyčia turi būti „[pastatyta] ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų“ (Efeziečiams 2:20). Esame palaiminti šiame nesaugiame pasaulyje turėdami pranašą, per kurį Viešpats apreiškia savo valią.

- Ką patyrėte, kai paklusote pranašo patarimui?

Papildomos Raštų ištraukos

- Skaičių 12:6 (Dievas kalba per pranašus)
- 1 Samuelio 9:9 (pranašas pavadintas regėtoju)
- Amoso 3:7 (Dievas apreiškia savo paslaptis pranašams)
- Mozijo 8:16–18 (regėtojas gali žinoti praeitį ir ateitį)
- Luko 1:70 (Dievas kalba per pranašus)
- DS 45:10, 15 (Dievas kalba šiandien kaip ir senovės dienomis)
- 1 Nefio 22:2 (pranašams viskas apreiškia Dvasia)
- DS 68:3–5 (ką Viešpaties tarnai kalba įkvėpti Šventosios Dvasios, tai yra Viešpaties mintis, valia ir balsas)
- DS 107:65–67, 91–92 (Bažnyčios prezidento pareigos)
- DS 43:1–7 (tik pranašas įgaliotas gauti apreiškimus Bažnyčiai)

Mokytojams: Pasidalijimas patirtimi ir liudijimas pakviečia Dvasią. Užbaigdami šią pamoką galite pasidalinti savo patirtimi sekant Bažnyčios prezidento patarimu. Pasidalinkite savo liudijimu apie gyvąjį pranašą.

Raštai

10 skyrius

Raštai šiais laikais mums yra prieinami

- Kokius žinote palaiminimus, kuriais galime džiaugtis šiais laikais dėl to, kad Raštai yra tokie prieinami?

Kada Viešpaties tarnai kalba arba rašo veikiama Šventosios Dvasios, jų žodžiai tampa Raštais (žr. DS 68:4). Nuo pradžios Viešpats įsakė savo pranašams vesti Jo apreiškimų ir reikalų su savo vaikais užrašus. Jis sakė: „Aš įsakau visiems žmonėms tiek rytuose, tiek ir vakaruose, tiek šiaurėje, tiek ir pietuose, tiek ir jūros salose, kad jie užrašytų žodžius, kuriuos jiems kalbu; nes iš knygų, kurios bus parašytos, aš teisiu pasaulį – kiekvieną pagal jo darbus, sulig tuo, kas parašyta.“ (2 Nefio 29:11.)

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia kaip Raštus priima keturias knygas: Bibliją, Mormono Knygą, Doktriną ir Sandoras bei Brangujį Perlą. Tos knygos vadinamos Bažnyčios patvirtintais Raštais. Mūsų gyvųjų pranašų įkvėpti žodžiai taip pat yra priimami kaip Raštai.

Biblija

Biblija – tai šventų užrašų apie Dievo apreiškimus žmogui rinkinys. Šie užrašai apima daug amžių, nuo Adomo laikų iki tų laikų, kada gyveno Jėzaus Kristaus apaštalai. Juos rašė daug pranašų, gyvenusių skirtingais pasaulio istorijos laikais.

Biblija padalinta į dvi dalis: Senąjį Testamentą ir Naująjį Testamentą. Daugelyje Senojo Testamento pranašysčių išpranašautas Gelbėtojo

---

Mokytojams: Siekdami paskatinti diskusiją apie keturias patvirtintas Raštų knygas, galite kiekvienam mokiniui ar šeimos nariui paskirti po skaičių nuo 1 iki 4. Paprašykite tų, kurių skaičius 1 perskaityti tai, kas šiame skyriuje mokoma apie Bibliją, tų, kurių skaičius 2 – tai, kas šiame skyriuje mokoma apie Mormono Knygą, tų, kurių skaičius 3 – tai, kas šiame skyriuje mokoma apie Doktriną ir Sandoras, o tų, kurių skaičius 4 – tai, kas šiame skyriuje mokoma apie Brangujį perlą. Tada paprašykite, kad jie papasakotų tai, ką perskaitė.

ir Išpirkėjo atėjimas. Naujajame Testamente pasakojama apie Gelbėtojo ir Išpirkėjo, kuris yra Jėzus Kristus, gyvenimą. Jame taip pat pasakojama apie Jo Bažnyčios įkūrimą tomis dienomis. „Mes tikime, kad Biblija yra Dievo žodis, tiek, kiek ji teisingai išversta“ (Tikėjimo Teiginiai 1:8).

Per pranašą Džozefą Smitą Viešpats praplėtė mūsų supratimą apie kai kurias Biblijos ištraukas. Viešpats įkvėpė pranašą Džozefą į Biblijos tekstą sugrąžinti tiesas, kurios buvo prarastos ar pakeistos nuo tada, kai buvo parašyti originalūs žodžiai. Kai kurios ištraukos iš Biblijos Džozefo Smito vertimo yra įtrauktos į Raštų Rodyklę.

Mormono Knyga

Mormono Knyga – tai šventi kai kurių žmonių, gyvenusių Amerikos žemynuose tarp 2000 m. prieš Kristaus gim. ir 400 m. po Kristaus gim., užrašai. Joje yra Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvė (žr. DS 20:9; 42:12; 135:3). Mormono Knygoje pasakojama apie Jėzaus Kristaus apsilankymą pas Amerikos žemynuose gyvenančius žmones netrukus po Jo prisikėlimo.

Džozefas Smitas išvertė Mormono Knygą į anglų kalbą Dievo dovanos ir galios dėka. Jis sakė, kad ji yra „teisingiausia iš visų knygų žemėje ir mūsų religijos sąvaros akmuo, ir kad žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos“ (Mormono Knygos įvadas).

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas padėjo mums suprasti, kodėl Mormono Knyga yra mūsų religijos sąvaros akmuo. Jis sakė:

„Mormono Knyga yra mūsų religijos sąvaros akmuo trimis prasmėmis. Ji yra mūsų liudijimo apie Kristų sąvaros akmuo. Ji yra mūsų doktrinos sąvaros akmuo. Ji yra liudijimo sąvaros akmuo.

Mormono Knyga yra sąvaros akmuo mūsų liudijimo apie Jėzų Kristų, kuris pats yra viso, ką mes darome, kertinis akmuo. Ji galin-
gai ir aiškiai liudija apie Jo tikrumą. ...

[Ji] praplečia mūsų supratimą apie išgelbėjimo doktrinas. ...
Mormono Knyga buvo parašyta mūsų laikams. ... Joje randame
modelį, kaip pasiruošti Antrajam atėjimui. ...

... Mormono Knyga mus moko tiesos [ir] liudija apie Kristų. ... Tačiau yra dar kai kas. Knygoje yra galia, kuri pradeda lieti į jūsų gyvenimą tą akimirką, kai pradodate ją rimtai studijuoti. Jūs rasite daugiau galios atsispirti pagundoms. Rasite galios išvengti apgaulės. Rasite galios išlikti ankštame ir siaurame kelyje. Raštai vadinami „gyvenimo žodžiais“ ir niekur kitur tai nėra labiau tikra nei Mormono Knygoje. ... „Kiekvienas pastarųjų dienų šventasis turėtų Mormono Knygos studijavimą paversti viso savo gyvenimo siekimu.“ (iš Conference Report, Oct. 1986, p. 4–7; arba *Ensign*, Nov. 1986, p. 5–7; cituota Marion G. Romney, iš Conference Report, Apr. 1980, p. 90; arba *Ensign*, May 1980, p. 67.)

Doktrina ir Sandoros

Doktrina ir Sandoros yra šiuolaikinių apreiškimų rinkinys. Pirmajame Doktrinos ir Sandorų skyriuje Viešpats apreiškia, kad ši knyga yra išleista žemės gyventojams su tikslu paruošti juos Jo atėjimui:

„Todėl Viešpaties balsas skamba iki žemės pakraščių, kad ir visi, kurie nori išgirsti, išgirstų:

pasiruoškite, pasiruoškite tam, kas įvyks, nes Viešpats arti.“
(DS 1:11–12.)

Šioje knygoje yra su Jėzaus Kristaus Bažnyčia ir jos atkūrimu šiomis pastarosiomis dienomis susiję apreiškimai. Keliuose šios knygos skyriuose paaiškinama Bažnyčios organizacija ir apibūdinamos kunigystės pareigybės bei jų funkcijos. Kituose skyriuose, tokiuose kaip 76 ir 88, yra šlovingos tiesos, kurios jau šimtai metų pasaulyje buvo prarastos. O dar kituose skyriuose, tokiuose kaip 29 ir 93, yra nušviečiami Biblijos mokymai. Taip pat kituose skyriuose, tokiuose kaip 133 skyrius, yra pranašystės apie būsimus įvykius. Dievas mums įsakė studijuoti šitoje knygoje esančius Jo apreiškimus: „Tyrinėkite šiuos įsakymus, nes jie yra tikri ir patikimi, ir visos juose esančios pranašystės ir pažadai bus įvykdyti.“ (DS 1:37.)

Brangusis Perlas

Brangiajame Perle yra Mozės knyga, Abraomo knyga ir kai kurie Džozefo Smito įkvėpti užrašai. Mozės knygoje yra pasakojimas apie

---

kai kuriuos Mozės regėjimus, apreikštus pranašui Džozefui Smitui. Joje paaiškinamos doktrinos ir mokymai, kurie buvo prarasti Biblijoje, ir suteikiama daugiau informacijos apie žemės sukūrimą.

Pranašas Džozefas Smitas Abraomo knygą išvertė iš papiruso, paimto iš egiptiečių katakombų. Šioje knygoje yra vertinga informacija apie sukūrimą, Evangeliją, Dievo esmę ir kunigystę.

Džozefo Smito užrašuose yra dalis įkvėpto Biblijos Džozefo Smito vertimo, ištraukos iš jo vestos *Bažnyčios istorijos* ir Tikėjimo Teiginiai.

- Kokie Raštų pasakojimai įkvėpė jus? Kokie tų knygų mokymai padėjo jums?

Mūsų gyvųjų pranašų žodžiai

Kartu su šiomis keturiomis Raštų knygomis mūsų gyvųjų pranašų žodžiai tampa Raštais. Jų žodžiai mus pasiekia per konferencijas, per *Liahonos* ar *Ensign* žurnalus ir per nurodymus vietiniams kunigystės vadovams. „Mes tikime visa, ką Dievas apreiškė, visa, ką jis apreiškia šiuo metu, ir tikime, kad jis dar apreišk daug didžių ir svarbių dalykų, susijusių su Dievo karalyste“ (Tikėjimo Teiginiai 1:9).

- Kur galime rasti mūsų gyvųjų pranašų žodžius?

Raštų studijavimas

- Kokias palaimas galime gauti studijuodami Raštus?

Kiekvienas iš mūsų turėtų kasdien studijuoti Raštus. Tomis tiesomis turėtume dalintis su savo vaikais. Patvirtintus Raštus turėtume skaityti kartu su savo vaikais, kad jie išmoktų mylėti juos ir naudoti juose esančias tiesas.

Jeigu norime išvengti pasaulio blogybių, turime savo protus maitinti Raštuose esančia tiesa ir teisumu. Kartu skaitydami Raštus artinsimės prie Dievo ir tapsime artimesni.

Kai skaitysime, apmąstysime Raštus ir melsimės apie juos, ir prašysime iš Dievo supratimo, Šventoji Dvasia paliudys mums apie tų dalykų tiesą. Kiekvienas žinosime, kad tai yra tiesa. Nebūsime

suklaidinti (žr. Džozefas Smitas–Mato 1:37). Galėsime patirti tuos pačius jausmus, kuriuos Nefis apibūdino taip: „Mano siela gėrisi Viešpaties dalykais; ir mano širdis nuolat mąsto apie tai, ką esu matęs ir girdėjęs.“ (2 Nefio 4:16.)

- Kaip galime laikytis įsipareigojimo kasdien studijuoti Raštus? Pagalvokite, kaip suplanuoti laiką ir vietą kasdieniam Raštų studijavimui.

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Nefio 14:20–26 (pranašams įsakyta rašyti)
- 1 Nefio 19:1–3, 6–7; Almos 37:1–8 (didelė Raštų vertė)
- 2 Nefio 33:10 (Raštuose liudijima apie Kristų)
- Almos 29:8 (Viešpats per Raštus kalba visoms tautoms)
- Almos 31:5; Helamano 3:29–30 (Dievo žodis yra galingas)
- Helamano 15:7–8 (Raštuose esame skatinami būti tvirto ir nepajudinamo tikėjimo)
- 2 Timotiejui 3:16–17; 1 Nefio 19:21–24 (kaip ir kodėl yra duoti Raštai)
- 2 Petro 1:20; Almos 13:20; DS 10:62 (Raštuose į šviesą yra išnešami tikri doktrinos punktai)
- DS 128:18; Tikėjimo Teiginiai 1:9; 1 Nefio 14:25–26 (Raštai, kurie dar bus)
- 2 Nefio 29:3–10 (Raštai žydams ir kitataučiams)

Kristaus gyvenimas

11 skyrius

Kristaus gyvenimas buvo išpranašautas gerokai prieš Jam gimstant

Kiekvienas į žemę ateinantis asmuo priklauso nuo Jėzaus Kristaus danguje duoto pažado būti mūsų Gelbėtoju įvykdymo. Be Jo išgelbėjimo planas būtų žlugęs. Kadangi Jo misija buvo būtina, visi pranašai nuo Adomo iki Kristaus liudijo, kad Jis ateis (žr. ApD 10:43). Visi pranašai po Kristaus liudijo, kad Jis buvo atėjęs. Visi turime studijuoti Gelbėtojo gyvenimą ir ištikimai sekti Juo visą savo gyvenimą.

Adomas sužinojo, kad Gelbėtojo vardas bus Jėzus Kristus (žr. Mozės 6:51–52). Henochas matė, kad Jėzus mirs ant kryžiaus ir prisikels (žr. Mozės 7:55–56). Nojus ir Mozė taip pat liudijo apie Jį (žr. Mozės 1:11; 8:23–24). Maždaug 800 metų prieš Gelbėtojo gimimą, Izaijas išpranašavo Jo gyvenimą. Išvydęs tą širdgėlą ir sielvartą, kurį Gelbėtojas iškęs apmokėdamas mūsų nuodėmes, Izaijas sušuko:

„Jis buvo paniekintas, žmogaus vardo nevertas, skausmų vyras, apsipratęs su negalia. ...

... Tačiau jis prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus. ...

Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai mūsų išganymui, ...

Nors buvo žiauriai kankinamas, jis pakluso ir burnos nepravėrė. Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip jis nepratarė nė žodžio.“ (Izaijo 53:3–5, 7.)

Mokytojams: Šiame skyriuje tikriausiai yra daugiau medžiagos, nei jūs galėsite apžvelgti pamokos metu. Kai besiruošdami mokyti studijuosite ją, siekite Dvasios vadovavimo nuspręsti, kokios dalys bus naudingiausios tiems, kuriuos mokote.

Nefis taip pat matė regėjimą apie būsimą Gelbėtojo gimimą ir misiją. Jis regėjo nuostabią mergele, ir angelas paaiškino: „Štai mergelė, kurią matai, yra Dievo Sūnaus motina pagal kūną.“ (1 Nefio 11:18.) Tada Nefis matė, kaip mergelė rankose laiko kūdikį. Angelas pareiškė: „Stebėk Dievo Avinėlių, taip, netgi Amžinojo Tėvo Sūnų!“ (1 Nefio 11:21.)

Maždaug 124 metai prieš Jėzaus gimimą kitas nefitų pranašas, karalius Benjaminas, taip pat išpranašavo Gelbėtojo gyvenimą:

„Nes štai, ateina laikas ir jau nebetoli, kada Viešpats Visagalis, kuris viešpatauja, kuris buvo ir yra nuo visos amžinybės iki visos amžinybės, ateis su galia žemyn iš dangaus tarp žmonių vaikų ir gyvens molio palapinėje, ir išeis tarp žmonių, darydamas galingus stebuklus: gydys ligonius, prikels mirusiuosius, padarys, kad luošieji vaikščiotų, kad aklieji atgautų regėjimą ir kurtieji girdėtų, ir gydys visokias negalias.

Ir jis išvargs velnius, arba piktąsias dvasias, gyvenančias žmonių vaikų širdyse.

Ir štai, jis iškęs gundymus ir kūno skausmą, alkį, troškulį ir nuovargį netgi didesni, negu žmogus gali iškęsti, nebent myriop; nes štai, kraujas sunksis iš kiekvienos poros – tokia didelė bus jo kančia dėl jo žmonių nelabumo ir bjaurumų.

Ir jis bus vadinamas Jėzumi Kristumi, Dievo Sūnumi, dangaus ir žemės Tėvu, Kūrėju visų dalykų nuo pradžios; ir jo motina bus vadinama Marija.“ (Mozijo 3:5–8.)

- Kokias žinote senovės pranašystes apie Jėzų Kristų?

Jis buvo Tėvo Viengimis

- Ką Jėzus Kristus paveldėjo iš savo Tėvo? Ką Jis paveldėjo iš savo motinos?

Gelbėtojo gimimas ir gyvenimas yra aprašytas Naujajame Testamente Mato, Morkaus, Luko ir Jono knygose. Iš jų aprašymo sužinome, kad Jėzus gimė mergelei vardu Marija. Ji buvo susižadėjusi su Juozapu, kai jai pasirodė Viešpaties angelas. Angelas jai pasakė, kad ji bus Dievo Sūnaus motina. Ji paklausė jo, kaip tai įmanoma

(Žr. Luko 1:34). Jis jai pasakė: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi.“ (Luko 1:35.) Tokiu būdu, Dievas Tėvas tiesiogine prasme tapo Jėzaus Kristaus tėvu.

Jėzus buvo vienintelis asmuo gimęs mirtingajai motinai ir nemirtingajam Tėvui. Būtent todėl Jis vadinamas Viengimiu Sūnumi. Iš savo Tėvo Jis paveldėjo dieviškąsias galias. Iš savo motinos Jis paveldėjo mirtingumą ir buvo pajungtas alkui, troškuliui, nuovargiui, skausmui ir mirčiai. Niekas negalėjo atimti Gelbėtojo gyvybės, jei Jis to nenorėjo pats. Jis turėjo galią guldyti gyvybę ir galią po mirties prisikelti. (Žr. Jono 10:17–18.)

Jis gyveno tobulą gyvenimą

- Ką Gelbėtojo gyvenimas reiškia mums?

Nuo pat vaikystės Jėzus pakluso viskam, ko iš Jo reikalavo mūsų Dangiškasis Tėvas. Marijai ir Juozapui prižiūrint Jėzus augo panašiai kaip auga kiti vaikai. Jis mylėjo tiesą ir jai pakluso. Lukas pasakoja mums: „Vaikelis augo ir stiprėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su juo.“ (Luko 2:40; taip pat žr. DS 93:12–14.)

Kai Jėzui buvo 12 metų, Jo supratimas, kad Jis buvo atsiųstas vykdyti Tėvo valios, išaugo. Jis su savo tėvais nuvyko į Jeruzalę. Grįždami namo Jo tėvai pastebėjo, kad jų grupėje Jo nėra. Jie grįžo į Jeruzalę Jo ieškoti. „Po trijų dienų jie rado jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, ir šie klausėsi jo ir jį klausinėjo“ (DžSV Luko 2:46). „Visi, kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais“ (Luko 2:47).

Jį radus, Juozapui ir Marijai palengvėjo, tačiau „pamatę jį gimdytojai labai nustebo, ir motina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs.“ Jėzus atsakė jai: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Luko 2:48–49.)

Kad galėtų atlikti savo misiją, Jėzus turėjo vykdyti savo Tėvo Danguje valią. Jis sakė: „Nieko nedarau iš savęs, bet skelbiu vien tai, ko mane Tėvas išmokė. ... Visuomet darau, kas jam patinka.“ (Jono 8:28–29.)

Būdamas 30 metų, Jėzus atėjo pas Joną Krikštytoją, kad būtų pakrikštytas Jordano upėje. Jonas nenorėjo krikštyti Jėzaus, nes žinojo, kad Jėzus buvo už jį viršesnis. Jėzus paprašė, kad Jonas Jį pakrikštytų, kad atliktų „visa, kas reikalinga teisumui“. Jonas pakrikštijo Gelbėtoją, visiškai Jį panardindamas vandenyje. Kai Jėzus buvo pakrikštytas, Jo Tėvas prabilo iš dangaus sakdamas: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi.“ Šventoji Dvasia nusileido, kaip buvo parodyta balandžio ženklų. (Žr. Mato 3:13–17.)

Netrukus po krikšto Jėzus pasninkavo 40 dienų ir 40 naktų, kad galėtų būti su Dievu. Po to Jo gundyti atėjo Šėtonas. Jėzus tvirtai atsispyrė visoms Šėtono pagundoms ir tada įsakė Šėtonui išeiti. (Žr. Mato 4:1–11; taip pat žr. DžSV Mato 4:1, 5–6, 8–9, 11.) Jėzus Kristus išliko be nuodėmės, vienintelė žemėje buvusi tobula esybė (žr. Hebrajams 4:15; 1 Petro 2:21–22).

- Kokie pasakojimai iš Gelbėtojo gyvenimo jums yra ypatingai reikšmingi?

Jis mus mokė, kaip mylėti vieniems kitus ir tarnauti vieni kitiems

- Kaip Gelbėtojas mus mokė mylėti vieniems kitus ir tarnauti vieni kitiems?

Po pasninko ir susidūrimo su Šėtonu Jėzus pradėjo savo viešą tarnystę. Jis atėjo į žemę ne tik mirti už mus, bet ir mokyti mus, kaip gyventi. Jis mokė, kad yra du didieji įsakymai: pirmas – mylėti Dievą visa savo širdimi, protu ir stiprybe; ir antras – mylėti kitus kaip save patį (žr. Mato 22:36–39). Jo gyvenimas yra pavyzdys, kaip turėtume laikytis šių dviejų įsakymų. Jei mylėsime Dievą, pasitikėsime ir paklusime Jam, kaip tai darė Jėzus. Jei mylėsime kitus, padėsime jiems patenkinti savo fizinius ir dvasinius poreikius.

Jėzus praleido savo gyvenimą tarnaudamas kitiems. Jis gydė jų ligas. Jis padarė, kad aklieji matytų, kurtieji girdėtų ir luošieji vaikščiotų. Kartą, kai Jis gydė ligonius, buvo jau vėlu ir žmonės praalko. Užuoat paleidęs juos, Jis palaimino penkis kepaluikus duonos bei dvi žuvis ir stebuklingai galėjo pamaitinti 5000 žmonių

minią. (Žr. Mato 14:14–21.) Jis mokė, jog kai tik matome alkanus, sušalusius, nuogus ar vienišus žmones, turėtume kuo tik galėdami padėti jiems. Kai padedame kitiems, tarnaujame Viešpačiui. (Žr. Mato 25:35–46.)

Jėzus mylėjo kitus visa savo širdimi. Dažnai Jo širdis buvo tokia pilna užuojautos, kad Jis verkdamas. Jis mylėjo mažus vaikus, senyvo amžiaus žmones, nuolankius, paprastus žmones, kurie tikėjo Juo. Jis mylėjo tuos, kurie buvo nusidėję, ir didžiai užjausdamas juos mokė, kad jie turi atgailauti ir būti pakrikštyti. Jis mokė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.“ (Jono 14:6.)

Jėzus mylėjo netgi tuos, kurie nusidėjo prieš Jį ir neatgailavo. Savo gyvenimo pabaigoje kabėdamas ant kryžiaus, Jis meldėsi Tėvui dėl Jį nukryžiuvisių kareivių, prašydamas: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“ (Luko 23:34.) Jis mokė: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau.“ (Jono 15:12.)

- Kokiais būdais galime parodyti Viešpačiui, kad Jį mylime?

Jis įkūrė vienintelę tikrąją Bažnyčią

- Kodėl Gelbėtojas įkūrė savo Bažnyčią ir įšventino apaštalus?

Jėzus norėjo, kad Jo Evangelija būtų skelbiama visiems žemės žmonėms, todėl Jis išsirinko dvyliką Apaštalų, kurie liudytų apie Jį. Jie buvo pirmieji Jo Bažnyčios vadovai. Jie gavo įgaliojimą veikti Jo vardu ir daryti darbus, kuriuos matė Jį darant. Tie, kurie gavo įgaliojimą iš jų, taip pat galėjo mokyti, krikštyti ir atlikti apeigas Jo vardu. Po Jo mirties jie tęsė Jo darbą tol, kol žmonės nepasidarė tokie nelabi, kad nužudė Apaštalus.

Jis išpirkio mus iš mūsų nuodėmių ir išgelbėjo mus nuo mirties

- Studijuodami šį skyrių skirkite laiko apmąstyti Apmokėjimo įvykius.

Artėjant Jo mirtingajai tarnystei į pabaigą, Jėzus pasiruošė atiduoti paskutinę auką už visas žmonijos nuodėmes. Jis buvo pasmerktas mirti, nes žmonėms liudijo, kad Jis buvo Dievo Sūnus.

Mokyttojams: Apmąstymas pakviečia Dvasią. Galite paprašyti mokinių ar šeimos narių tyliai perskaityti dvi paskutines šio skyriaus dalis apmąstant savo jausmus Gelbėtojui. Tada paprašykite, kad tie, kurie jaučiasi laisvai, savo mintimis pasidalintų su klase.

Naktį prieš nukryžiovimą Jėzus nuėjo į sodą, vadinamą Getsemane. Netrukus Jį prislėgė stiprus sielvartas ir besimelsdamas Jis pravirkė. Pastarųjų dienų apaštalui Orsonui F. Vitniui regėjime buvo leista pamatyti Gelbėtojo kančią. Pamatęs verkiantį Gelbėtoją, jis sakė: „Mane taip sujaudino tas reginys, kad aš taip pat pravirkau tiesiog iš užuojautos. Visa savo širdimi užjaučiau Jį; pamilau Jį visa savo siela ir labiau už bet ką kita troškau būti su Juo.“ („The Divinity of Jesus Christ“, *Improvement Era*, Jan. 1926, p. 224–25; taip pat žr. *Ensign*, Dec. 2003, p. 10). Jėzus „kiek toliau paėjęs, parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“ (Mato 26:39.)

Šių laikų apreiškime Gelbėtojas apibūdino, kokia stipri buvo Jo kančia, sakydamas, kad ji vertė Jį „[drebėti] iš skausmo ir [kraujuoti] iš kiekvienos poros, ir [kentėti] tiek kūnu, tiek ir dvasia“ (DS 19:18). Jis kentėjo „pagal kūną“, ant savęs paimdamas mūsų skausmus, ligas, silpnybes ir nuodėmes (žr. Almos 7:10–13). Joks mirtingas asmuo negali suvokti kokia didelė buvo Jo našta. Joks kitas asmuo nebūtų galėjęs išverti tokios kūno ir dvasios agonijos. „Jis... nusileido žemiau visko, ... kad galėtų būti visame ir per viską, – tiesos šviesa“ (DS 88:6).

Tačiau Jo kančia dar nebuvo pilna. Kitą dieną Jėzus buvo mušamas, žeminamas ir apspjaudomas. Jis turėjo nešti savo kryžių. Tada Jis buvo iškeltas ir prikaltas prie jo. Jis buvo kankinamas vienu iš žiauriausių žmogaus išrastų būdų. Kentėdamas ant kryžiaus, agonijoje Jis sušuko: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Morkaus 15:34). Karčiausią Jo akimirką Tėvas nuo Jėzaus atsi-traukė, kad Jėzus galėtų pats baigti kentėti už žmonijos nuodėmes, kad galėtų pasiekti visišką pergalę prieš nuodėmės ir mirties galias (žr. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. [1916], p. 660–61).

Kai Gelbėtojas suprato, kad Tėvas priėmė Jo auką, Jis garsiai sušuko: „Atlikta.“ (Jono 19:30.) „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ (Luko 23:46). Jis nulenė galvą ir savo noru atidavė dvasią. Gelbėtojas mirė. Žemę supurtė stripus žemės drebėjimas.

Keletas draugų nunešė Gelbėtojo kūną į kapą, kur Jis gulėjo iki trečios dienos. Per tą laiką Jo dvasia nuėjo pas kitas dvasias, kurioms reikėjo Jo Evangelijos, ir ten suorganizavo misionierišką darbą

(Žr. 1 Petro 3:18–20; DS 138). Trečią dieną, sekmadienį, Jis sugrįžo į savo kūną ir vėl jį pasiėmė. Jis buvo pirmasis įveikęs mirtį. Išsipildė pranašystė, kad „Jis turėsiąs prisikelti iš mirusiųjų“ (Jono 20:9).

Netrukus po savo prisikėlimo Gelbėtojas pasirodė nefitams ir Amerikose įkūrė savo Bažnyčią. Jis mokė žmones ir laimino juos. Šis jaudinantis pasakojimas yra aprašytas 3 Nefio 11–28.

Jo auka parodė Jo meilę Tėvui ir mums

Jėzus mokė: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Jūs būsite mano draugai, jei darysite, ką jums įsakau.“ (Jono 15:13–14.) Jis noriai ir nuolankiai perėjo per širdgėlą Getsemanėje ir kančią ant kryžiaus, kad mes galėtume gauti visus išgelbėjimo plano palaiminimus. Kad gautume tuos palaiminimus, turime ateiti pas Jį, atgailauti už savo nuodėmes ir mylėti Jį visa savo širdimi. Jis sakė:

„Ir štai ta evangelija, kurią daviau jums, – aš atėjau į pasaulį vykdyti savo Tėvo valios, nes mano Tėvas siuntė mane.

Ir mano Tėvas pasiuntė mane, kad būčiau išskeltas ant kryžiaus ir kad po to, kai būsiu išskeltas ant kryžiaus, visus žmones traukčiau pas save ... idant būtų teisiami už savo darbus. ...

Nes darbus, kuriuos matėte mane darant, jūs taip pat darykite. ...

„Tad kokie vyrai jūs turėtumėte būti? Iš tiesų sakau jums – *tokie, kaip aš esu.*“ (3 Nefio 27:13–15, 21, 27; kursyvas pridėtas.)

• Ką jaučiate, kai galvojate apie Gelbėtojo auką už jus?

Papildomos Raštų ištraukos ir kiti šaltiniai

- 2 Nefio 25:12 (Tėvo Viengimis kūne)
- Mozės 6:57 (Jėzus Kristus pavadintas Viengimiui)
- Mato, Morkaus, Luko, Jono (Jėzaus Kristaus gyvenimas ir mokymai)
- Mato 10:1–8; Luko 9:1–2 (apaštalai išventinami su galia ir įgaliojimu)
- Mato 26–28; Morkaus 14–16; Luko 22–24; Jono 18–20 (Jėzus sode; išduotas, nukryžiuotas ir prisikėlęs)
- „Gyvasis Kristus. Apaštalų liudijimas“ *Liahona*, 2000 balandis, p. 2–3

Apmokėjimas

12 skyrius

Apmokėjimas būtinas mūsų išgelbėjimui

- Kodėl apmokėjimas būtinas mūsų išgelbėjimui?

Jėzus Kristus „atėjo į pasaulį... kad būtų nukryžiuotas dėl pasaulio ir kad neštų pasaulio nuodėmes, ir kad pašventintų pasaulį, ir kad jį išvalytų nuo viso neteisumo; kad per jį galėtų būti išgelbėti visi“ (DS 76:41–42). Ta didi auka, kuria Jis apmokėjo mūsų nuodėmes ir įveikė mirtį, vadinama Apmokėjimu. Tai buvo svarbiausia kas kada nors galėjo įvykti žmonijos istorijoje: „Nes būtina, kad būtų įvykdytas apmokėjimas; nes pagal didįjį amžinojo Dievo planą turi būti įvykdytas apmokėjimas, antraip visa žmonija neišvengiamai pražus; ... taip visi nupuolę ir pražuvę, ir turėtų pražūti, jei ne apmokėjimas.“ (Almos 34:9.)

Adomo nuopolis atnešė į pasaulį dviejų rūšių mirtį: fizinę mirtį ir dvasinę mirtį. Fizinė mirtis yra kūno atskyrimas nuo dvasios. Dvasinė mirtis yra atskyrimas nuo Dievo. Jeigu Jėzaus Kristaus Apmokėjimas nebūtų nugalėjęs šitų dviejų mirčių, būtų kilę dvi pasekmės: mūsų kūnai ir dvasios būtų amžiams atskirti ir mes negalėtume vėl gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu (žr. 2 Nefio 9:7–9).

Tačiau mūsų išmintingas Dangiškasis Tėvas paruošė nuostabų gailėtiną planą, kaip išgelbėti mus nuo fizinės ir dvasinės mirties. Jis suplanavo, kad į žemę ateitų Gelbėtojas išpirkti mūsų iš mūsų nuodėmių ir mirties. Dėl savo nuodėmių ir mirtingų kūnų silpnumo negalėjome savęs išpirkti (žr. Almos 34:10–12). Būsimas mūsų Gelbėtojas turėjo būti be nuodėmės ir turėti galią mirčiai įveikti.

Mokytojams: Paprastos lentelės ir paveiklėliai gali padėti mokiniams ar šeimoms nariams suprasti principus ir doktrinas. Galite padaryti lentelę iš dviejų stulpelių, kurių pirmasis vadintųsi *Nuopolio pasekmės*, o antrasis – *Apmokėjimo palaiminimai*. Lentelę užpildykite pasinaudodami šio skyriaus informacija.

Jėzus Kristus buvo vienintelis galintis apmokėti mūsų nuodėmes

- Kodėl Jėzus Kristus buvo vienintelis galintis apmokėti mūsų nuodėmes?

Yra keletas priežasčių, kodėl Jėzus Kristus buvo vienintelis asmuo, galintis būti mūsų Gelbėtoju. Viena priežastis yra tai, kad Dangiškasis Tėvas Jį išrinko būti mūsų Gelbėtoju. Jis buvo Dievo Viengimis Sūnus ir todėl turėjo galią mirčiai įveikti. Jėzus aiškino: „Aš guldaui savo gyvybę, kad ir vėl ją pasiimčiau. Niekas neatima jos iš manęs, bet aš pats ją laisvai atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją atsiimti.“ (Jono 10:17–18).

Jėzus taip pat tiko būti mūsų Gelbėtoju, nes buvo vienintelis asmuo kada nors gyvenęs žemėje ir nenusidėjęs. Tai Jį pavertė tinkama auka kitų nuodėmėms apmokėti.

Kristus kentėjo ir mirė apmokėdamas mūsų nuodėmes

- Skaitydami šį skyrių įsivaizduokite save Getsemanės sode arba šalia kryžiaus, kaip Jėzaus Kristaus kančios liudininką.

Gelbėtojas apmokėjo mūsų nuodėmes kentėdamas Getsemanėje ir atiduodamas savo gyvybę ant kryžiaus. Mums neįmanoma visiškai suvokti, kaip Jis kentėjo už visas mūsų nuodėmes. Getsemanės sode mūsų nuodėmių našta vertė Jį jausti tokią agoniją, kad Jis kraujavo iš kiekvienos poros (žr. DS 19:18–19). Vėliau, kabėdamas ant kryžiaus, Jėzus iškentė skausmingą mirtį, patirdamas ją vienu iš žiauriausių žmogui žinomų būdų.

Kaip stipriai mus mylėjo Jėzus, kad dėl mūsų iškentė tokią dvasinę ir fizinę agoniją! Kokia didelė Dangiškojo Tėvo meilė, kad Jis pasiuntė savo Viengimį Sūnų kentėti ir mirti už likusius savo vaikus. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3:16).

Apmokėjimas ir prisikėlimas atneša prisikėlimą visiems

Trečią dieną po nukryžiuavimo Kristaus dvasia vėl įėjo į Jo kūną, ir Jis tapo pirmuoju prisikėlusiu asmeniu. Kai Jo draugai nuėjo Jo

ieškoti, Jo kapą saugoję angelai pasakė jiems: „Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs.“ (Mato 28:6.) Jo dvasia grįžo į Jo kūną, kad daugiau niekada nebūtų atskirta.

Taip Jėzus įveikė fizinę mirtį. Dėl Jo Apmokėjimo kiekvienas, gimęs žemėje, bus prikeltas (žr. 1 Korintiečiams 15:21–22). Lygiai kaip Jėzus prisikėlė, taip mūsų dvasios bus vėl sujungtos su mūsų kūnais „tad daugiau jie nebegali numirti ... , kad daugiau nebebūtų atskirtos“ (Almos 11:45). Ši būseną vadinama nemirtingumu. Visi kada nors gyvenę žmonės, tiek seni, tiek ir jauni, tiek vergai, tiek ir laisvi, tiek vyrai, tiek ir moterys, tiek nelabieji, tiek ir teisieji, bus prikelti (žr. Almos 11:44).

- Kaip jums padėjo jūsų žinios apie prisikėlimą?

Apmokėjimas padaro, kad tikintiems į Jėzų Kristų būtų įmanoma išsigelbėti nuo savo nuodėmių

- Pagalvokite, kaip šiame skyriuje esantis palyginimas padeda mums suprasti Apmokėjimą. Ką mūsų gyvenime vaizduoja žmonės palyginime?

Gelbėtojo Apmokėjimo dėka mums įmanoma įveikti dvasinę mirtį. Nors visi žmonės bus prikelti, bet tik tie, kurie priima Apmokėjimą, bus išgelbėti iš dvasinės mirties (žr. Tikėjimo Teiginiai 1:3).

Priimame Kristaus Apmokėjimą sudėdami savo tikėjimą į Jį. Per šį tikėjimą atgailaujame už savo nuodėmes, krikštijamės, gauname Šventąją Dvasią ir paklustame Jo įsakymams. Tampame ištikimais Jėzaus Kristaus mokiniais. Mums atleidžiamos nuodėmės, mes išvalomi nuo jų ir paruošiami grįžti gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu.

Gelbėtojas mums sako: „Nes štai, aš, Dievas iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų ... taip, kaip aš.“ (DS 19:16–17.) Kristus padarė savo dalį, apmokėdamas mūsų nuodėmes. Kad Jo Apmokėjimas pilnai veiktų mūsų gyvenimuose, turime stengtis paklusti Jam ir atgailauti už savo nuodėmes.

Mokytojams: Vaizdinės pamokos gali padėti mokiniams ir šeimos nariams suprasti principus ir doktrinas. Kad paaiškintumėte mirtį ir prisikėlimą, galite panaudoti šią vaizdinę pamoką: užsidėkite ant rankos pirštinę. Paaiškinkite, kad ranka pirštinėje gali būti palyginta su žmogaus dvasia jo ar jos kūne. Nuimkite pirštinę. Paaiškinkite, kad tai tarytum fizinė mirtis – dvasia (ranka) ir kūnas (pirštinė) yra atskiriami. Tada vėl ant rankos užsidėkite pirštinę. Paaiškinkite, kad tai tarytum prisikėlimas – dvasia ir kūnas vėl yra sujungiami.

Prezidentas Boidas K. Pakeris iš Dvylikos Tarybos pateikė tokį pavyzdį, parodydamas, kaip Kristaus Apmokėjimo dėka galime būti išgelbėti nuo nuodėmės, *jei* atliksime savo dalį.

Leiskite papasakoti jums pasakojimą–palyginimą.

„Kartą gyveno žmogus, kuris kažko labai norėjo. Tai atrodė svarbiau už bet ką jo gyvenime. Tam, kad galėtų tą troškimą pasiekti, jis prisiėmė didelę skolą.

Jį perspėjo dėl tokios didelės skolos ir ypač dėl jo kreditoriaus. Tačiau jam atrodė taip svarbu tai padaryti ir turėti iš karto, dabar. Jis buvo įsitikinęs, kad susimokėti už tai galės vėliau.

Taigi jis pasirašė sutartį. Pagal ją jis turėjo po truputį išsimokėti. Jis per daug dėl to nesijaudino, nes išsimokėjimo terminas atrodė labai ilgas. Dabar jis jau turėjo tai, kas jam atrodė svarbiausia.

Kreditorius visada buvo jo mintyse ir jis kartas nuo karto simboliškai mokėdavo, galvodamas, jog atsiskaitymo diena iš tiesų niekada neateis.

Tačiau, kaip visada nutinka, ta diena atėjo ir sutartį reikėjo įvykdyti. Skola nebuvo visiškai apmokėta. Pasirodė kreditorius ir pareikalavo, kad viskas būtų sumokėta.

Tik tada jis suvokė, kad tas kreditorius ne tik turėjo galią atimti viską, ką jis turėjo, bet taip pat ir galią įmesti jį į kalėjimą.

„Negaliu tau sumokėti, nes to nepajėgiu padaryti“, – prisipažino jis.

„Tuomet, – pasakė kreditorius, – mes vykdysime sutartį, paimsime tavo turtą ir tu keliausi į kalėjimą. Tu su tuo sutikai. Tai buvo tavo pasirinkimas. Tu pasirašei sutartį ir dabar reikia priversti ją vykdyti.“

„Ar negali pratęsti laiko ar atleisti skolą? – maldavo skolininkas, – parūpink kokį būdą, kad galėčiau išlaikyti tai, ką turiu, ir nesėsčiau į kalėjimą. Juk tu tikrai tiki malone? Negi nepasigailėsi?“

Kreditorius atsakė: „Malonė visada yra vienpusė. Ji pasitarnaus tik tau. Jei parodysi malonę tau, ji mane paliks be nesumokėtų pinigų. Aš reikalauju teisingumo. Ar tu tiki teisingumu?“

„Tikėjau teisingumu, kada pasirašiau sutartį, – atsakė skolininkas, – jis tada buvo mano pusėje, nes maniau, jog jis mane apsaugos. Man tada nereikėjo malonės, ir nemaniau, kad kada nors jos prireiks. Taip pat maniau, jog teisingumas pasitarnaus mums abiem vienodai.“

„Teisingumas reikalauja, jog apmokėtum sutartį arba būtum nubaus-
tas, – atsakė kreditorius. – toks yra įstatymas. Tu su tuo sutikai, taip
ir turi būti. Malonė negali apiplėšti teisingumo.“

Ir tokioje padėtyje jie buvo: vienas vykdydamas teisingumą, kitas
melsdamas malonės. Nei vienas negalėjo dominuoti, nepadaręs to
kito sąskaita.

„Jei tu neatleisi skolos, nebus malonės“ – maldavo skolininkas.

„Jei tai padarysiu, nebus teisingumo“ – buvo atsakyta.

Atrodė, kad neįmanoma patenkinti abiejų įstatymų. Tai yra du
amžini idealai, kurie, atrodė, vienas kitam prieštaravo. Ar nėra
būdo, kad būtų visiškai patenkintas teisingumas ir taip pat malonė?

Yra būdas! Teisingumo įstatymas *gali* būti visiškai patenkintas ir
malonė *gali* būti suteikta, tačiau reikia kažko kito. Ir taip nutiko
tąkart.

Skolininkas turėjo draugą. Jis atėjo padėti. Jis gerai žinojo sko-
lininką. Jis žinojo, kad anas yra trumparegis. Jis manė, jog buvo
kvaila patekti į tokią keblią padėti. Tačiau jis norėjo padėti, nes
jį mylėjo. Jis atsitojo tarp jų abiejų ir atsisuko į kreditorių su
pasiūlymu.

„Aš tau sumokėsiu skolą, jei tu atleisi skolininką nuo jo sutarties,
kad jis galėtų išlaikyti savo turtą ir nepatektų į kalėjimą.“

Kreditoriui apmąstant pasiūlymą, tarpininkas pridūrė: „Tu reika-
lavai teisingumo. Nors jis tau negali sumokėti, aš tai padarysiu.
Su tavimi bus teisingai pasielgta ir tu negali prašyti daugiau. Tai
būtų neteisinga.“

Ir taip kreditorius sutiko.

Tada tarpininkas atsigręžė į skolininką: „Jei sumokėsiu tavo skolą,
ar tu priimsi mane savo kreditoriumi?“

„O taip, taip, – sušuko skolininkas, – tu išgelbėjai mane nuo kalėjimo ir parodei man malonę.“

„Tuomet, – pasakė geradarys, – tu man mokėsi skolą ir aš nustatysiu sąlygas. Tai nebus lengva, bet bus įmanoma. Aš parūpinsiu būdą. Tau nereiks eiti į kalėjimą.“

Ir buvo taip, kad kreditoriui buvo viskas sumokėta. Su juo buvo teisingai pasielgta. Sutartis nebuvo sulaužyta.

Kita vertus, skolininkui buvo suteikta malonė. Abu įstatymai buvo patenkinti. Dėl to, kad buvo tarpininkas, teisingumas ir malonė buvo visiškai patenkinti.“ (Iš Conference Report, Apr. 1977, p. 79–80; arba *Ensign*, May 1977, p. 54–55.)

Mūsų nuodėmės yra dvasinės mūsų skolos. Be Jėzaus Kristaus, kuris yra mūsų Gelbėtojas ir Tarpininkas, visi mokėtume už savo nuodėmes patirdami dvasinę mirtį. Tačiau per Jį, jei laikysimės Jo sąlygų, kurios yra atgaila ir Jo įsakymų laikymasis, galėsime grįžti gyventi su Dangiškuoju Tėvu.

Nuostabu, kad Kristus mums parūpino būdą, kaip galime būti išgydyti nuo savo nuodėmių. Jis sakė:

„Štai, aš atėjau į pasaulį ... kad išgelbėčiau pasaulį iš nuodėmės.

Todėl, kas tik atgailauja ir ateina pas mane kaip mažas vaikas, tą aš priimsiu, nes iš tokių yra Dievo karalystė. Štai, už tokius aš paguldžiau savo gyvybę ir vėl ją paėmiau; todėl atgailaukite ir ateikite pas mane jūs, žemės pakraščiai, ir būkite išgelbėti.“ (3 Nefio 9:21–22.)

- Pagalvokite, kaip galite parodyti dėkingumą už Apmokėjimo dovaną.

Papildomos Raštų ištraukos

- Almos 34:9–16 (Apmokėjimas būtinas; Dievo auka)
- 2 Nefio 9:7–12 (Apmokėjimas mus išgelbėja iš fizinės ir iš dvasinės mirties)
- Romiečiams 5:12–17 (per vieną atėjo mirtis, per vieną – gyvenimas)
- Helamano 14:15–18 (Jėzaus mirties tikslas)

- Tikėjimo Teiginiai 1:3 (visi gali būti išgelbėti)
- 1 Petro 1:18–20 (Jėzus buvo iš anksto paskirtas)
- Mato 16:21 (Jėzaus auka buvo būtina)
- Luko 22:39–46 (Jėzaus kančia sode)
- 1 Jono 1:7 (Jėzus apvalo nuo nuodėmės)
- 2 Nefio 9:21–22 (Gelbėtojas kentėjo už visus žmones)
- Mozijo 16:6–8 (prisikėlimas įmanomas tik per Jėzų)
- Almos 11:40–45; Mormono 9:12–14 (visi bus prikelti)
- Izaijo 1:18 (nuodėmės bus padarytos baltos)
- 1 Korintiečiams 15:40–44; Almos 40:23 (prisikėlimo apibūdinimas)

Kunigystė

13 skyrius

Kas yra kunigystė?

Kunigystė yra amžinoji Dievo galia ir įgaliojimas. Per kunigystę Jis sukūrė ir valdo dangus ir žemę. Šia galia visatoje palaikoma tobula tvarka. Per šią galią Jis vykdo savo darbą ir šlovę, kurie yra „įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“ (Mozės 1:39).

Mūsų Dangiškasis Tėvas perduoda savo kunigystės galią vertiems vyrams Bažnyčios nariams. Kunigystė įgalina juos veikti Dievo vardu žmonijos išgelbėjimui. Per ją jie gali būti įgalioti skelbti Evangeliją, patarnauti išgelbėjimo apeigose ir valdyti Dievo karalystę žemėje.

- Pagalvokite apie svarbą to, kad Dievas leidžia vertiems vyrams ir berniukams turėti Jo kunigystę.

Kodėl žemėje reikia kunigystės?

Reikia turėti kunigystės įgaliojimą veikti Dievo vardu, kai atliekame šventas Evangelijos apeigas, tokias kaip krikštas, sakramento pateikimas ir šventyklos santuoka. Jeigu vyras neturi kunigystės, kad ir koks nuoširdus jis būtų, Viešpats nepripažins jo atliktų apeigų (žr. Mato 7:21–23; Tikėjimo Teiginiai 1:5). Šias svarbias apeigas žemėje turi atlikti vyrai, turintys kunigystę.

Vyrams reikia kunigystės, kad galėtų pirmininkauti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje ir vadovauti Bažnyčios darbui visose pasaulio vietose. Gyvendamas žemėje Kristus išsirinko apaštalus ir išventino juos, kad jie galėtų vadovauti Jo Bažnyčiai. Jis

---

Mokytojams: Šis skyrius yra sudarytas iš penkių skyrelių. Kiekvieno skyrelio antraštė – tai klausimas apie kunigystę. Jūs galite pasinaudoti šiais klausimais kaip pamokos gairėmis. Jeigu klasėje įmanoma diskutuoti mažomis grupėmis, galite klasę suskirstyti į grupes po 2–4 mokinius. Kiekvienai grupei paskirkite po kurį nors skyrelį (didelėse klasėse, kai kurie skyreliai gali būti paskirti daugiau nei vienai grupei). Tegu kiekviena grupė: 1) Perskaito ir aptaria jiems paskirtą skyrelį. 2) Randa Raštų ištraukas, kurios padėtų atsakyti į skyrelio antraštės klausimą. 3) Pasidalina su skyreliu susijusia asmeniškai patirtimi. Tada paprašykite, kad mokiniai papasakotų kai kuriuos iš tų potyrių visai klasei.

davė jiems kunigystės galią ir įgaliojimą veikti Jo vardu. (Žr. Morkaus 3:13–15; Jono 15:16.)

Kita priežastis, kodėl kunigystė reikalinga žemėje, – kad galėtume suprasti Viešpaties valią ir vykdyti Jo tikslus. Dievas savo valią apreiškia savo įgaliotam kunigystės atstovui žemėje – pranašui. Pranašas, kuris yra Bažnyčios prezidentas, tarnauja kaip Dievo atstovas visiems Bažnyčios nariams ir visiems žemės žmonėms.

- Kodėl apeigas atliekančiam vyrui būtina turėti tinkamą įgaliojimą?

Kaip vyrai gauna kunigystę?

Viešpats paruošė tvarką, kaip Jo kunigystė turi būti suteikiama Jo sūnums žemėje. Vertas Bažnyčios narys vyras gauna kunigystę „Evangelijai skebti ir jos apeigoms atlikti ... [per] rankų uždėjimą tų, kurie yra įgalioti“ (Tikėjimo Teiginiai 1:5).

Tai yra toks pat būdas, kuriuo vyrai gaudavo kunigystę labai seniai, netgi Mozės dienomis: „Ir niekas pats nepasiima tos garbės, vien tik tas, kuris Dievo šaukiamas kaip Aaronas.“ (Hebrajams 5:4.) Aaronas kunigystę gavo iš Mozės, savojo kunigystės vadovo (žr. Išėjimo 28:1). Tik turintys kunigystę gali įšventinti kitus, ir jie gali tai daryti, tik kai yra įgalioti tų, kurie turi to įšventinimo raktus (žr. šios knygos 14 skyrių).

Vyrai negali kunigystės galios ir įrgaliojimo nusipirkti ar parduoti. Jie taip pat negali to įgaliojimo prisiimti sau. Naujajame Testamente skaitome apie vyrą vardu Simonas, kuris gyveno tuo metu, kada Bažnyčiai pirmininkavo Kristaus apaštalai. Simonas atsivertė ir buvo pakrikštytas į Bažnyčią. Kadangi jis buvo įgudęs magas, žmonės tikėjo, kad jis turi Dievo galią. Tačiau Simonas neturėjo kunigystės ir tai suprato.

Simonas žinojo, kad apaštalai ir kiti Bažnyčios kunigystės vadovai turėjo tikrą Dievo galią. Jis matė, kaip jie naudojo kunigystę, darydami Viešpaties darbą, ir pats norėjo tos galios. Jis pasiūlė pinigų už kunigystę. (Žr. ApD 8:9–19.) Tačiau Petras, vyriausias apaštalas, pasakė: „Kad tu pražūtum su savo sidabru, jei sumanei už pinigus nusipirkti Dievo dovaną!“ (ApD 8:20.)

- Kodėl svarbu, kad „niekas pats nepasiima tos garbės [kunigystės]“?

Kaip vyrai tinkamai naudoja kunigystę?

Kunigystė turėtų būti naudojama laiminant mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų gyvenimą čia žemėje. Kunigija turėtų pirmininkauti su meile ir gerumu. Jie neturėtų versti savo šeimų ir kitų jiems paklusti. Viešpats mums pasakė, kad kunigystės galia negali būti naudojama kitaip, kaip tik teisiai (žr. DS 121:36). Kai bandome kunigystę naudoti tam, kad gautume turtą, šlovės ar dėl kitų savanaudiškų paskatų, „štai, dangūs atsitraukia; Viešpaties Dvasia nuliūdinta; o kai ji atsitraukusi, amen to žmogaus kunigystei“ (DS 121:37).

Kai vyras naudoja kunigystę „įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile“ (DS 121:41), jis savo šeimai ir kitiems gali padaryti daug nuostabių dalykų. Jis gali krikštyti, patvirtinti bei patarnauti prie sakramento, kai yra įgaliotas tų, kurie turi tų apeigų raktus. Jis gali laiminti ligonius. Jis gali suteikti kunigystės palaiminimus savo šeimos nariams, kad padrąsintų ir apsaugotų juos, kada jiems to ypatingai reikia. Jis taip pat gali padėti kitoms šeimoms atlikdamas apeigas ir suteikdamas palaiminimus, kai jo paprašo tai padaryti.

Vyrai naudoja kunigystės galią pirmininkaudami Bažnyčioje tokiuose pašaukimuose kaip skyriaus prezidentas, vyskupas, kvorumo prezidentas, kuolo prezidentas ir misijos prezidentas. Vyrai ir moterys, kurie tarnauja Bažnyčios pašaukimuose kaip tarnautojai ir mokytojai, dirba vadovaujami kunigystės vadovų ir vedami Šventosios Dvasios.

Kokie palaiminimai kyla, kai tinkamai naudojame kunigystę?

Viešpats pažadėjo didžių palaiminimų teisiems kunigystę turintiems vyrams, kurie kunigystę naudoja kitiems laiminti:

„Tada tavo pasitikėjimas Dievo akivaizdoje augs; ir kunigystės doktrina leisis ant tavo sielos kaip rasa iš dangaus.

Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė, ir tavo skeptras bus nekintantis teisumo skeptras; ir tavo viešpatavimas bus

nesibaigiantis viešpatavimas, ir be prievartos jis plūs į tave per amžių amžius.“ (DS 121:45–46.)

Prezidentas Deividas O. Makėjus kiekvienam vyrui, kuris teisiai naudoja kunigytę, pažadėjo, kad jis „pastebės, kad jo gyvenimas bus saldesnis, jo išvalgumas greitai pasirinkti tarp to, kas teisinga ir neteisinga, bus aštresnis, jo jausmai švelnūs ir gailestingi, o, ginant tiesą, jo dvasia stipri ir narsi; jis pastebės, kad kunigystė bus niekada nesibaigiantis laimės šaltinis – versmė gyvojo vandens, trykštančio nesibaigiančiam gyvenimui“ (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 116).

- Kokius palaiminimus gavote per kunigystę?

Papildomos Raštų ištraukos

- DS 84; 107 (apreiškimai apie kunigystę, įskaitant kunigystės priesaiką ir sandorą, esančią DS 84:33–40)
- DS 20:38–67 (paaiškintos kunigystės pareigos)

Kunigystės organizacija

14 skyrius

Žemėje šiais laikais yra kunigystė

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia valdoma kunigyste. Kunigystė, kuri visada siejama su Dievo darbu, „tęsiasi Dievo bažnyčioje per visas kartas ir yra be dienų pradžios ir metų pabaigos“ (DS 84:17). Ji dabar yra žemėje. Tiek jauni, tiek seni vyrai yra pakrikštijami Bažnyčioje ir, kai nustatomas jų vertumas, jie išven-tinami į kunigystę. Jiems suteikiamas įgaliojimas veikti Viešpaties vardu ir daryti Jo darbą žemėje.

Dvi kunigystės dalys

- Kaip kilo Melchizedeko ir Aarono kunigystės pavadinimai?

Kunigystė yra padalinta į dvi dalis: Melchizedeko kunigystę ir Aarono kunigystę (žr. DS 107:1). „Pirmoji vadinama Melchizedeko kunigyste, kadangi Melchizedekas buvo toks didis aukštasis kunigas.

Iki jo dienų ji buvo vadinama *šventąja kunigyste pagal Dievo Sūnaus tvarką*.

Bet iš pagarbos, arba pagarbumo, Aukščiausiosios Esybės vardui, norint išvengti per dažno jo vardo kartojimo, jie, bažnyčia, senovės dienomis pavadino tą kunigystę pagal Melchizedeką, arba Melchizedeko kunigystę.“ (DS 107:2–4; kursyvas pagal originalą.)

Žemesnioji kunigystė yra Melchizedeko kunigystės priedas. Ji vadinama Aarono kunigyste, nes ji buvo suteikta Aaronui ir jo sūnams per visas jų kartas. Tie, kurie turi Aarono kunigystę, turi teisę atlikti išorines, t.y. sakramento ir krikšto apeigas. (Žr. DS 20:46; 107:13–14, 20.)

Mokytojams: Skyriaus pradžioje esančiais klausimais pradėkite diskusiją ir nukreipkite mokinius ar šeimos narius skaityti skyriaus tekstą, kad rastų daugiau informacijos. Skyriaus pabaigoje esančiais klausimais padėkite mokiniams arba šeimos nariams apmąstyti ir aptarti, ką reiškia tai, ką jie perskaitė, ir pritaikyti tai savo gyvenime.

Turintys Melchizedeko kunigystę turi galią ir įgaliojimą vadovauti Bažnyčiai ir Evangelijos skelbimui visose pasaulio vietose. Jie prižiūri visą dvasinį Bažnyčios darbą (žr. DS 84:19–22; 107:8). Jie vadovauja šventyklose atliekamam darbui; jie pirmininkauja apylinkėse, skyriuose, kuoluose ir misijose. Viešpaties išrinktas pranašas, Bažnyčios prezidentas, yra Melchizedeko kunigystei pirmininkaujantis aukštasis kunigas (žr. DS 107:65–67).

Kunigystės raktai

- Koks skirtumas tarp kunigystės ir kunigystės raktų? Kurie kunigystės vadovai gauna raktus?

Yra skirtumas tarp buvimo iššventintu į kunigystės pareigybę ir kunigystės raktų gavimo. Prezidentas Džozefas F. Smitas mokė:

„Kunigystė, bendrai sakant, yra žmogui suteiktas įgaliojimas veikti Dievo vardu. Kiekvienas į tam tikrą kunigystės laipsnį iššventintas vyras turi jam suteiktą tą įgaliojimą.

Tačiau yra būtina, kad kiekvienas veiksmas, atliekamas tuo įgaliojimu, būtų atliktas tinkamu metu, tinkamoje vietoje, tinkamu būdu ir tinkama tvarka. Galia vadovauti tam darbui sudaro kunigystės *raktus*. Visus raktus vienu metu turi tik vienas asmuo – Bažnyčios pranašas ir prezidentas. Jis gali suteikti bet kurią dalį tos galios kitam, tuo atveju tas asmuo turės raktus tam tikram darbui. Taip, šventyklos prezidentas, kuolo prezidentas, apylinkės vyskupas, misijos prezidentas, kворumo prezidentas – kiekvienas iš jų turi raktus darbui atliekamam konkrečioje organizacijoje ar vietovėje. Jo kunigystė nepadidėja šiuo ypatingu paskyrimu; ... pavyzdžiui, vyresniųjų kворumo prezidentas neturi daugiau kunigystės už bet kurį to kворumo narį. Tačiau jis turi galią vadovauti oficialiai atliekamam darbui... kворume, arba kitaip sakant, tos darbo srities *raktus*.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 141; kursyvas pagal originalą.)

- Kaip kunigystės raktai apsaugo Bažnyčią?

Aarono kunigystės pareigybės ir pareigos

- Kaip tarnauja turintieji Aarono kunigystę?
-

Kai vyrui ar berniukui suteikiama Aarono kunigystė, jis yra išventinamas į tos kunigystės pareigybę. Aarono kunigystės pareigybės yra: diakonas, mokytojas, kunigas ir vyskupas. Kiekviena pareigybė apima pareigas ir atsakomybes. Kiekvienam kvorumui pirmininkauja kvorumo prezidentas, kuris narius moko jų pareigų ir prašo juos atlikti pavedimus.

Kai kurie vyrai prisijungia prie Bažnyčios arba tampa aktyvūs, kai yra praėjęs įprastinis amžius, kai suteikiamos tos kunigystės pareigybės. Dažniausiai jie yra išventinami į Aarono kunigystės pareigybę ir greitai gali būti išventinti į kitas pareigybes, jei išlieka verti.

Diakonas

Vaikinas, kuris buvo pakrikštytas ir patvirtintas Bažnyčios nariu ir yra vertas, gali būti išventintas į diakono pareigybę, kai jam yra 12 metų. Diakonai paprastai yra paskiriami nešioti sakramentą nariams, prižiūrėti, kad Bažnyčios pastatai ir teritorija būtų geros būklės, veikti kunigystės vadovų pasiuntiniais ir vykdyti ypatingus pavedimus, tokius kaip rinkti pasninko atnašas.

Mokytojas

Vertas vaikas gali būti išventintas mokytoju, kai jam yra 14 metų ar daugiau. Mokytojų pareigybės pareigos, teisės ir galios apima visas diakono bei papildomas pareigas, teises ir galias. Mokytojai Aarono kunigystėje turi padėti Bažnyčios nariams laikytis įsakymų (žr. DS 20:53–59). Kad būtų lengviau vykdyti tą atsakomybę, jie paprastai yra paskiriami tarnauti namų mokytojais. Jie lankosi Bažnyčios narių namuose ir skatina juos laikytis Evangelijos principų. Jiems įsakyta iš Raštų mokyti Evangelijos tiesų (žr. DS 42:12). Mokytojai taip pat paruošia duoną ir vandenį sakramento susirinkimui.

Kunigas

Vertas vaikas gali būti išventintas kunigu, kai jam yra 16 metų ar daugiau. Kunigų pareigos, teisės ir galios apima visas diakonų ir mokytojų bei papildomas pareigas, teises ir galias (žr. DS 20:46–51). Kunigas gali krikštyti. Jis taip pat gali palaiminti sakramentą. Jis gali išventinti kitus kunigus, mokytojus ir diakonus. Kunigas gali

vadovauti susirinkimams, kai juose nėra turinčio Melchizedeko kunigystę. Jis turi aplinkinius mokyti Evangelijos.

Vyskupas

Vyskupas įšventinamas ir paskiriamas pirmininkauti Aarono kunigystei apylinkėje. Jis yra kunigų kvorumo prezidentas (žr. DS 107:87–88). Kai vyskupas veikia savo Aarono kunigystės pareigybėje, jis visų pirma užsiima materialiniais reikalais, tokiais kaip finansų ir užrašų tvarkymas bei vadovavimas rūpinimuisi vargšais ir skurstančiais (žr. DS 107:68).

Vyskupas taip pat įšventinamas aukštuoju kunigu, kad galėtų pirmininkauti visiems apylinkės nariams (žr. DS 107:71–73; 68:15). Vyskupas yra teisėjas Izraelyje (žr. DS 107:74) ir praveda vertumo pokalbius su nariais dėl šventyklos rekomendacijos, įšventinimų į kunigystę ir kitais atvejais. Jis turi teisę į įžvalgumo dovaną.

- Kaip jus palaimino Aarono kunigystę turinčiųjų tarnystė?

Melchizedeko kunigystės pareigybės ir pareigos

- Kaip tarnauja turintieji Melchizedeko kunigystę?

Melchizedeko kunigystės pareigybės yra: vyresnysis, aukštasis kunigas, patriarchas, Septyniasdešimties narys ir apaštalas.

Vyresnysis

Vyresnieji pašaukiami mokyti, aiškinti, raginti, krikštyti ir prižiūrėti Bažnyčią (žr. DS 20:42). Visi, turintys Melchizedeko kunigystę, yra vyresnieji. Jie turi įgaliojimą suteikti Šventosios Dvasios dovaną uždedant rankas (žr. DS 20:43). Vyresnieji turi vesti Bažnyčios susirinkimus pagal tai, kaip juos veda Šventoji Dvasia (žr. DS 20:45; 46:2). Vyresnieji gali patarnauti ligoniams (žr. DS 42:44) ir laiminti mažus vaikus (žr. DS 20:70). Vyresnieji gali pirmininkauti Bažnyčios susirinkimuose, kai juose nėra aukštojo kunigo (DS 107:11).

Aukštasis kunigas

Aukštajam kunigui suteikiamas įgaliojimas tarnauti Bažnyčioje ir patarnauti dvasiniuose dalykuose (žr. DS 107:10, 12). Jis taip pat gali tarnauti visose žemesnėse pareigybėse (žr. DS 68:19). Kuolo

---

prezidentai, misijos prezidentai, aukštieji tarėjai, vyskupai ir kiti Bažnyčios vadovai yra iššventinami aukštaisiais kunigais.

Patriarchas

Patriarchus iššventina visuotiniai įgaliotiniai arba kuolo prezidentai, kai juos įgalioja Dvylikos Taryba, kad jie Bažnyčios nariams suteiktų patriarchalinius palaiminimus. Tie palaiminimai mums suteikia daugiau supratimo apie mūsų pašaukimus žemėje. Tai yra Viešpaties žodis asmeniškai mums. Patriarchai taip pat yra iššventinami aukštaisiais kunigais. (Žr. DS 107:39–56.)

Septyniasdešimties narys

Septyniasdešimties nariai yra ypatingieji Jėzaus Kristaus liudytojai pasauliui ir padeda tvirtinti ir vadovauti Bažnyčiai vadovaujami Pirmosios prezidentūros ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo (žr. DS 107:25, 34, 38, 93–97).

Apaštalas

Apaštalas yra ypatingas Jėzaus Kristaus vardo liudytojas visame pasaulyje (žr. DS 107:23). Apaštalai vadovauja Bažnyčios reikalams visame pasaulyje. Tie, kurie iššventinami į apaštalo pareigybę Melchizedeko kunigystėje, paprastai yra paskiriami būti Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariais. Kiekvienam iš jų yra suteikiami visi Dievo karalystės žemėje raktai, tačiau tik vyriausias apaštalas, kuris yra Bažnyčios prezidentas, naudoja visus tuos raktus. Kiti veikia jo vadovaujami.

- Kaip jus palaimino turinčiojo Melchizedeko kunigystę tarnystė?

Aarono kunigystės kvorumai

Viešpats nurodė, kad kunigija susiorganizuotų į kvorumus. Kvorumas – tai brolių, turinčių tą pačią kunigystės pareigybę, grupė.

Aarono kunigystėje yra trys kvorumai

1. Diakonų kvorumas, kurį sudaro ne daugiau kaip 12 diakonų (žr. DS 107:85). Vyskupas pašaukia diakonų kvorumo prezidentūrą iš kvorumo narių.

2. Mokytojų kvorumas, kurį sudaro ne daugiau kaip 24 mokytojai (žr. DS 107:86). Vyskupas pašaukia mokytojų kvorumo prezidentūrą iš kvorumo narių.
3. Kunigų kvorumas, kurį sudaro ne daugiau kaip 48 kunigai (žr. DS 107:87–88). Jam pirmininkauja apylinkės, kuriai priklauso kvorumas, vyskupas. Vyskupas yra aukštasis kunigas ir todėl taip pat priklauso aukštųjų kunigų kvorumui.

Kai tik yra viršijamas nurodytas kvorumo narių skaičius, kvorumas gali būti padalinamas.

Melchizedeko kunigystės kvorumai

Visuotiniame Bažnyčios lygmenyje Pirmosios prezidentūros nariai sudaro kvorumą, tiek ir Dvylika apaštalų sudaro kvorumą. Septyniadesimties nariai taip pat sudaro kvorumus.

Vietiniame Bažnyčios lygmenyje – apylinkėse, skyriuose, kuoluose ir apygardose – turintieji Melchizedeko kunigystę suorganizuojami į tokius kvorumus:

Vyresniųjų kvorumas

Kiekvienas vyresniųjų kvorumas „įsteigtas sėsliesiems tarnams; nors jie gali keliauti, vis dėlto jie yra išventinti sėsliaisiais tarnais“ (DS 124:137). Didžią dalį savo darbo jie atlieka netoli savo namų. Kvorumą sudaro ne daugiau kaip 96 nariai, kuriems pirmininkauja kvorumo prezidentūra. Kai tas skaičius viršijamas, kvorumas gali būti padalinamas.

Aukštųjų kunigų kvorumas

Kiekvienas kvorumas apima visus aukštuosius kunigus, gyvenančius kuolo ribose, tame tarpe patriarchus ir vyskopus. Kuolo prezidentas ir jo patarėjai yra to kvorumo prezidentūra. Aukštieji kunigai kiekvienoje apylinkėje suorganizuojami į grupes, turinčias grupės vadovą.

Kunigystės kvorumų svarba

- Kaip kunigystės kvorumai gali stiprinti pavienius asmenis ir šeimas?

Kai vyras ar berniukas įšventinamas į kunigystę, jis automatiškai tampa kunigystės kворumo nariu. Nuo tada visą gyvenimą tikimasi, kad jis bus kunigystės kворumo nariu, priklausomai nuo jo pareigybės (žr. Boyd K. Packer, „What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government“, *Ensign*, Feb. 1993, p. 9).

Tinkamai veikiančiame kворume vadovai padrąšina, laimina ir draugauja su kворumo nariais bei juos moko Evangelijos. Nors vyras ir gali būti atleistas iš pašaukimo Bažnyčioje, tokio kaip mokytojas, kворumo prezidentas, vyskupas, aukštasis tarėjas arba kuolo prezidentas, jo narystė kворume nesikeičia. Narystė kunigystės kворume turėtų būti laikoma šventa privilegija.

Pagalbinės kunigystės organizacijos

- Kaip pagalbinės kunigystės organizacijos gali padėti stiprinti pavienius asmenis ir šeimas?

Visos Bažnyčios organizacijos veikia vadovaujamos kunigystės vadovų ir padeda jiems vykdyti Viešpaties darbą. Pavyzdžiui, apylinkės Paramos bendrijos, Merginų organizacijos, Vaikinų organizacijos, Pradinukų organizacijos ir Sekmadieninės mokyklos prezidentūros tarnauja vadovaujamos vyskupijos. Šios organizacijos vadinamos pagalbinėmis kunigystės organizacijomis.

- Koks yra jūsų asmeniškasis vaidmuo, padedant kunigystės kворumams ir pagalbinėms organizacijoms sėkmingai veikti?

Papildomos Raštų ištraukos

- Almos 13:1–19 (būdas, kaip vyrai būdavo įšventinami į kunigystę)
- Mato 16:19; DS 68:12 (apaštalams suteikiami kunigystės raktai ir galia; ką jie suriša žemėje, yra surišama ir danguje)
- DS 20:38–67 (vyresniųjų, kunigų, mokytojų, diakonų pareigos)
- DS 84; 107 (apreiškimai apie kunigystę)
- 1 Korintiečiams 12:14–31 (visos kunigystės pareigybės yra svarbios)

Viešpaties sandoros žmonės

15 skyrius

Sandorų esmė

- Kas yra sandora? Kodėl pastarųjų dienų šventieji vadinami sandoros žmonėmis?

Nuo pradžios Viešpats sudarė sandoras su savo vaikais žemėje. Kai Jo žmonės sudaro sandoras (ar pažadus) su Juo, jie žino, ko Jis iš jų tikisi ir kokių palaiminimų jie gali tikėtis iš Jo. Jie gali geriau vykdyti Jo darbą žemėje. Žmonės, kurie sudaro sandorą su Viešpačiu ir su kuriais Viešpats sudaro sandorą, vadinami Viešpaties sandoros žmonėmis. Bažnyčios nariai yra dalis Viešpaties sandoros žmonių.

Evangelijoje sandora reiškia šventą susitarimą arba dvipusį pažadą tarp Dievo ir žmogaus arba žmonių grupės. Sudarydamas sandorą Dievas pažada palaiminimą už paklusnumą konkrečioms įsakyms. Jis nustato savo sandoros sąlygas ir apreiškia jas savo pranašams. Jei pasirenkame paklusti sandoros sąlygoms, gauname pažadėtus palaiminimus. Jei pasirenkame nepaklusti, Jis atsiima palaiminimus ir kai kuriais atvejais prideda bausmę.

Pavyzdžiui, kai prisijungiame prie Bažnyčios, sudarome keletą sandorų su Dievu (žr. 20 šios knygos skyrių). Krikšto metu su Gelbėtoju sudarome sandorą, kad prisiimsime Jo vardą. Jis pažada, kad „visi, kurie atgailauja ir yra pakrikštyti mano vardu – kuris yra Jėzus Kristus – ir išveria iki galo, tie bus išgelbėti“ (DS 18:22). Sudarome su Viešpačiu sandorą, kada priimame sakramentą (žr. 23 šios knygos skyrių). Pasižadame prisiimti Jo vardą, Jį atminti ir laikytis Jo įsakymų. Mums pažadama, kad Šventoji Dvasia bus su mumis. (Žr. DS 20:77–79.) Kai priimame šventyklos apeigas, sudarome

---

šventas sandoras ir mums už ištikimą paklusnumą pažadamas išaukštinimas (žr. DS 132; taip pat žr. 47 šios knygos skyrių).

Dievas taip pat sudaro ypatingas sandoras su konkrečiais asmenimis ar grupėmis. Jis sudarė ypatingas sandoras su Adomu, Henochu, Nojumi, Izraelio vaikais ir Lehiu (žr. Mozės 6:31–36, 52; Pradžos 9:9–17; Išėjimo 19:5–6; 2 Nefio 1). Jis sudarė ypatingą sandorą su Abraomu ir jo palikuonimis, kuri šiais laikais laimina Bažnyčios narius ir visas žemės tautas.

- Pagalvokite apie sandoras, kurias sudarėte su Dievu, ir palaiminimus, kuriuos Jis pažadėjo jums už tų sandorų laikymąsi.

Dievo sandora su Abraomu ir jo palikuonimis

- Kas yra Abraomo sandora?

Abraomas, Senojo Testamento pranašas, buvo labai teisus žmogus (žr. šio skyriaus paveikslėlį). Jis atsisakė garbinti savo tėvo stabus. Jis laikėsi visų Viešpaties įsakymų. Dėl Abraomo teisumo Viešpats sudarė sandorą su juo ir jo palikuonimis.

Viešpats pažadėjo Abraomui, kad jis turės nesuskaičiuojamus palikuonis. Jis pažadėjo, kad jiems visiems bus suteikta teisė priimti Evangeliją, kunigystės palaiminimus ir visas išaukštinimo apeigas. Tie palikuonys per kunigystės galią neš Evangeliją visoms tautoms. Per juos visos žemės šeimos bus palaimintos (žr. Abraomo 2:11). Dievas toliau pažadėjo, kad, jei jie bus teisūs, Jis įtvirtins savo sandorą su visomis Abraomo vaikų kartomis (žr. Pradžios 17:4–8).

- Kaip tie Abraomo sandoros įsakymai ir pažadai paveikia mus? (Įvertinkite, kaip šitas klausimas tinka skirtingoje aplinkoje, tokioje kaip namai, darbo vieta, bendruomenė arba misionieriams.)

Bažnyčios nariai yra sandoros žmonės

- Kokie šiais laikais yra Dievo sandoros žmonių palaiminimai ir atsakomybės?

Mokytojams: Galite padėti mokiniams arba šeimos nariams rimčiau pagalvoti apie tą klausimą suteikdami jiems laiko pamąstymui. Po to, kai jie turės pakankamai laiko pamąstyti, paprašykite, kad jie pateiktų savo atsakymus.

Abraomo kraujo palikuonys nėra vieninteliai žmonės, kuriuos Dievas vadina sandoros žmonėmis. Kalbėdamas Abraomui Dievas pasakė: „Visi, kurie tik priims šią evangeliją, bus vadinami tavo vardu ir bus laikomi tavo sėkla [linija], ir atsikels, ir palaimins tave kaip savo tėvą.“ (Abraomo 2:10.) Taip į su Abraomu sudarytą sandorą įtraukiamos dvi žmonių grupės: 1) teisieji Abraomo kraujo palikuonys ir 2) tie, kurie buvo įvaikinti toje linijoje, priimdami Jėzaus Kristaus Evangeliją ir gyvendami pagal ją (žr. 2 Nefio 30:2).

Kada esame pakrikštijami Bažnyčioje, priimame sandorą, kurią Viešpats sudarė su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu (žr. Galatams 3:26–29). Jeigu esame paklusnūs, paveldime tos sandoros palaiminimus. Turime teisę gauti Šventosios Dvasios pagalbą ir vadovavimą. Verti vyriškos lyties atstovai turi teisę į kunigystę. Šeimos gali gauti kunigystės palaiminimus. Galime gauti amžinąjį gyvenimą celestialinėje karalystėje. Nėra didesnių palaiminimų nei šitie.

Kartu su palaiminimais, kuriuos gauname kaip Viešpaties sandoros žmonės, turime ir didelę atsakomybę. Viešpats pažadėjo Abraomui, kad per jo palikuonis Evangelija bus skelbiama visoje žemėje. Vykdomė tą atsakomybę per Bažnyčios nuolatinių misionierių programą ir narių misionierišką darbą. Ši galimybė skelbti Evangeliją visam pasauliui priklauso tik Viešpaties Bažnyčiai ir Jo sandoros žmonėms.

Būdami Viešpaties sandoros žmonės, turime laikytis Jo įsakymų. Viešpats sakė: „Aš, Viešpats, esu įpareigotas, kai jūs darote, ką aš sakau; bet kai nedarote, ką aš sakau, netenkate pažado.“ (DS 82:10.) Jeigu priėmę Evangeliją atmetame savo sandorą, ji tampa negaliojanti ir mes stovėsime pasmerkti priešais Dievą (žr. DS 132:4). Jis pasakė: „Susilaikykite nuo nuodėmės, kad ant jūsų galvų neužgriūt skaudūs teismai. Nes iš to, kuriam daug duota, daug ir reikalaujama; ir tas, kuris nusideda prieš didesnę šviesą, gaus didesnę pasmerkimą.“ (DS 82:2–3.)

Naujoji ir nesibaigiančioji sandora

- Ką pasižadame daryti, priimdami Evangeliją? Kokius palaiminimus Dangišskasis Tėvas duoda mums, kai laikomės tų pažadų?

Evangelijos pilnatvė vadinama naująja ir nesibaigiančiąja sandora. Ji apima per krikštą, sakramento metu, šventykloje ir bet kuriuo kitu metu sudaromas sandoras. Viešpats ją pavadino nesibaigiančiąja, nes ji įsteigta nesibaigiančio Dievo ir todėl, kad sandora niekada nebus pakeista. Jis davė tą pačią sandorą Adomui, Henochui, Nojui, Abraomui ir kitiems pranašams. Ta prasme ji nėra nauja. Tačiau Viešpats vadina ją nauja, nes kaskart, kai Evangelija yra sugražinama po to, kai buvo paimta iš Žemės, ji yra nauja žmonėms, kurie ją gauna (žr. Jeremijo 31:31–34; Ezechielio 37:26).

Kada priimame naująją ir nesibaigiančiąją sandorą, sutinkame atgailauti, pasikrikštyti, priimti Šventąją Dvasią, šventyklos apdovanojimus, santuokos sandorą šventykloje ir sekti Kristumi bei paklusti Jam iki savo gyvenimo pabaigos. Jei laikomės savo sandorų, mūsų Dangiškasis Tėvas mums pažada, kad įgysime išaukštinimą celestialinėje karalystėje (žr. DS 132:20–24; taip pat žr. 47 šios knygos skyrių).

Mirtingiesiems sunku suprasti to pažado didingumą. Dievo duodami įsakymai yra mūsų labui, ir, jei būsimė ištikimi, galėsime amžinai naudotis dangaus ir žemės palaiminimais ir grožybėmis. Galėsime gyventi Jo akivaizdoje ir patirti Jo meilę, užuojautą, galią, didybę, pažinimą, išmintį, šlovę ir viešpatystę.

- Ką bendro turi tai, jog esame Viešpaties sandoros žmonės, su tuo, kaip rengiamės, elgiamės ir laikomės Dievo įsakymų?

Papildomos Raštų ištraukos ir kiti šaltiniai

- 1 Petro 2:9–10 (įsigytoji liaudis)
- DS 54:4–6 (pasekmės, kai laikomės ir kai sulaužome sandoras)
- DS 132:7 (sandoros sudaromos tinkamu įgaliuojimu)
- DS 133:57–60 (sandorų tikslai)
- DS 35:24 (pažadai už sandorų laikymąsi)
- Hebrajams 8:6 (Jėzus Kristus yra aukštesnės sandoros tarpininkas)
- Raštų Rodyklė, „Sandora“, p. 162–163

Jėzaus Kristaus Bažnyčia ankstesniais laikais

16 skyrius

Kai kurios savybės, kurios išskiria Jėzaus Kristaus Bažnyčią

„Mes tikime ta pačia organizacija, kuri egzistavo pirmykštėje Bažnyčioje, būtent: apaštalais, pranašais, ganytojais, mokytojais, evangelistais ir taip toliau“ (Tikėjimo Teiginiai 1:6).

Būdamas žemėje, Jėzus įkūrė savo Bažnyčią. Ji buvo pavadinta Jėzaus Kristaus Bažnyčia (žr. 3 Nefio 27:8), o jos nariai buvo vadinami šventaisiais (žr. Efeziečiams 2:19–20).

Apreiškimas

Įkūręs savo Bažnyčią, Jėzus asmeniškai mokė ir nurodinėjo savo vadovams. Jis savo ruožtu gaudavo nurodymus iš savo Tėvo Danguje. (Žr. Hebrajams 1:1–2.) Taip Jėzaus Kristaus Bažnyčiai vadovavo Dievas, o ne žmonės. Jėzus mokė savo pasekėjus, kad apreiškimas yra „uola“ ant kurios Jis pastatys savo Bažnyčią (žr. Mato 16:16–18).

Po prisikėlimo, prieš pakildamas į dangų, Jėzus pasakė savo apaštalams: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mato 28:20). Tęsėdamas savo žodį Jis toliau jiems vadovavo iš dangaus. Jis pasiuntė Šventąją Dvasią, kad Ji jiems būtų guodėja ir apreikėja (žr. Luko 12:12; Jono 14:26). Jis kalbėjo su Sauliumi regėjime (žr. ApD 9:3–6). Jis apreikė Petruį, kad Evangelijos turi būti mokomi ne tik žydai, bet ir visas pasaulis (žr. ApD 10). Jis

---

Mokytojams: Galite pakviesti visus savo šeimos narius arba mokinius studijuoti vieną iš šešių savybių, išskiriančių Bažnyčią – kursyvų pažymėtas antraštes, tokias kaip *Apreiškimas* ar *Įgaliojimas iš Dievo*. (Didelėse klasėse, kai kuriems nariams bus paskirta studijuoti tą pačią savybę. Šeimose ir nedidelėse klasėse kai kuriems nariams galima paskirti studijuoti daugiau nei vieną savybę.) Suteikę laiko studijuoti, pakvieskite juos aptarti tai, ką sužinojo.

apreiškė daug šlovingų tiesų Jonui, kurias šis užrašė Apreiškimo knygoje. Naujajame Testamente užrašyta daug kitų būdų, kuriais Jėzus apreiškė savo valią vadovaudamas savo Bažnyčiai ir įkvėpdamas savo apaštalus.

Igaliojimas iš Dievo

Evangelijos apeigos ir principai negali būti atliekami ir mokomi be kunigystės. Tėvas šitą igaliojimą suteikė Jėzui Kristui (žr. Hebrajams 5:4–6), kuris savo ruožtu išventino apaštalus ir suteikė jiems kunigystės galią ir igaliojimą (žr. Luko 9:1–2; Morkaus 3:14). Jis priminė jiems: „Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau.“ (Jono 15:16.)

Kad Jo Bažnyčioje būtų tvarka, Jėzus didžiausią atsakomybę ir igaliojimą suteikė Dvylikai Apaštalų. Jis paskyrė Petrą vyriausiuoju apaštalu ir davė jam raktus surišti (užantspauduoti) palaiminimus tiek žemėje, tiek danguje (žr. Mato 16:19). Konkrečioms pareigoms atlikti Jėzus taip pat išventino kitus pareigūnus. Po to, kai Jis pakilo į dangų, paskyrimo ir išventinimo modelis tęsėsi. Turintieji tą igaliojimą išventino kitus į kunigystę. Per Šventąją Dvasią Jėzus patvirtino, kad Jis pritaria tiems išventinimams (žr. ApD 1:24).

Bažnyčios organizacija

Jėzaus Kristaus Bažnyčia buvo tiksliai suorganizuotas vienetas. Ji buvo palyginama su pastatu, kuris buvo „[pastatytas] ant apaštalų ir pranašų pamato, [turinčiu] kertiniu akmeniu patį Jėzų Kristų“ (Efeziečiams 2:20).

Jėzus paskyrė kitus kunigystės vadovus, kad padėtų Apaštalams jų tarnystėje. Jis pasiuntė tarnautojus, vadinamus Septyniasdešimties nariais, poromis skelbti Evangeliją (žr. Luko 10:1). Kiti tarnautojai Bažnyčioje buvo evangelistai (patriarchai), ganytojai (pirmininkaujantys vadovai), aukštieji kunigai, vyresnieji, vyskupai, kunigai, mokytojai ir diakonai (žr. 14 šios knygos skyrių). Visi tie tarnautojai buvo reikalingi misionieriškam darbui dirbti, apeigoms atlikti bei mokyti ir įkvėpti Bažnyčios narius. Tie tarnautojai padėjo nariams pasiekti „tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą“ (Efeziečiams 4:13).

Biblijoje apie kunigystę ar Bažnyčios organizaciją ir valdymą viskas nepapasakota. Tačiau Biblijos išliko pakankamai, kad suprastume Bažnyčios organizacijos grožį ir tobulumą. Apaštalams buvo įsakyta eiti į visą pasaulį ir skelbti (žr. Mato 28:19–20). Jie negalėjo būti viename mieste ir prižiūrėti naujus narius. Todėl buvo pašaukti ir įšventinti vietiniai vadovai, o Apaštalai jiems pirmininkavo. Apaštalai ir kiti Bažnyčios vadovai lankė įvairius skyrius ir rašė jiems laiškus. Taip mūsų Naujajame Testamente yra Pauliaus, Petro, Jokūbo, Jono ir Judo laišakai, kuriais vietiniams kunigystės vadovams buvo perduoti patarimai ir nurodymai.

Naujasis Testamentas parodo, kad tokia Bažnyčios organizacija turėjo išlikti. Pavyzdžiui, po Judo mirties liko tik vienuolika apaštalų. Netrukus po to, kai Jėzus pakilo į dangų, vienuolika apaštalų susitiko drauge, kad išrinktų kažką užimti Judo vietą. Per apreiškimą iš Šventosios Dvasios, jie išrinko Motiejų. (Žr. ApD 1:23–26.) Jėzus nustatė būdą, kaip Dvylika apaštalų turėjo vadovauti Bažnyčiai. Atrodė aišku, kad organizacija turėjo toliau likti tokia, kokią Jis įkūrė.

Pirmieji principai ir apeigos

Apaštalai mokė dviejų pagrindinių principų: tikėjimo į Viešpatį Jėzų Kristų ir atgailos. Po to, kai naujai atsivertusieji turėjo tikėjimą į Jėzų Kristų, kaip Dievo Sūnų ir jų Išpirkėją, bei atgailavo už savo nuodėmes, jie priimdavo dvi apeigas: krikštą panardinant ir rankų uždėjimą Šventosios Dvasios dovanai suteikti (žr. ApD 19:1–6). Tai buvo pirmieji Evangelijos principai ir apeigos. Jėzus mokė: „Kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę.“ (Jono 3:5.)

Apeigos atliekamos už mirusiuosius

Jėzus pasirūpino, kad visi galėtų išgirsti Evangeliją, ar tai būtų žemėje ar po mirties. Po savo mirties, prieš prisikėlimą Jėzus nuėjo pas mirusiųjų dvasias. Tarp jų Jis suorganizavo misionierišką darbą. Jis paskyrė teisus pasiuntinius ir davė jiems galią mokyti Evangelijos visas mirusių žmonių dvasias. Tai suteikė jiems galimybę priimti Evangeliją. (Žr. 1 Petro 3:18–20; 4:6; DS 138.) Jo Bažnyčios gyvieji nariai atlikdavo apeigas už mirusiuosius

(žr. 1 Korintiečiams 15:29). Tokios apeigos kaip krikštas ir patvirtinimas turi būti atliktos žemėje.

Dvasinės dovanos

Visi ištikimi Bažnyčios nariai turėjo teisę gauti Dvasios dovanas. Jos buvo duodamos pagal jų asmeninius poreikius, sugebėjimus ir paskyrimus. Tarp tų dovanų buvo tikėjimo, iskaitant galią išgydyti ar išgyti, pranašystės ir regėjimų dovanos. (Detaliau Dvasios dovanos aptariamos 22 šios knygos skyriuje.) Dvasinės dovanos visada egzistuoja tikrojoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. (žr. 1 Korintiečiams 12:4–11; Moronio 10:8–18; DS 46:8–29). Jėzus mokė savo apaštalus, kad tie ženklai, arba dvasinės dovanos, visada lydės tuos, kurie tikės (žr. Morkaus 16:17–18). Daugelis Jo mokinių darė stebuklus, pranašavo arba matė regėjimus per Šventosios Dvasios galią.

- Kodėl Jėzaus Kristaus Bažnyčiai reikia šitų šešių savybių?

Jėzaus Kristaus Bažnyčia Amerikose

Prisikėlęs Jėzus aplankė žmones Amerikose ir įkūrė tarp jų savo Bažnyčią, tris dienas mokė žmones ir kurį laiką dar vis sugrįždavo (žr. 3 Nefio 11–28). Tada Jis paliko juos ir pakilo į dangų. Daugiau nei 200 metų jie gyveno teisiai ir buvo vieni iš laimingiausių Dievo sukurtų žmonių (žr. 4 Nefio 1:16).

Atsimetimas nuo tikrosios Bažnyčios

- Ką reiškia žodis *atsimetimas*?

Visos istorijos eigoje pikti žmonės stengėsi sugriauti Dievo darbą. Taip nutiko ir tada, kai apaštalai dar buvo gyvi ir prižiūrėjo jauną, augančią Bažnyčią. Kai kurie nariai mokė savo pačių pagonišku ar žydų tradicinių mokymų, vietoje paprastų Jėzaus mokytų tiesų. Kai kurie atvirai sukilo. Be to buvo persekiojimas iš šalies. Bažnyčios nariai buvo kankinami ir žudomi dėl savo įsitikinimų. Vienas po kito visi apaštalai buvo nužudyti ar kitu būdu iš žemės paimti. Jėzaus Kristaus įkurta organizacija nebeegzistavo ir kilo sumaištis. Vis daugiau klaidų brovėsi į Bažnyčios doktriną ir netrukus įvyko Bažnyčios susiskaldymas. Laikotarpis, kada nebebuvo tikrosios Bažnyčios, vadinamas didžiuoju atsimetimu.

Netrukus pagoniški mokymai užvaldė krikščionimis vadinamų žmonių mąstymą. Tą neteisingą krikščionybę Romos imperija įteisino kaip valstybės religiją. Ta bažnyčia labai skyrėsi nuo Jėzaus įkurtos Bažnyčios. Ji mokė, kad Dievas buvo esybė be formos ar turinio.

Žmonės prarado supratimą apie Dievo meilę mums. Jie nežinojo, kad esame Jo vaikai. Jie nesuprato gyvenimo tikslo. Dauguma apeigų buvo pakeistos, nes žemėje nebebuvo kunigystės ir apreiškimo.

Imperatorius išsirinko savo vadovus ir kartais pavadindavo juos tais pačiais titulais, kurie buvo naudojami kunigystės vadovams tikroje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje pavadinti. Nebebuvo Dievo galią turinčių apaštalų ar kitų kunigystės vadovų ir nebebuvo dvasinių dovanų. Pranašas Izaijas išpranašavo tą laiką: „Žemė suteršta joje gyvenančiųjų, nes jie nesilaikė įstatymų, pažeidė įstatus, sulaužė amžinąją sandorą.“ (Izaijo 24:5.) Tai nebebuvo Jėzaus Kristaus Bažnyčia, tai buvo žmonių bažnyčia. Netgi pavadinimas buvo pakeistas. Amerikose taip pat įvyko atsimitimas (žr. 4 Nefio knygą).

Išpranašautas sugrąžinimas

- Kokiose Senojo ir Naujojo Testamento pranašystėse išpranašaujamas sugrąžinimas?

Dievas numatė atsimitimą ir paruošė Evangelijos sugrąžinimą. Apaštalas Petras kalbėjo apie tai žydams: „Jis atsiųstų jums skirtąjį Mesiją Jėzų. Jį turi priimti dangus iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis.“ (ApD 3:20–21.)

Jonas apreiškėjas taip pat išpranašavo laiką, kada Evangelija bus sugrąžinta. Jis sakė: „Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją.“ (Apreiškimo 14:6.)

- Kodėl sugrąžinimas buvo būtinas?
- Pagalvokite apie palaiminimus, kurie atėjo jums dėl to, kad žemėje yra sugrąžinta Jėzaus Kristaus Bažnyčia.

Papildomos Raštų ištraukos

- Efeziečiams 2:19 (nariai vadinami šventaisiais)
- 1 Korintiečiams 12:12–31 (Bažnyčia palyginama su kūnu)
- Luko 10:1; ApD 14:23; Titui 1:7; 1 Timotiejui 2:7 (išvardinti Bažnyčios pareigūnai)
- Jono 8:26–29 (Tėvas duoda nurodymus Jėzui)
- Luko 9:1; Jokūbo 1:17; 5:14–15 (dvasinės dovanos)
- Mozijo 27:13 (atsimetimas ateina kaip nusižengimo pasekmė)
- 2 Petro 2:1; Mato 24:9–12; Jono 16:1–3; Amoso 8:11; 2 Tesalonikiečiams 2:3–4 (išpranašautas atsimetimas)
- Danieliaus 2:44–45; Mato 24:14; ApD 3:19–21; Michėjo 4:1; Izaijo 2:2–4 (išpranašautas sugrąžinimas)

Jėzaus Kristaus Bažnyčia mūsų laikais

17 skyrius

Jėzaus Kristaus Bažnyčia buvo paimta iš Žemės

- Kodėl netrukus po Gelbėtojo mirties ir prisikėlimo Jėzaus Kristaus Bažnyčia buvo paimta iš Žemės?

Gyvendamas žemėje, Jėzus įkūrė savo Bažnyčią, vienintelę tikrą Bažnyčią. Jis įkūrė Bažnyčią, kad Evangelijos tiesų galėtų būti mokomi visi žmonės ir teisingai bei su įgaliojimu galėtų būti atliekamos Evangelijos apeigos. Per tą organizaciją Kristus galėjo suteikti išgelbėjimo palaiminimus žmonijai.

Po Gelbėtojo įžengimo į dangų žmonės pakeitė apeigas ir doktrinas, kurias įsteigė Jis ir Jo apaštalai. Dėl atsimitimo nebebuvo tiesioginio apreiškimo iš Dievo. Žemėje nebebuvo tikrosios Bažnyčios. Žmonės įkūrė įvairias bažnyčias, kurios tvirtino esančios tikros, tačiau mokė prieštaraujančių doktrinų. Buvo daug sumaišties ir ginčių dėl religijos. Viešpats numatė tas atsimitimo sąlygas, sakydamas: „Siųsiu badą į žemę. Ne duonos badą ar vandens troškimą, bet Dievo žodžių badą. Tuomet žmonės ... [ieškos] Viešpaties žodžio, bet jo neras.“ (Amoso 8:11–12.)

- Kaip Amoso 8:11–12 paminėtas badas veikia žmones?

Viešpats pažadėjo sugrąžinti savo tikrąją Bažnyčią

- Kokios sąlygos pasaulyje paruošė kelią Evangelijos sugrąžinimui?

Gelbėjas pažadėjo sugrąžinti savo Bažnyčią paskutinėmis dienomis. Jis sakė: „Aš vėl nustebinsiu šią tautą taip nepaprastai.“ (Izaijo 29:14.)

Daugelį metų žmonės gyveno dvasinėje tamsoje. Maždaug 1700 metų po Kristaus žmonės vis labiau ir labiau norėjo pažinti tiesą apie Dievą ir religiją. Kai kurie iš jų matė, kad žemėje nebebuvo Jėzaus mokytos Evangelijos. Kai kurie pripažino, kad nebuvo apreiškimo ir tikrojo įgaliojimo ir kad žemėje nebebuvo Jėzaus įkurtos Bažnyčios. Atėjo laikas Jėzaus Kristaus Bažnyčios sugrąžinimui į žemę.

- Kokiu būdu Evangelijos pilnatvės sugrąžinimas yra „nuostabus darbas“?

Naujas apreiškimas iš Dievo

- Ką Pirmojo regėjimo metu Džozefas Smitas sužinojo apie Dievą?

1820 m. pavasarį įvyko vienas iš svarbiausių įvykių pasaulio istorijoje. Atėjo laikas nuostabiam darbui, apie kurį kalbėjo Viešpats. Būdamas berniukas Džozefas Smitas norėjo sužinoti, kuri iš bažnyčių buvo tikroji Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Jis nuėjo į netoli jo namų esančią giraitę ir nuolankiai bei dėmesingai meldėsi savo Dangiškajam Tėvui, klausdamas prie kurios bažnyčios jis turėtų prisidėti. Tą rytą įvyko stebuklingas dalykas. Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus pasirodė Džozefui Smitui. Gelbėtojas jam pasakė nesiungti nė prie vienos bažnyčios, nes žemėje nebuvo tikrosios Bažnyčios. Jis taip pat pasakė, kad esamų bažnyčių tikėjimo išpažinimai buvo „bjaurumas jo akyse“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:19; taip pat žr. 7–18, 20 eil.). Nuo to įvykio vėl prasidėjo tiesioginis apreiškimas iš dangaus. Viešpats išsirinko naują pranašą. Nuo to laiko dangūs nebeužsivėrė. Apreiškimas tęsiasi iki šių dienų per kiekvieną iš Jo išrinktų pranašų. Džozefas buvo tas, kuris padėjo sugrąžinti Jėzaus Kristaus Evangeliją.

- Kodėl Pirmasis regėjimas buvo vienas iš svarbiausių įvykių žmonijos istorijoje?

Buvo sugrąžintas įgaliojimas iš Dievo

- Kodėl buvo būtinas Aarono ir Melchizedeko kunigystės sugrąžinimas?

Sugrąžindamas Evangeliją, Dievas žmonėms vėl suteikė kunigystę. 1829 m. atėjo Jonas Krikštytojas suteikti Aarono kunigystės Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui (žr. DS 13; 27:8). Po to Petras, Jokūbas ir Jonas, senovės Bažnyčios prezidentūra, atėjo ir suteikė Džozefui bei Oliveriui Melchizedeko kunigystę ir Dievo karalystės raktus (žr. DS 27:12–13). Vėliau Mozė, Elijas ir Elija sugrąžino kitus kunigystės raktus (žr. DS 110:11–16). Per apreiškimą kunigystė buvo sugrąžinta į žemę. Tie, kurie šiais laikais turi kunigystę, turi įgaliojimą atlikti apeigas, tokias kaip krikštas. Jie taip pat turi įgaliojimą vadovauti Viešpaties karalystei žemėje.

Vėl buvo įkurta Kristaus Bažnyčia

- Kokie įvykiai atvedė prie to, kad žemėje vėl buvo įkurta Bažnyčia? 1830 m. balandžio 6 d. Gelbėtojas vėl vadovavo savo Bažnyčios įkūrimui žemėje (žr. DS 20:1). Jo Bažnyčia vadinama Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia (žr. DS 115:4). Kristus yra savo Bažnyčios vadovas šiais laikais, taip kaip Jis buvo juo ir senovės laikais. Viešpats pasakė, kad ji yra „vienintelė [tikra] ir [gyva bažnyčia] ant visos žemės veido, kuria aš, Viešpats, esu labai patenkintas“ (DS 1:30).

Džozefas Smitas buvo palaikytas kaip Bažnyčios pranašas ir „pirmasis vyresnysis“ (žr. DS 20:2–4). Vėliau buvo suorganizuota Pirmoji prezidentūra ir Jis buvo palaikytas kaip Prezidentas. Kai Bažnyčia buvo įkurta, buvo nustatytas tik karkasas. Bažnyčiai augant organizacija vystėsi toliau.

Bažnyčia buvo įkurta su tomis pačiomis pareigybėmis kaip ir senovės Bažnyčioje. Toje organizacijoje yra apaštalai, pranašai, Septyniadešimties nariai, evangelistai (patriarchai), ganytojai (pirmininkaujantys pareigūnai), aukštieji kunigai, vyresnieji, vyskupai, kunigai, mokytojai ir diakonai. Tos pačios pareigybės yra Jo Bažnyčioje ir mūsų laikais (žr. Tikėjimo Teiginiai 1:6).

Viešpaties vadovaujamas pranašas vadovauja Bažnyčiai. Pranašas taip pat yra Bažnyčios prezidentas. Jis turi visą reikalingą įgaliojimą vadovauti Viešpaties darbui žemėje (žr. DS 107:65, 91). Pranašui

---

Mokytojams: Liudijimo išsakymas pakviečia Dvasią. Pamokos metu pasidalinkite savo liudijimu apie sugrąžinimą ir suteikite galimybę kitiems padaryti tą patį.

padeda du patarėjai. Dvylika Apaštalų, kurie yra ypatingieji Jėzaus Kristaus vardo liudytojai, moko Evangelijos ir tvarko Bažnyčios reikalus visose pasaulio vietose. Kiti Bažnyčios visuotiniai pareigūnai, turintys ypatingus pavedimus, įskaitant Pirmininkaujančią vyskupiją ir Septyniasdešimties kvorumus, tarnauja vadovaujami Pirmosios prezidentūros ir Dvylikos apaštalų.

Kunigystės pareigybės apima apaštalus, Septyniasdešimties narius, patriarchus, aukštuosius kunigus, vyskopus, vyresniusius, kunigus, mokytojus ir diakonus. Tai yra tos pačios pareigybės, kurios egzistavo pirmykštėje Bažnyčioje.

Bažnyčia išaugo daug didesnė už buvusią Jėzaus dienomis. Jai augant Viešpats apreiškė papildomus padalinius Bažnyčios organizacijoje. Kai Bažnyčia krašte yra visiškai suorganizuota, joje yra vietiniai padaliniai, vadinami kuolais. Kuolo prezidentas ir du jo patarėjai pirmininkauja visam kuolui. Kuole yra 12 aukštųjų tarėjų, kurie padeda vykdyti Viešpaties darbą kuole. Vadovaujant kuolo prezidentui kuole suorganizuojami Melchizedeko kunigystės kvorumai (žr. 14 šios knygos skyrių). Kiekvienas kuolas padalinamas į mažesnius rajonus, vadinamus apylinkėmis. Kiekvienai apylinkei pirmininkauja vyskupas ir du jo patarėjai.

Tose pasaulio vietose, kur Bažnyčia dar tik vystosi, yra apygardos, kurios yra panašios į kuolus. Apygardos padalinamos į mažesnius padalinius, vadinamus skyriais, kurie yra panašūs į apylinkes.

Buvo sugrąžintos svarbios tiesos

- Kokios tiesos buvo sugrąžintos kartu su Bažnyčios sugrąžinimu?

Bažnyčia mūsų laikais moko tų pačių principų ir atlieka tas pačias apeigas, kokios buvo atliekamos Jėzaus laikais. Pirmieji Evangelijos principai ir apeigos yra tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų, atgaila, krikštas panardinant ir rankų uždėjimas Šventosios Dvasios dovanai suteikti (žr. Tikėjimo Teiginiai 1:4). Šios brangios tiesos buvo visiškai sugrąžintos, kai buvo sugrąžinta Bažnyčia.

Per Dievo galią ir dovaną Džozefas Smitas išvertė Mormono Knygą, kurioje yra aiškios ir brangios Evangelijos tiesos. Po to sekė daugelis kitų apreiškimų ir jie buvo surašyti Raštuose

---

vadinamuose Doktrina ir Sandoros bei Brangusis Perlas (žr. 10 šios knygos skyrių).

Tarp kitų Viešpaties sugrąžintų svarbių tiesų yra šios:

1. Mūsų Dangiškasis Tėvas yra reali esybė, turinti apčiuopiamą tobulą kūną iš mėsos ir kaulų, kaip ir Jėzus Kristus. Šventoji Dvasia yra dvasinė esybė.
  2. Ikimirtingajame gyvenime mes egzistavome kaip dvasiniai Dievo vaikai.
  3. Evangelijos apeigoms atlikti yra būtina kunigystė.
  4. Mes būsimė nubausti už savo pačių nuodėmes, o ne už Adomo nusižengimą.
  5. Vaikai neturi būti krikštijami, kol nėra atsakingi (iki aštuonerių metų amžiaus).
  6. Danguje yra trys šlovės karalystės ir per Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę žmonėms bus atlyginta pagal jų veiksmus žemėje ir jų širdžių troškimus.
  7. Šeimos ryšiai gali būti amžini per užantspaudojančią kunigystės galią.
  8. Išgelbėjimui reikalingos apeigos ir sandoros yra prieinamos tiek gyviesiems, tiek mirusiesiems.
- Kaip šios tiesos įtakoja jus ir kitus žmones?

Jėzaus Kristaus Bažnyčia niekada nebus sunaikinta

- Kokia yra Bažnyčios misija?

Nuo 1830 m. sugrąžinimo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narių skaičius sparčiai išaugo. Narių yra beveik kiekvienoje pasaulio šalyje. Bažnyčia toliau augs. Kristus sakė: „Ši karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms.“ (Džozefas Smitas–Mato 1:31.). Bažnyčia daugiau niekada nebus paimta iš Žemės. Jos misija – nešti tiesą kiekvienam žmogui. Prieš tūkstančius metų Viešpas sakė, kad Jis „įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ši karalystė nebus perduota kitai tautai ... pati tvers amžinai“ (Danieliaus 2:44).

- Kaip jūs prisidėjote prie Dievo karalystės darbo? Kaip galite šį darbą tęsti?

Papildomos Raštų ištraukos

- ApD 3:19–21; Apreiškimo 14:6; Danieliaus 2:44–45; Izaijo 2:2–4; 2 Nefio 3:6–15 (išpranašautas sugražinimas)
- DS 110; 128:19–21; 133:36–39, 57–58 (Evangelijos sugražinimas)
- Efeziečiams 2:20 (Jėzus Kristus – kertinis Bažnyčios akmuo)
- DS 20:38–67 (Bažnyčios pareigūnų pareigos)
- Mato 24:14 (Evangelija turi būti skelbiama visoms tautoms)

Tikėjimas į Jėzų Kristų

18 skyrius

Kas yra tikėjimas?

Tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų yra pirmasis Evangelijos principas. Tai yra dvasinė dovana ir ji būtina mūsų išgelbėjimui. Karalius Benjaminas pareiškė: „Išgelbėjimas neateina nė vienam tokiam, nebent per atgailą ir tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi.“ (Mozijo 3:12.)

Tikėjimas yra „[vilimasis] to, kas nematoma, kas yra tikra“ (Almos 32:21; taip pat žr. Hebrajams 11:1). Tikėjimas yra veikimo ir galios principas, kuris motyvuoja mūsų kasdienius veiksmus.

Ar studijuotume ir mokytumėmės, jei netikėtume, kad galime įgyti išminties ir pažinimo? Ar kasdien dirbtume, jei nesitikėtume, jog tai darydami galime kažką pasiekti? Ar ūkininkas sodintų, jei nesitikėtų derliaus? Kiekvieną dieną veikiame pagal tai, ko viliamės, kai nematome galutinio rezultato. Tai yra tikėjimas. (Žr. Hebrajams 11:3.)

Daugelyje pasakojimų Raštuose pasakojama apie didžius dalykus, kurie buvo nuveikti per tikėjimą.

Tikėjimu Nojus pastatė arką ir išgelbėjo savo šeimą nuo potvynio (žr. Hebrajams 11:7). Mozė perskyrė Raudonosios jūros vandenį (žr. Hebrajams 11:29). Elija iššaukė ugnį iš dangaus (žr. 1 Karalių 18:17–40). Nefis iššaukė badą (žr. Helamano 11:3–5). Jis taip pat paprašė Viešpaties nutraukti badą (žr. Helamano 11:9–17). Jūros

---

Mokytojams: Šitas skyrius yra sudarytas iš keturių skyrelių. Kiekvieno skyrelio antraštė – tai klausimas apie tikėjimą. Galite pasinaudoti šiais klausimais kaip pamokos gairėmis. Jeigu klasės aplinka leidžia aptarti mažomis grupėmis, galite mokinius suskirstyti į grupes po 4 mokinius. Paprašykite, kad kiekviena grupė pasidalintų skyrelius. Tada pakvieskite, kad kiekvienas asmuo su jam paskirtu skyreliu padarytų tai: 1) jį perskaitytų; 2) raštų Raštų ištraukas, kurios padėtų atsakyti į skyrelio antraštės klausimą; 3) pagalvotų apie asmeninius patyrimus, kurie susiję su skyreliu; 4) pasidalintų mintimis apie skyrelį su kitais grupės nariais.

buvo nuramintos, atsivėrė regėjimai, į maldas buvo atsakyta – ir viskas per tikėjimo galią.

Kai rūpestingai studijuojame Raštus, sužinome, jog tikėjimas yra mūsų sielose esantis stiprus įsitikinimas apie tiesą, kuri mus motyvuoja daryti gera. Tai skatina paklausti: į ką turime tikėti?

- Pagalvokite apie savo kasdienes veiklas. Ką kasdien darote nematydami galutinio rezultato? Kaip tikėjimas skatina jus veikti?

Kodėl turėtume tikėti į Jėzų Kristų?

Savo tikėjimą turime sutelkti į Viešpatį Jėzų Kristų.

Tikėti į Viešpatį Jėzų Kristų reiškia taip pasitikėti Juo, kad paklustame bet kam, ką Jis įsako. Kai sutelksime tikėjimą į Jėzų Kristų, tapsime paklusniais Jo mokiniais, Dangiškasis Tėvas atleis mūsų nuodėmes ir paruoš mus grįžti pas Jį.

Apaštalas Petras skelbė, kad „neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“ (ApD 4:12; taip pat žr. Mozijo 3:17). Jokūbas mokė, kad žmonės turi turėti „tobulą tikėjimą Izraelio Šventuoju [Jėzumi Kristumi], kitaip jie negali būti išgelbėti Dievo karalystėje“ (2 Nefio 9:23). Per tikėjimą Gelbėtoju ir per atgailą padarome, kad Jo apmokėjimas pilnai veiktų mūsų gyvenimuose. Per tikėjimą taip pat galime gauti stiprybės įveikti pagundas (žr. Almos 37:33).

Negalime tikėti į Jėzų Kristų netikėdami taip pat į mūsų Dangiskąjį Tėvą. Jei tikime į Juos, taip pat tikime, kad Šventoji Dvasia, kurią Jie pasiuntė, mus mokys visos tiesos ir guos.

- Kaip tikėjimas į Jėzų Kristų gali daryti įtaką mums Bažnyčios pašaukimuose? Mūsų šeimos santykiuose? Mūsų darbe? Kaip tikėjimas į Jėzų Kristų veikia mūsų viltį amžinuoju gyvenimu?

Kaip galime stiprinti savo tikėjimą į Jėzų Kristų?

Žinodami, kad daug palaiminimų kyla per tikėjimo į Jėzų Kristų panaudojimą, turėtume stengtis stiprinti savo tikėjimą į Jį. Gelbėtojas sakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį ... Jums

nebūtų nieko neįmanomo.“ (Mato 17:20.). Garstyčios sėkla yra labai maža, tačiau iš jos išauga didelis medis.

Kaip galime sustiprinti savo tikėjimą? Tokiu pačiu būdu, kaip sustipriname arba laviname bet kokį kitą įgūdį. Kaip laviname medžio apdirbimo, audimo, dažymo, kepimo, puodų darymo ar grojimo muzikos instrumentu įgūdžius? Mes studijuojame, praktikuojame ir laviname. Taip darydami tobulėjame. Taip pat yra ir su tikėjimu. Jeigu norime sustiprinti tikėjimą į Jėzų Kristų, turime jį lavinti. Pranašas Alma palygino Dievo žodį su sėkla, kurią reikia maitinti tikėjimu:

„Bet štai, jei jūs pabusite ir pažadinsite savo sielos galias netgi tiek, jog išbandysite mano žodžius ir panaudosite dalelę tikėjimo, taip, net jeigu negalite nieko daugiau, kaip tik norėti tikėti, leiskite šitam norui veikti jumyse, netgi kol patikėsite taip, kad galėsite skirti vietą daliai mano žodžių.

Dabar, prilyginkime žodį sėklai. Dabar, jei skirsite vietą, kad sėkla galėtų būti pasodinta jūsų širdyse, štai, jei tai tikra sėkla, arba gera sėkla, jei jos neišmesite lauk savo netikėjimu, pasipriešindami Viešpaties Dvasiai, štai ji pradės brinkti jūsų krūtinėje; ir kada jausite šiuos brinkimo judesius, jūs imsite sakyti savyje: Tai turėtų būti gera sėkla, arba geras žodis, nes jis pradeda plėsti mano sielą, taip, jis pradeda apšviesti mano supratimą. ...

Dabar štai ar tai nesustiprins jūsų tikėjimo?“ (Almos 32:27–29.)

Taip galime sustiprinti savo tikėjimą į Dievą veikdami pagal savo *troškimą* tikėti į Jį.

Taip pat galime sustiprinti savo tikėjimą meldamiesi Dangiškajam Tėvui dėl to, ko viliamės, dėl savo troškimų ir poreikių (žr. Almos 34:17–26). Tačiau neturime manyti, kad viskas, ką turime daryti, tai prašyti. Raštuose mums pasakyta, kad „tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs“ (Jokūbo 2:17). Šis pasakojimas yra apie žmogų, kurio tikėjimą parodė jo darbai.

Šis žmogus norėjo studijuoti Raštus, tačiau negalėjo skaityti. Jis meldėsi Dangiškajam Tėvui, kad padėtų jam išmokti skaityti. Po kurio laiko į jo kaimą atėjo mokytojas, ir jis paprašė, kad

---

mokytojas jam padėtų. Jis išmoko abėcėlę, studijavo garsus ir mokėsi grupuoti raides ir sudarinėti žodžius. Netrukus jis galėjo skaityti paprastus žodžius. Kuo daugiau jis praktikavo, tuo daugiau išmoko. Jis dėkojo Viešpačiui, kad atsiuntė mokytoją ir padėjo jam išmokti skaityti. Tas vyras sustiprino savo tikėjimą, nuolankumą ir pažinimą tiek, kad Bažnyčioje tarnavo skyriaus prezidentu.

Prezidentas Spenceris V. Kimbolas paaiškino: „Turi būti darbai su tikėjimu. Kaip kvaila būtų prašyti Viešpaties *duoti* mums pažinimą, tačiau kaip išmintinga prašyti Viešpaties pagalbos įgyti pažinimą, konstruktyviai studijuoti, aiškiai mąstyti ir atsiminti tai, ko išmokome.“ (*Faith Precedes the Miracle* [1972], p. 205; kursyvas pagal originalą.)

Tikėjimas apima darymą viso, ką galime, kad pasiektume tai, ko viliames ir ko meldžiame. Prezidentas Kimbolas sakė: „Su tikėjimu pasodiname sėklą ir netrukus matome žydėjimo stebuklą. Žmonės dažnai klaidingai suprasdavo ir apversdavo šį procesą.“ Jis tęsė aiškindamas, kad dauguma iš mūsų norime būti sveiki ir stiprūs nesilaikydami sveikatos įstatymų. Norime klestėti nemokėdami dešimtinės. Norime būti arti Viešpaties, tačiau nenorime pasninkauti ir melstis. Norime lietaus tinkamu metu ir turėti taiką šalyje nelaikydami Šabo šventa diena ir nesilaikydami kitų Viešpaties įsakymų. (Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 142.)

Svarbus būdas savo tikėjimui sustiprinti – tai klausytis ir studijuoti Viešpaties žodžius. Viešpaties žodį girdime Bažnyčios susirinkimuose. Galime Jo žodį studijuoti Raštuose. „Ir kadangi visi neturi tikėjimo, stropiai siekite ir mokykite vienas kitą išminties žodžių; taip, siekite iš geriausių knygų išminties žodžių; siekite mokytumo, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu.“ (DS 88:118.)

- Kokį ryšį matote tarp mūsų tikėjimo ir mūsų veiksmų?

Kokius žinote iš tikėjimo kylančius palaiminimus?

Per tikėjimo dovaną daromi stebuklai, pasirodo angelai, suteikiamos kitos Dvasios dovanos, yra atsakoma į maldas ir vyrai tampa Dievo sūnumis (žr. Moronio 7:25–26, 36–37).

„Kai ateina tikėjimas, jis atsineša ... apaštalus, pranašus, evangelistus, ganytojus, mokytojus, dovanas, išmintį, pažinimą, stebuklus, išgydymus, liežuvius, liežuvių aiškinimą ir t.t. Visa tai pasirodo, kai tikėjimas pasirodo žemėje, ir pranyksta, kai jis pranyksta iš žemės; nes tai yra tikėjimo išdava... Ir tas, kuris jį turi, per jį gaus visą reikalingą pažinimą ir išmintį, iki jis pažins Dievą ir Viešpatį Jėzų Kristų, kurį Jis siuntė, kurį pažinti yra amžinasis gyvenimas.“ (*Lectures on Faith* [1985], p. 83.)

- Kokius žinote pasakojimus iš Raštų, kuriuose žmonės tapo stipresni, nes tikėjo į Jėzų Kristų? Ar matėte tai vykstant savo gyvenime?

Papildomos Raštų ištraukos

- Hebrajams 11; Almos 32 (paaiškinta tikėjimo esmė)
- Išėjimo 14:19–22 (Raudonosios jūros vandenų perskyrimas)
- Pradžios 6–8 (Nojus ir potvynis)
- Mato 8:5–33 (išgydomi ligojai, sutramdoma audra, tikėjimo stebuklai)
- Morkaus 5:25–34 (išgydyta dėl tikėjimo)
- Romiečiams 10:17 (tikėjimas kyla iš Dievo žodžio klausymosi)

Atgaila

19 skyrius

Mums visiems reikia atgailauti

- Kas yra nuodėmė? Kokias pasekmes mūsų nuodėmės sukelia mums?

Tikėjimas į Jėzų Kristų savaime veda prie atgailos. Nuo Adomo laikų iki šių laikų pasaulyje buvo poreikis atgailauti. Viešpats nurodė Adamui: „Todėl mokyk to savo vaikus, kad visi žmonės visur privalo atgailauti, arba jie jokia būdu negali paveldėti Dievo karalystės, nes niekas nešvarus negali ten gyventi, arba gyventi jo akivaizdoje.“ (Mozės 6:57.)

Ateiname į žemę su tikslu augti ir tobulėti. Tai yra viso gyvenimo procesas. Per tą laiką visi nusidedame (žr. Romiečiams 3:23). Mums visiems reikia atgailauti. Kartais nusidedame dėl nežinojimo, kartais dėl savo silpnumo, o kartais dėl sąmoningo nepaklusnumo. Biblijoje skaitome, kad „nėra žemėje nė vieno žmogaus, kuris būtų toks teisus, jog elgtųsi tik gerai ir niekada nenusidėtų“ (Mokytojo 7:20), ir kad „jei sakytume, jog neturime nuodėmės, klaidintume patys save, ir nebūtų mumyse tiesos“ (1 Jono 1:8).

Kas yra nuodėmė? Jokūbas sakė: „Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda“ (Jokūbo 4:17). Jonas nuodėmę apibūdina kaip „kiekvieną neteisybę“ (1 Jono 5:17) ir „įstatymo laužymą“ (1 Jono 3:4).

Todėl Viešpats sakė: „Visi žmonės visur privalo atgailauti.“ (Mozės 6:57.) Išskyrus Jėzų Kristų, kuris gyveno tobulai, visi, kurie gyveno žemėje, nusidėjo. Mūsų Dangiškasis Tėvas iš savo didelės meilės parūpino mums šią galimybę atgailauti už savo nuodėmes.

Išsilaisvinimas nuo savo nuodėmių per atgailą

- Kas yra atgaila?
-

Atgaila – tai mums parūpintas būdas išsilaisvinti nuo nuodėmių ir gauti jų atleidimą. Nuodėmės sulėtina mūsų dvasinį tobulėjimą ir netgi gali jį sustabdyti. Atgaila įgalina mus augti ir vėl dvasiškai vystytis.

Atgailos privilegija įmanoma per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Jėzus mums pilnai nesuprantamu būdu sumokėjo už mūsų nuodėmes. Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas apie tai pasakė:

„Aš kentėjau skausmą, jūs kentėjote skausmą ir kartais jis buvo labai stiprus; tačiau negaliu suvokti skausmo ... dėl kurio kraujas kaip prakaitas pasirodė ant kūno. Tai buvo kažkas baisaus, kažkas siaubingo. ...

... niekada nebuvo gimęs žmogus šitame pasaulyje, kuris galėtų pakelti tą našta, kuri buvo ant Dievo Sūnaus, kai Jis nešė mano ir jūsų nuodėmes ir padarė įmanoma, kad galėtume išsilaisvinti iš savo nuodėmių.“ (*Doctrines of Salvation*, sel. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:130–31; kursyvas pagal originalą.)

Kartais atgaila reikalauja didelės drąsos, daug stiprybės, daug ašarų, nepaliojamų maldų ir nepailstančių pastangų laikytis Viešpaties įstatymų.

Atgailos principai

- Kokie yra atgailos principai?

Prezidentas Spenceris V. Kimbolas skelbė: „*Nėra karališko kelio į atgailą*, privilegijuoto tako į atleidimą. Kiekvienas žmogus turi sekti tuo pačiu kursu, ar jis būtų turtingas ar vargšas, išsilavinęs ar nemokytas, aukštas ar žemas, princas ar skurdžius, karalius ar prasičiokas.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 38; kursyvas pagal originalą.)

Turime pripažinti savo nuodėmes

Kad atgailautume, turime pripažinti sau, kad nusidėjome. Jei to nepripažįstame, negalime atgailauti.

Mokytojams: Sąrašo sudarymas gali sudominti ir padėti mokiniams sutelkti dėmesį. Kai su mokiniais arba šeimos nariais aptarinėsite atgailos principus, galite paprašyti ko nors, kad tuos principus rašytų lentoje arba ant didelio popieriaus lapo.

Alma patarė savo sūnui Koriantonui, kuris nebuvo ištikimas savo misionieriškame pašaukime ir padarė sunkių nuodėmių: „Tegul tik tavo nuodėmės vargina tave tuo varginimu, kuris atves tave žemyn į atgailą ... Nesistenk pateisinti savęs dėl savo nuodėmių net mažiausiame dalyke.“ (Almos 42:29–30.) Raštai mums pataria daugiau nebepateisinti savo nuodėmingų poelgių (žr. Luko 16:15–16). Jokio veiksmo savo gyvenime negalime nuslėpti nuo savęs arba nuo Viešpaties.

Turime gailėtis dėl savo nuodėmių

Pripažinę savo nuodėmes, turime nuoširdžiai gailėtis dėl to, ką padarėme. Turime jausti, kad mūsų nuodėmės yra baisios. Turime norėti iškrauti ir palikti jas. Raštuose mums sakoma: „Visi, kurie nusizemina prieš Dievą ir nori pasikrikštyti, ir ateina su sudužusiomis širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, ir... tikrai atgailavo dėl visų savo nuodėmių... krikštu bus priimti į bažnyčią.“ (DS 20:37.)

- Panagrinėkite 2 Korintiečiams 7:9–10 ir Mormono 2:10–14. Kuo, jūsų manymu, „liūdesys pagal Dievo valią“ skiriasi nuo gailėjimosi išraiškos?

Turime atsisakyti savo nuodėmių

Nuoširdus mūsų gailėstis turėtų mus skatinti atsisakyti (liautis) nuodėmių. Jeigu kažką pavogėme, daugiau nebevogsime. Jei sumelavome, daugiau nemeluosime. Jei svetimavome, liausimės tai darę. Viešpats apreiškė pranašui Džozefui Smitui: „Iš to jūs galite pažinti, ar žmogus atgailauja dėl savo nuodėmių, – štai, jis išpažins ir paliks jas.“ (DS 58:43.)

Turime išpažinti savo nuodėmes

Išpažinti savo nuodėmes yra labai svarbu. Viešpats mums įsakė išpažinti savo nuodėmes. Išpažinimas nuo nusidėjėlio nuima sunkią našta. Viešpats pažadėjo: „Aš, Viešpats, atleidžiu nuodėmes ir esu gailėstingas tiems, kurie išpažįsta savo nuodėmes nuolankiomis širdimis.“ (DS 61:2.)

Visas savo nuodėmes turime išpažinti Viešpačiui. Be to, prideramai kunigystės valdžiai turime išpažinti sunkias nuodėmes, galinčias

paveikti mūsų padėtį Bažnyčioje, tokias kaip svetimavimas, nesantuokiniai santykiai, homoseksualiniai santykiai, smurtavimas prieš sutuoktinį arba vaiką ir prekiavimas narkotinėmis medžiagomis arba jų vartojimas. Jeigu nusidėjome prieš kitą žmogų, turime išpažinti tam žmogui, kuriam padarėme žalą. Kai kurios lengvesnės nuodėmės nereikalauja nieko kito, tik mūsų ir Viešpaties. Tokias galima asmeniškai išpažinti Viešpačiui.

Turime atlyginti žalą

Į atgailą įeina žalos atlyginimas. Tai reiškia, kad kiek įmanoma, turime atstatyti bet kokią padarytą žalą. Pavyzdžiui, vagis turi grąžinti tai, ką pavogė. Melagis turi pasakyti tiesą. Apkalbininkas, kuris apkalbinėjo žmogų, turi stengtis atstatyti to žmogaus sugriautą gerą vardą. Jei tai darysime, Dievas nepamins mūsų nuodėmių, kai būsime teisiami (žr. Ezechielio 33:15–16).

Turime atleisti kitiems

Gyvybiškai svarbi atgailos dalis – tai atleisti tiems, kurie nusidėjo prieš mus. Viešpats neatleis mums, jei mūsų širdys nebus visiškai išvalytos nuo visos neapykantos, kartėlio ir blogų jausmų bet kuriam žmogui (žr. 3 Nefio 13:14–15). „Todėl sakau jums, kad jūs turite vienas kitam atleisti; nes tas, kuris neatleidžia savo broliui jo prasižengimų, stovi pasmerktas priešais Viešpatį; nes jame pasilieka didesnė nuodėmė.“ (DS 64:9.)

Turime laikytis Dievo įsakymų

Kad mūsų atgaila būtų užbaigta, turime laikytis Dievo įsakymų (žr. DS 1:32). Nesame visiškai atgailaujantys, jei nemokame dešimtinės, nešvenčiame Šabo dienos ar nesilaikome Išminties žodžio. Neatgailaujame, jei nepalaikome Bažnyčios vadovų ir nemylime Viešpaties bei savo artimo. Jei nesimeldžiame ir esame nemalonūs kitiems, tikrai neatgailaujame. Kai atgailaujame, mūsų gyvenimas pasikeičia.

Prezidentas Kimbolas sakė: „Pirma, žmogus atgailauja. Tai padaręs, jis turi laikytis Viešpaties įsakymų, kad galėtų išlaikyti savo pasiekimą. Tai būtina, norint gauti visišką atleidimą.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, p. 43.)

- Kuo mokymai šiame skyriuje skiriasi nuo klaidingo supratimo, kad atgaila yra paprastų žingsnių ar formalių veiksmų atlikimas?

Kaip atgaila padeda mums

- Kaip atgaila padeda mums?

Kai atgailaujame, Jėzaus Kristaus Apmokėjimas realiai suveikia mūsų gyvenime ir Viešpats atleidžia mūsų nuodėmes. Tampame laisvi nuo nuodėmės vergovės ir randame džiaugsmą.

Alma pasakojo savo patyrimą, kada jis atgailavo už savo nuodėmingą praeitį:

„Mano siela iki aukščiausio laipsnio buvo akėjama ir kankinama visų mano nuodėmių.

Taip, aš prisiminiau visas savo nuodėmes ir nedorybes, dėl kurių buvau kankinamas pragaro kančiomis; taip, pamačiau, kad maištau prieš Dievą ir nevykdžiau jo šventų įsakymų.

... Tokios baisios buvo mano nedorybės, kad vien tik mintis, jog ateisiu savo Dievo akivaizdon, kankino mano sielą neapsakomu siaubu.

... Ir buvo taip, kad ... buvau akėjamas daugybės savo nuodėmių prisiminimu, štai, taip pat aš prisiminiau girdėjęs savo tėvą pranašaujant ... apie kažkokio Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, atėjimą apmokėti pasaulio nuodėmių.

Dabar, kada mano protas pasigavo šitą mintį, aš šaukiau savo širdyje: O Jėzau, tu Dievo Sūnau, pasigailėk manęs. ...

Ir dabar štai pagalvojęs apie tai, aš jau nebegalėjau prisiminti savo skausmų. ...

O kokią džiaugsmą ir kokią nuostabią šviesą aš išvydau; taip, mano siela buvo pripildyta džiaugsmo, tokio pat didelio, kokia buvo mano kančia!

... Negali būti nieko tokio didžiulio ir saldaus, koks buvo mano džiaugsmas.“ (Almos 36:12–14, 17–21.)

- Kaip atgaila ir atleidimas atnešė Almai džiaugsmą?

Mūsų atgailos atidėliojimo pavojai

- Kokios galimos mūsų atgailos atidėliojimo pasekmės?

Pranašai skelbė, kad „šitas gyvenimas yra laikas žmonėms pasiruošti susitikti su Dievu“ (Almos 34:32). Turime atgailauti dabar, kiekvieną dieną. Kai atsikeliamo ryte, turime iširti save, kad patikrintume, ar Dievo Dvasia yra su mumis. Vakare, prieš guldamiesi miegoti, turime peržvelgti tos dienos savo poelgius ir žodžius bei paprašyti, kad Viešpats mums padėtų atpažinti tai, dėl ko turime atgailauti. Kasdien atgailaudami ir turėdami Viešpaties atleidimą už mūsų nuodėmes galime patirti kasdienį tobulėjimą ir tapti tobuli. Kaip ir Almos, mūsų laimė ir džiaugsmas gali būti saldus ir didžiulis.

Papildomos Raštų ištraukos

- Mato 9:10–13; Luko 13:3; Ezechielio 18:30 (atgailaukite arba pražūsite)
- Almos 7:21 (niekas nešvarus negali gyventi Dievo akivaizdoje)
- 2 Korintiečiams 7:9–10 (liūdesys pagal Dievo valią)
- Mozijo 4:10–12 (atgailos žingsniai)
- Izaijo 1:18; Mozijo 26:28–32 (atgaila atneša atleidimą)
- DS 58:42 (nuodėmės nebus prisimintos)
- 2 Nefio 9:23 (atgaila būtina išgelbėjimui)
- 2 Nefio 2:21 (atgailaukite, kol esate kūne)
- DS 19:15–20 (Viešpats įsakė mums atgailauti, kad nekenėtume kaip Jis)

Krikštas

20 skyrius

Įsakymas pasikrikštyti

- Kodėl turime pasikrikštyti?

Šiandien, kaip ir Jėzaus laikais, yra tam tikri Evangelijos principai ir apeigos, kurių turime mokytis ir joms paklusti. Evangelijos principas yra tikras įsitikinimas ar mokymas. Apeigos – tai ritualai arba ceremonijos. Pirmieji du Evangelijos principai yra tikėjimas į Viešpatį Jėzų Kristų ir atgaila. Krikštas yra pirmosios Evangelijos apeigos. Vienas iš nurodymų, kuriuos Viešpats davė savo apaštalams, buvo: „Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs.“ (Mato 28:19–20.)

Turime pasikrikštyti, kad būtų atleistos mūsų nuodėmės

Kai sutelkiame savo tikėjimą į Jėzų Kristų, atgailaujame ir pasikrikštijame, per Jėzaus Kristaus apmokėjimą atleidžiamos mūsų nuodėmės.

Iš Raštų sužinome, kad Jonas Krikštytojas „krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti“ (Morkaus 1:4). Apaštalas Petras mokė: „Atsiverskite [atgailaukite], ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės.“ (ApD 2:38.) Po Pauliaus atsivertimo Ananijas jam pasakė: „Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes.“ (ApD 22:16.)

Mokytojams: Skyriaus pradžioje esančiais klausimais pradėkite diskusiją ir nukreipkite mokinius ar šeimos narius skaityti skyriaus tekstą, kad rastų daugiau informacijos. Skyriaus pabaigoje esančiais klausimais padėkite mokiniams arba šeimos nariams apmąstyti ir aptarti, ką reiškia tai, ką jie perskaitė, ir pritaikyti tai savo gyvenime.

Turime pasikrikštyti, kad taptume Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariais

„Visi, kurie nusizemina prieš Dievą ir nori pasikrikštyti ... [kurie] tikrai atgailavo dėl visų savo nuodėmių ... krikštu bus priimti į jo bažnyčią.“ (DS 20:37.)

Turime pasikrikštyti, kad galėtume gauti Šventosios Dvasios dovaną

Viešpats sakė: „Jei atsigręši į mane ir ... atgailausi dėl visų savo prasižengimų [nuodėmių], ir pasikrikštysi, būtent vandenyje, vardu mano Viengimio Sūnaus ... gausi Šventosios Dvasios dovaną.“ (Mozės 6:52.)

Turime pasikrikštyti, kad parodytume paklusnumą

Jėzus Kristus buvo be nuodėmės, tačiau pasikrikštijo. Jis sakė, kad Jo krikštas buvo būtinas, kad būtų galima „atlikti visą teisumą“ (Mato 3:15). Pranašas Nefis papasakojo, kad Viešpats jam pasakė: „Sekite paskui mane ir darykite, ką matėte mane darant ... visa širdimi ... nedarydami jokios veidmainystės priešais Dievą, bet su tikru ketinimu, atgailaudami dėl savo nuodėmių, krikštu paliudydami Tėvui, kad esate pasiryžę priimti Kristaus vardą.“ (2 Nefio 31:12–13.)

Turime pasikrikštyti, kad galėtume įžengti į celestialinę karalystę

Jėzus sakė: „Kiekvienas, kuris tiki mane ir krikštijasi ... paveldės Dievo karalystę. O kiekvienas, kuris netiki mane ir nesikrikštija, bus pasmerktas.“ (3 Nefio 11:33–34.) Krikštas yra vartai, pro kuriuos įžengiame į kelią, vedantį į celestialinę karalystę (žr. 2 Nefio 31:17–18).

Teisingas krikšto būdas

- Kaip turėtume pasikrikštyti?

Yra tik vienas teisingas krikšto būdas. Jėzus apreiškė pranašui Džozefui Smitui, kad asmuo, turintis tinkamą kunigystės įgaliojimą krikštyti, „įeis į vandenį kartu su asmeniu, kuris atėjo, kad būtų pakrikštytas ... Tada jis panardins jį arba ją į vandenį ir vėl iškelis iš vandens“ (DS 20:73–74). Panardinimas yra būtinas. Apaštalas

---

Paulius mokė, kad panardinimas vandenyje ir iškilimas simboli-zuoja mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą. Po krikšto pradėdame naują gyvenimą. Paulius sakė:

„Argi nežinote, jog mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje?

Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą.

Jei esame suaugę su jo mirties paveikslu, tai būsime suaugę ir su prisikėlimo.“ (Romiečiams 6:3–5.)

Krikštas panardinant atliekamas asmens turinčio tinkamą įgaliojimą yra vienintelis priimtinas būdas pasikrikštyti.

- Kodėl krikštui atlikti svarbu įgaliojimas?
- Kokiu būdu krikštas panardinant panašus į Gelbėtojo palaidojimą ir prisikėlimą?

Krikštas sulaukus atsakomybės amžiaus

- Kas turi pasikrikštyti?

Kiekvienas asmuo, kuris pasiekė aštuonerių metų amžių ir yra atsa-kingas už savo veiksmus, turi pasikrikštyti. Kai kuriose bažnyčiose mokoma, kad mažus vaikus taip pat reikia pakrikštyti. Tai neati-tinka Gelbėtojo mokymų. Kalbėdamas apie mažus vaikus, Jėzus sakė: „tokių yra dangaus karalystė.“ (Mato 19:14.)

Pranašas Mormonas sakė, kad krikštyti vaikus yra pasityčiojimas priešais Dievą, nes jie negali nusidėti. Taip pat krikšto nereikia žmonėms, kurie yra protiškai neįgalūs ir negali žinoti, kas teisinga ir kas neteisinga (žr. Moronio 8:9–22).

Visi kiti žmonės turi pasikrikštyti. Turime priimti krikšto apeigas ir likti ištikimi tuo metu sudaromoms sandoroms.

- Ką pasakytumėte draugui, kuris tiki, kad kūdikius reikia pakrikštyti?

Kai krikštijamės, sudarome sandoras

Daugelyje Raštų ištraukų mokoma apie krikštą. Vienoje iš tokių Raštų ištraukų pranašas Alma mokė, kad tikėjimas ir atgaila yra žingsniai, kurie mus paruošia krikštui. Jis mokė, kad, kai pasikrikštijame, sudarome sandorą su Viešpačiu. Pažadame kai ką daryti, ir Dievas už tai pažada mus palaiminti.

Alma paaiškino, kad turime norėti vadintis Dievo žmonėmis. Turime norėti padėti ir paguosti vieni kitus. Turime būti Dievo liudytojais visada, visame ir visur. Jei taip darysime ir pasikrikštysime, Dievas atleis mūsų nuodėmes. Alma sakė savo žmonėms, kurie patikėjo jo mokymais apie Evangeliją:

„Štai, čia Mormono vandenys ... Ir dabar, kadangi norite įeiti į Dievo kaimenę ir vadintis jo žmonėmis ... ar turite ką prieš, kad pasikrikštytumėte Viešpaties vardu, idant paliudytumėte priešais jį, kad sudarėte sandorą su juo, jog tarnausite jam ir laikysitės jo įsakymų, idant jis gausiau išlietų savo Dvasią ant jūsų.“ (Mozijo 18:8, 10.) Tie žmonės iš džiaugsmo plojo rankomis ir pasakė, kad trokšta pasikrikštyti. Alma pakrikštijo juos Mormono vandenyse. (Žr. Mozijo 18:7–17.)

Alma mokė, kad, kai pasikrikštijame, sudarome sandoras su Viešpačiu pažadėdami:

1. Ateiti į Dievo kaimenę.
2. Nešti vienas kito naštas.
3. Būti Dievo liudytojais visada ir visur.
4. Tarnauti Dievui ir laikytis Jo įsakymų.

Kai pasikrikštijame ir laikomės krikšto sandorų, Viešpats pažada:

1. Atleisti mūsų nuodėmes (žr. ApD 2:38; DS 49:13).
  2. Gausiau išlieti savo dvasią ant mūsų (žr. Mozijo 18:10).
  3. Kasdien duoti mums Šventosios Dvasios vadovavimą ir pagalbą (žr. ApD 2:38; DS 20:77).
  4. Leisti mums išeiti pirmajame prisikėlime (žr. Mozijo 18:9).
  5. Suteikti mums amžinąjį gyvenimą (žr. Mozijo 18:9).
-

- Ką, jūsų manymu, reiškia nešti vienas kito naštas? Būti Dievo liudytojais visada ir visur?

Krikštas suteikia mums naują pradžią

Pasikrikštydami pradėdame naują gyvenimo būdą. Todėl jį vadiname gimimu iš naujo. Jėzus sakė, kad, jei negimsime iš vandens ir Dvasios, negalėsime įeiti į Dievo karalystę (žr. Jono 3:3–5). Šis principas buvo aiškiai išdėstytas Adomui:

„Kadangi jūs buvote pagimdyti į pasaulį per vandenį ir kraują, ir dvasią, kuriuos aš padariau, ir taip iš dulkių tapote gyva siela, lygiai taip jūs turite užgimti iš naujo į dangaus karalystę iš vandens ir Dvasios ir būti apvalyti krauju, būtent mano Viengimio krauju.“ (Mozės 6:59.)

Apaštalas Paulius sakė, kad po krikšto turime pradėti naują gyvenimą: „Krikštu mes esame kartu su juo palaidoti ... taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą.“ (Romiečiams 6:4.) Vienas iš didžiųjų krikšto palaiminimų yra tai, kad jis mums suteikia naują pradžią mūsų kelyje link amžino tikslo.

- Kokių būdu jūsų krikštas buvo nauja pradžia?

Papildomos Raštų ištraukos

- 2 Nefio 31:4–7 (krikšto tikslas ir būtinumas)
- 3 Nefio 11:21–27; DS 20:72–74 (kaip turi būti atliekamas krikštas)
- ApD 2:38–39 (pasikrikštykite nuodėmių atleidimui)
- Moronio 8:8–12; DS 20:71–72 (krikšto nereikia mažiems vaikams; krikšto reikia tiems, kurie atgailauja)
- Almos 7:14–16 (krikštas yra apvalymas, amžinojo gyvenimo sandoros sudarymas)

Šventosios Dvasios dovana

21 skyrius

Šventoji Dvasia

7 skyriuje sužinojome, kad Šventoji Dvasia yra Dievybės narys. Ji yra „dvasinė asmenybė“ (DS 130:22). Ji neturi kūno iš mėsos ir kaulų. Jos įtaka tuo pačiu metu gali būti jaučiama visur. Jos misija yra liudyti apie Tėvą, Sūnų ir visą tiesą. Be to Šventoji Dvasia išvalo arba pašventina mus paruošdama mus gyventi Dievo akivaizdoje. Šventoji Dvasia išvalo mūsų širdis taip, kad daugiau nebeturime noro daryti pikta.

Yra skirtumas tarp Šventosios Dvasios ir Šventosios Dvasios *dovanos*. Šiame skyriuje sužinosime, kas yra Šventosios Dvasios dovana ir kaip galime gauti šią didžią Dievo dovaną.

Šventosios Dvasios dovana

- Koks skirtumas tarp Šventosios Dvasios ir Šventosios Dvasios donanos?

Šventosios Dvasios dovana – tai privilegija, duota žmonėms, kurie sudėjo savo tikėjimą į Jėzų Kristų, pasikrikštijo ir buvo patvirtinti Bažnyčios nariais, kad gautų nuolatinį vadovavimą ir įkvėpimą iš Šventosios Dvasios.

Dozefas Smitas sakė, jog tikime, kad Šventosios Dvasios dovana dabar galime džiaugtis taip pat, kaip ja buvo džiaugiamasi pirmųjų Apaštalų laikais. Tikime visa šios donanos pilnatve, galia, didybe ir šlove. (Žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas [2009], p. 95.)

Mokytojams: Galite pakviesti mokinius arba šeimos narius sudalyvauti vienoje ar daugiau iš šių veiklų: 1) Perskaityti skyriaus pabaigoje išvardintas papildomas Raštų ištraukas ir aptarti, kaip Šventoji Dvasia mums padeda mirtingos kelionės metu. 2) Papasakoti apie kai kuriuos palaiminimus, kurie atėjo į jų gyvenimą, nes jie turėjo Šventosios Dvasios dovaną. 3) Aptarti, ką tėvai gali daryti, kad padėtų savo vaikams suprasti Šventosios Dvasios dovaną ir kaip Šventoji Dvasia su mumis bendrauja.

Žmogus, negavęs Šventosios Dvasios dovanos, gali būti laikinai vedamas Šventosios Dvasios (žr. DS 130:23). Tačiau tas vadovavimas nebus nuolatinis, jei žmogus nepasikrikštys ir nepriims rankų uždėjimu suteikiamos Šventosios Dvasios dovanos. ApD 10 skaitome, kad romėnų kareivį Kornelijų Šventoji Dvasia įkvėpė taip, jog jis žinojo, kad Jėzaus Kristaus Evangelija yra tiesa. Tačiau Kornelijus negavo Šventosios Dvasios dovanos, kol nepasikrikštijo. Pranašas Džozefas Smitas mokė, kad jei Kornelijus nebūtų priėmęs krikšto ir Šventosios Dvasios dovanos, Šventoji Dvasia būtų jį apleidusi (žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas*, p. 94).

Šiais laikais žmonės, kurie nėra Bažnyčios nariai, Šventosios Dvasios galia sužino, kad Mormono Knyga yra tikra (žr. Moronio 10:4–5). Tačiau tas pirminis liudijimas juos apleidžia, jeigu jie negauna Šventosios Dvasios dovanos. Jie negauna nuolatinio patikinimo, kuris gali ateiti tiems, kurie turi Šventosios Dvasios dovaną.

Kaip gaunama Šventosios Dvasios dovana

- Ką turime daryti, kad turėtume nuolatinę Šventosios Dvasios bendrystę?

Po to, kai pasikrikštija, žmonės yra patvirtinami Bažnyčios nariais ir jiems suteikiama Šventosios Dvasios dovana rankų uždėjimu. Viešpats sakė: „Kiekvieną, turintį tikėjimą, jūs patvirtinsite mano bažnyčioje, uždėdami rankas, ir aš suteiksiu jam Šventosios Dvasios dovaną.“ (DS 33:15.)

Kiekvienas vertas Bažnyčios vyresnysis, gavęs leidimą, gali suteikti Šventosios Dvasios dovaną kitam žmogui. Tačiau, nėra garantijos, kad tas asmuo gaus Šventosios Dvasios įkvėpimą ir vadovavimą tik todėl, kad vyresnieji savo rankas uždėjo jam ant galvos. Kiekvienas žmogus turi „priimti Šventąją Dvasią“. Tai reiškia, kad Šventoji Dvasia ateis pas mus, tik kai būsime ištikimi ir norėsime to dangiško pasiuntinio pagalbos.

Kad būtume verti gauti Šventosios Dvasios pagalbą, turime uoliai stengtis laikytis Dievo įsakymų. Turime prižiūrėti, kad mūsų mintys ir veiksmai būtų tyri.

Kaip atpažinti Šventosios Dvasios įtaką

Šventoji Dvasia paprastai su mumis bendrauja tyliai. Jos įtaka dažnai vadinama „ramiu švelniu balsu“ (žr. 1 Karalių 19:9–12; Helamano 5:30; DS 85:6). Prezidentas Boidas K. Parkeris paaiškino: „Šventoji Dvasia kalba tokiu balsu, kurį jūs labiau *jaučiate*, nei *girdite*. ... Kai kalbame apie Dvasios šnabždesio „klausymąsi“, dažniausiai dvasinį raginimą apibūdiname sakydami: „Pajutau ...“ Jis tęsė: „Tas Dvasios balsas kalba švelniai, ragindamas jus kažką daryti, arba sakyti, arba įspėja jus ar perspėja.“ (Iš Conference Report, Oct. 1994, p. 77; arba *Ensign*, Nov. 1994, p. 60.)

Viena didžiausių Dievo dovanų

- Kokių palaiminimų galime gauti per Šventosios Dvasios dovaną?

Šventosios Dvasios dovana yra viena didžiausių Dievo dovanų mums. Per Šventąją Dvasią galime žinoti, kad Dievas gyvas, kad Jėzus yra Kristus ir kad Jo Bažnyčia buvo atstatyta žemėje. Galime jausti Šventosios Dvasios raginimus, rodančius mums viską, ką turime daryti (žr. 2 Nefio 32:5). Šventoji Dvasia pašventina mus paruošdama mus Dievo akivaizdai. Galime mėgautis Dvasios dovanomis (žr. 22 šios knygos skyrių). Ši didi Dangiškojo Tėvo dovana taip pat gali atnešti ramybę mūsų širdims ir padėti suprasti Dievo dalykus (žr. 1 Korintiečiams 2:9–12).

- Kodėl Šventosios Dvasios dovana yra viena didžiausių Dievo dovanų mums?

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Korintiečiams 3:16–17; DS 130:22–23 (Šventoji Dvasia gyvena su ištikimaisiais)
- ApD 19:1–7 (Šventosios Dvasios dovana buvo suteikiama senovėje)
- Moronio 8:25–26 (kaip gauti Šventąją Dvasią)
- Moronio 10:5 (Šventoji Dvasia yra tiesos liudytoja)
- Mozijo 5:2 (Šventoji Dvasia keičia širdis)
- Almos 5:54 (Šventoji Dvasia pašventina)

Dvasios dovanos

22 skyrius

Dvasios dovanos

- Kokias dvasines dovanas mums duoda Viešpats?

Po krikšto kiekvienam iš mūsų ant galvos buvo uždėtos rankos ir gavome Šventosios Dvasios dovaną. Jei esame ištikimi, galime nuolat jausti Jos įtaką. Per Ją kiekvienas iš mūsų gali būti palaimintas tam tikromis dvasinėmis dovanomis, vadinamomis Dvasios dovanomis. Šios dovanos yra duodamos tiems, kurie yra ištikimi Kristui. „Visos šios dovanos ateina iš Dievo ir Dievo vaikų labai.“ (DS 46:26.) Jos padeda mums žinoti Evangelijos tiesas ir mokyti jų. Jos padės mums laiminti kitus. Jos ves mus atgal pas mūsų Dangiškąjį Tėvą. Kad išmintingai naudotume savo dovanas, turime žinoti, kokios jos yra, kaip galime jas lavinti ir kaip atpažinti, kada Šėtonas jas imituoja.

Raštuose minima daug Dvasios dovanų. Tos dovanos būdavo duodamos Bažnyčios nariams, kai ji buvo žemėje (žr. Morkaus 16:16–18). Dvasios dovanos apima šias:

Liežuvių dovana (DS 46:24)

Kartais būtina mokyti Evangelijos mums nežinoma kalba. Kai tai nutinka, Viešpats gali palaiminti mus sugebėjimu kalbėti ta kalba. Daugelis misionierių gavo liežuvių dovaną (žr. šio skyriaus paveikslėlių). Pavyzdžiui, vyresnysis Alonzas A. Hinklis buvo misionierius Olandijoje, labai mažai supratęs ir kalbėjęs olandų kalba, nors daug meldėsi ir studijavo. Kai jis sugrįžo į namus, kuriuose lankėsi prieš tai, duris atidarė moteris ir labai piktai prakalbo jam olandiškai. Jo nuostabai jis galėjo suprasti kiekvieną žodį. Jis pajuto stiprų norą paliudyti jai olandų kalba. Jis pradėjo kalbėti ir žodžiai lengvai

---

Mokytojams: Galite kiekvieno mokinio arba šeimos nario paprašyti peržvelgti dvasinių dovanų sąrašą šiame skyriuje ir išsirinkti dvi, apie kurias jie norėtų daugiau sužinoti. Pamos metu duokite jiems laiko patiems pastudijuoti pastraipas ir Raštų ištraukas apie jų pasirinktas dovanas. Pasibaigus skirtingam laikui, paprašykite jų papasakoti, ką jie sužinojo.

liejosi olandiškai. Tačiau, kai grįžo pas misijos prezidentą parodyti, kad jis gali kalbėti olandiškai, tas sugebėjimas jį apleido. Daugelis ištikimų narių buvo palaiminti liežuvių dovana. (Žr. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. [1957–1966], 2:32–33.)

Liežuvių aiškinimo dovana (DS 46:25)

Ši dovana kartais duodama mums, kai nesuprantame kalbos, bet turime gauti svarbią žinią iš Dievo. Pavyzdžiui, prezidentas Deividas O. Makėjus labai norėjo šventiesiems Naujojoje Zelandijoje kalbėti be vertėjo. Jis jiems pasakė, jog tikisi, kad Viešpats palaimins juos, kad jie galėtų jį suprasti. Jis kalbėjo angliškai. Jo žinia truko apie 40 minučių. Pagal daugelio jų veidų išraiškas ir ašaras akyse kalbėdamas jis galėjo suprasti, kad juos pasiekė jo žinia. (Žr. *Answers to Gospel Questions*, 2:30–31.)

Vertimo dovana (DS 5:4)

Jei Bažnyčios vadovai mus pašaukia versti Viešpaties žodį, galime gauti mūsų sugebėjimus viršijančią vertimo dovana. Kaip ir su visomis dovanomis, turime gyventi teisiai, daug studijuoti ir melstis, kad ją gautume. Kai tai darome, Viešpats padaro, kad jaustumė degimą savo krūtinėje dėl vertimo teisingumo (žr. DS 9:8–9). Kai Džozefas Smitas vertė Mormono Knygą, jis turėjo vertimo dovana. Ta dovana jį lankė tik tuomet, kai jis buvo darnoje su Dvasia.

Išminties dovana (DS 46:17)

Kai kurie iš mūsų buvome palaiminti sugebėjimu suprasti žmones ir kaip Evangelijos principai veikia mūsų gyvenime. Mums yra pasakyta:

„Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.

Tegul prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis žmogus panašus į jūros bangas, varinėjamas vėjo.

Toksai žmogus tegul nemano ką nors gausiąs iš Viešpaties.“
(Jokūbo 1:5–7.)

Viešpats sakė: „Ieškokite ne turtų, bet išminties, ir štai, Dievo slėpiniai bus jums atskleisti.“ (DS 6:7.)

Pažinimo dovana (DS 46:18)

Kiekvienas, kuris tampa panašus į Dangiškąjį Tėvą, galiausiai žino viską. Dievo ir Jo įstatymų pažinimas atskleidžiamas Šventąja Dvasia (žr. DS 121:26). Negalime išsigelbėti, jei nežinome tų įstatymų (žr. DS 131:6).

Viešpats apreiškė: „Jei asmuo šiame gyvenime per savo stropumą ir paklusnumą įgyja daugiau žinių ir sąmonės nei kitas, jis turės tiek pranašumo ateinančiame pasaulyje.“ (DS 130:19.) Viešpats mums įsakė kiek įmanomai daugiau mokytis apie Jo darbą. Jis nori, kad sužinotume apie dangus, žemę, kas buvo ar bus, kas namie ir kas svetur (žr. DS 88:78–79). Tačiau yra tokių, kurie stengiasi įgyti pažinimą patys studijuodami. Jie neprašo pagalbos iš Šventosios Dvasios. Tokie nuolat mokosi ir vis nesugeba pažinti tiesos (žr. 2 Timotiejui 3:7). Kai įgyjame pažinimą per apreiškimą iš Šventosios Dvasios, Dvasia kalba mūsų protams ir širdims (žr. DS 6:15, 22–24; 8:2; 9:7–9).

Išminties ir pažinimo mokymo dovana (Moronio 10:9–10)

Kai kuriems žmonėms duodamas ypatingas gebėjimas paaiškinti ir liudyti apie Evangelijos tiesas. Ši dovana gali būti naudojama, kai mokome pamokas. Ją tėvai gali naudoti mokydami vaikus. Ši dovana taip pat padeda mums mokytis kitus, kad jie galėtų suprasti Evangeliją.

Žinojimo, jog Jėzus Kristus yra Dievo sūnus dovana (DS 46:13)

Šita dovana buvo suteikta pranašams ir apaštalams, kurie buvo pašaukti ypatingais Jėzaus Kristaus liudytojais. Tačiau, šita dovana duodama ir kitiems. Kiekvienas žmogus gali turėti liudijimą per Šventosios Dvasios kuždesius. Prezidentas Deividas O. Makėjus mokė: „Kaip Viešpats sako Doktrinoje ir Sandorose, kai kuriems yra duota žinoti per Šventąją Dvasią, kad Jėzus yra Dievo Sūnus ir kad Jis buvo nukryžiuotas už pasaulio nuodėmes [žr. DS 46:13]. Aš kalbu apie tuos, kurie tvirtai stovi ant apreiškimo uolos liudydami pasauliui.“ (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 166.)

Dovana tikėti kitų žmonių liudijimu (DS 46:14)

Šventosios Dvasios galia galime žinoti tiesą apie viską. Jei norime žinoti, ar kitas žmogus kalba tiesą, turime paklausti Dievo tikėdami. Jei tai, dėl ko meldžiamės yra tiesa, Viešpats kalbės ramybę mūsų protams (žr. DS 6:22–23). Tokiu būdu galime žinoti, kai kažkas, netgi pranašas, gavo apreiškimą. Nefis prašė, kad Viešpats leistų jam matyti, jausti ir žinoti tai, kad jo tėvo sapnas buvo tikras (žr. 1 Nefio 10:17–19).

Pranašystės dovana (DS 46:22)

Tie, kurie gauna tikrus apreiškimus apie praeitį, dabartį arba ateitį, turi pranašystės dovaną. Pranašai turi šią dovaną, tačiau mes taip pat galime ją turėti, kad ji padėtų mums tvarkyti savo gyvenimą (žr. 1 Korintiečiams 14:39). Galime gauti apreiškimus iš Dievo dėl savęs ir savo pašaukimų, tačiau niekada negausime apreiškimų Bažnyčiai ar jos vadovams. Jei asmuo gautų apreiškimą kitam, kuriam jis arba ji nepirmininkauja, tai prieštarautų dangaus tvarkai. Jei tikrai turime pranašystės dovaną, negausime jokio apreiškimo, kuris neatitinka to, ką Viešpats yra pasakęs Raštuose.

Išgydymo dovana (DS 46:19–20)

Kai kurie turi tikėjimą gydyti, o kiti turi tikėjimą būti išgydyti. Visi galime panaudoti tikėjimą būti išgydyti, kai sergame (žr. DS 42:48). Daugelis turintys kunigystę turi dovaną išgydyti ligonius. Kitiems gali būti duota žinoti, kaip gydyti ligas.

Stebuklų darymo dovana (DS 46:21)

Viešpats daug kartų stebuklingu būdu palaimino savo žmones. Kai Jutos pionieriai pirmą kartą sodino pasėlius, skėriai vos jų nesunaikino. Pionieriai meldėsi, kad Viešpats apsaugotų jų pasėlius, ir Jis atsiuntė pulką žuvėdrų, kad sulestų skėrius. Kai mums reikia pagalbos ir jos prašome su tikėjimu, jei tai mums į gera, Viešpats padarys dėl mūsų stebuklus (žr. Mato 17:20; DS 24:13–14).

Tikėjimo dovana (Moronio 10:11)

Jaredo brolis turėjo didelį tikėjimą. Dėl savo tikėjimo jis gavo kitų dovanų. Jo tikėjimas buvo toks didelis, kad jam pasirodė

Gelbėtojas (žr. Etero 3:9–15). Be tikėjimo negali būti duota jokia dovana. Moronis pažada: „Kiekvienas, kuris niekuo neabejodamas tiki Kristų, ko beprašytų Tėvą Kristaus vardu, tai bus jam suteikta.“ (Mormono 9:21.) Turime stengtis stiprinti savo tikėjimą, sužinoti, kokias turime dovanas, ir jas naudoti.

Kai kuriems žmonėms trūksta tikėjimo ir jie neigia, kad tos Dvasios dovanos egzistuoja. Moronis jiems sako:

„Ir dar sakau jums, kurie neigiate Dievo apreiškimus ir sakote, kad jie pasibaigė, kad nėra nei apreiškimų, nei pranašysčių, nei dovanų, nei gydymo, nei kalbėjimo liežuviais ir liežuvijų aiškinimo.

Štai sakau jums, kad tas, kuris tai neigia, nepažįsta Kristaus evangelijos; taip, neskaitęs Raštų; o jeigu skaitė, tai jų nesupranta.“ (Mormono 9:7–8.)

- Kodėl Viešpats mums duoda dvasines dovanas?

Galime lavinti savo dovanas

- Kaip galime „uoliai siekti geriausių dovanų“? (DS 46:8.)

Viešpats sakė: „Nes ne visiems duodama kiekviena dovana; nes yra daug dovanų, ir kiekvienam žmogui dovaną suteikia Dievo Dvasia. Vieniems duodama viena, kitiems duodama kita, kad taip būtų nauda visiems.“ (DS 46:11–12.)

Kad galėtume lavinti savo dovanas, turime sužinoti, kokias dovanas turime. Tai darome meldamiesi ir pasninkaudami. Turime siekti geriausių dovanų (žr. DS 46:8). Kartais patriarchaliniai palaiminimai gali padėti žinoti, kokios dovanos mums buvo duotos.

Turime būti paklusnūs ir ištikimi, kad gautume savo dovanas. Tada turime tas dovanas naudoti vykdydami Viešpaties darbą. Jos neduodamos mūsų smalsumui patenkinti arba tam, kad ką nors įrodytų, kai mums trūksta tikėjimo. Viešpats apie dvasines dovanas sakė: „Jos duodamos labai tų, kurie mane myli ir laikosi visų mano įsakymų, ir labai to, kuris stengiasi taip daryti.“ (DS 46:9.)

- Pagalvokite apie kai kurias dovanas, kurios gali jus asmeniškai sustiprinti arba padėti jums tarnauti Viešpačiui ir kitiems. Kaip siektumėte šių dovanų?

Šėtonas imituoja Dvasios dovanas

- Kaip galime atskirti tikras Dvasios dovanas nuo Šėtono imitacijų?

Šėtonas gali imituoti liežuvių, pranašystės, regėjimų, išgydymo ir kitus stebuklus. Mozė turėjo kovoti su Šėtono imitacijomis faraono rūmuose (žr. Išėjimo 7:8–22). Šėtonas nori, kad tikėtume melagingais jo pranašais, melagingais gydytojais ir melagingais stebukladariais. Jie gali mums atrodyti tokie tikroviški, kad vienintelis būdas sužinoti – tai paprašyti iš Dievo įžvalgumo dovanos. Pats velnias gali pasirodyti kaip šviesos angelas (žr. 2 Nefio 9:9).

Šėtonas nori, kad nematytume tiesos ir nori neleisti mums siekti tikrų Dvasios dovanų. Mediumai, astrologai, būrėjai ir burtininkai yra įkvėpti Šėtono, net jei skelbiasi sekantys Dievu. Jų darbai yra bjaurumas Viešpačiui (žr. Izaijo 47:12–14; PakĮst 18:9–10). Turime vengti bet kokių ryšių su Šėtono galiomis.

Turime atsakingai naudoti mums duotas Dvasios dovanas

- Kaip galime gerbti dvasinių dovanų šventumą?

Viešpats sakė: „Aš duodu jiems įsakymą: jie nesididžiuos tuo, nė nekaltės apie tai priešais pasaulį; nes tai duota jums jūsų naudai ir išgelbėjimui.“ (DS 84:73.) Turime prisiminti, kad dvasinės dovanos yra šventos (žr. DS 6:10).

Duodamas tas dovanas, Viešpats mūsų prašo, kad Dvasia „[dėkote] Dievui už kiekvieną palaiminimą, kuriuo [esame] palaiminti“ (DS 46:32).

Papildomos Raštų ištraukos

- 3 Nefio 29:6–7 (likimas tų, kurie neigia dovanas)
- Moronio 10:7–19 (dovanos priklauso nuo tikėjimo)
- 3 Nefio 26:17; 27:20; DS 84:64 (krikšto metu duodama dovana)
- 1 Korintiečiams 12 (Dvasios dovanos senovinėje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje)
- DS 46:9–26 (Dvasios dovanos šių laikų Bažnyčioje)

Sakramentas

23 skyrius

Kristus įsteigė sakramentą

• Ką sakramento simboliai moko apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimą? Mūsų Gelbėtojas nori, kad atmintume Jo didžią apmokančiąją auką ir laikytumėmės Jo įsakymų. Padėdamas tai daryti, Jis įsakė mums dažnai rinktis ir priimti sakramentą.

Sakramentas yra šventos kunigystės apeigos, kurios padeda mums prisiminti Gelbėtojo Apmokėjimą. Per sakramentą mes priimame duoną ir vandenį. Tai darome prisimindami Jo kūną ir Jo kraują, kuriuos Jis paaukėjo už mus. Priimdami sakramentą, atnaujiname sandoras su mūsų Dangiškuoju Tėvu.

Prieš pat nukryžiovimą Jėzus Kristus viršutiniame kambaryje aplink save susikvietė savo apaštalus. Jis žinojo, kad greitai mirs ant kryžiaus. Tai buvo paskutinis kartas, kada Jis, prieš savo mirtį, susitiko su šiais mylimais vyrais. Jis norėjo, kad jie visuomet prisimintų Jį, kad galėtų būti stiprūs ir ištikimi.

Padėdamas jiems nepamiršti, Jis įsteigė sakramentą. Jis laužė duoną į gabalėlius ir palaimino ją. Tada Jis pasakė: „Imkite, valgykite; tai yra mano kūno, kurį atiduodu kaip išpirką už jus, atminimui.“ (DžSV Mato 26:22.) Tada Jis paėmė vyno taure, palaimino jį, davė savo apaštalams gerti ir pasakė: „Tai yra atminimui mano ... kraujo, kuris išliejamas už visus tuos, kurie tikės mano vardą, kad būtų atleistos jų nuodėmės.“ (DžSV Mato 26:24; taip pat žr. Mato 26:26–28; Morkaus 14:22–24; Luko 22:15–20.)

Po prisikėlimo Gelbėtojas apsilankė Amerikose ir mokė nefitus tų pačių apeigų (žr. 3 Nefio 18:1–11; 20:1–9). Po to, kai pastarosiomis dienomis Bažnyčia buvo atkurta, Jėzus vėl įsakė savo žmonėms priimti sakramentą Jam atminti, sakydamas: „Reikalinga, kad

---

Simon Dewey

bažnyčia dažnai susirinktų valgyti duonos ir gerti vyno Viešpačiui Jėzui atminti.“ (DS 20:75.)

Kaip pateikiamas sakramentas

Raštuose paaiškinama tiksliai, kaip turi būti pateikiamas sakramentas. Bažnyčios nariai renkasi kiekvieną Šabo dieną garbinti Dievo ir priimti sakramentą (žr. DS 20:75). Sakramentą pateikia tie, kurie turi tinkamą kunigystės įgaliojimą. Kunigas arba turintis Melchizedeko kunigystę sulaužo duoną į gabalėlius, atsiklaupia ir palaimina ją (žr. DS 20:76). Diakonas arba kitas turintis kunigystę brolis išdalina sakramentą susirinkusiesiems. Tada kunigas arba turintis Melchizedeko kunigystę palaimina vandenį ir šis taip pat yra išdalinamas nariams. Įsteigęs sakramentą, Jėzus savo apaštalams davė vyną. Tačiau pastarųjų dienų apreiškime Jis sakė, kad nesvarbu, ką valgome ir geriame sakramento metu, jei prisimename Jį (žr. DS 27:2–3). Šiais laikais pastarųjų dienų šventieji vietoje vyno geria vandenį.

Jėzus apreiškė tikslus abiejų sakramento maldų žodžius. Turėtume atidžiai įsiklausyti į tas nuostabias maldas ir pasistengti suprasti, ką pažadame mes ir kas pažadama mums. Čia yra malda, kuri sukalbama duonai palaiminti:

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu palaiminti ir pašventinti šią duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo, kad valgytų tavo Sūnaus kūnui atminti ir liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, kad jie pasiryžę priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo Dvasia visuomet būtų su jais. Amen.“ (DS 20:77.)

Čia yra malda, kuri sukalbama vandeniui palaiminti:

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardu palaiminti ir pašventinti šitą vyną [vandenį] sieloms visų tų, kurie jo geria, kad jie darytų tai atminti tavo Sūnaus kraują, kuris pralietas dėl jų; kad liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, jog jie visuomet atmena jį, kad jo Dvasia būtų su jais. Amen.“ (DS 20:79.)

Sakramento apeigos atliekamos labai paprastai ir pagarbiai.

- Atidžiai peržvelkite sakramento maldas. Pagalvokite apie kiekvienos frazės prasmę.

Sakramento metu mūsų atnaujimamos sandoros

- Kokias sandoras atnaujiname sakramento metu? Kaip Viešpats žada mus laiminti, jei laikysimės tų sandorų?

Kaskart priimdami sakramentą atnaujiname sandoras su Viešpačiu. Sandora yra šventas Viešpaties ir Jo vaikų pažadas. Mūsų sudaromos sandoros yra aiškiai išdėstytos sakramento maldose. Yra svarbu žinoti, kokios tai yra sandoros ir ką jos reiškia.

Sudarome sandorą, kad norime priimti ant savęs Jėzaus Kristaus vardą. Taip parodome, kad norime tapatintis su Juo ir Jo Bažnyčia. Įsipareigojame tarnauti Jam ir savo artimui. Pažadame, kad tam vardui neužtrauksime gėdos.

Pasižadame visada prisiminti Jėzų Kristų. Visos mūsų mintys, jausmai ir veiksmai bus veikiami Jo ir Jo misijos.

Pasižadame laikytis Jo įsakymų.

Šiuos įsipareigojimus prisiimame pasikrikštydami (žr. DS 20:37; Mozijo 18:6–10). Tokiu būdu, kai priimame sakramentą, atnaujiname krikšto metu sudarytas sandoras. Jėzus mums parodė modelį, kaip priimti sakramentą (žr. 3 Nefio 18:1–12), ir pasakė, kad sekdami tuo modeliu, atgailaudami už savo nuodėmes ir tikėdami Jo vardą, gausime savo nuodėmių atleidimą (žr. Džozefo Smito vertimas, Mato 26:24).

Viešpats pažada, kad jei laikysimės savo sandorų, Jo Dvasia galės visada būti su mumis. Dvasios vedamas žmogus turės pažinimą, tikėjimą, galią ir teisumą, reikalingus amžinajam gyvenimui gauti.

- Ką galime daryti, kad per savaitę nepamirštume šių pažadų?

Mūsų nusistatymas priimant sakramentą

- Kaip galime pasiruošti priimti sakramentą? Apie ką galime galvoti sakramento metu, kas padėtų mums prisiminti Gelbėtojo Apmokėjimą?

Mokytojams: Jeigu dauguma jūsų mokomų žmonių yra tėvai, galite jų paprašyti pasidalinti mintimis apie tai, kaip jie gali padėti savo vaikams pasiruošti pagarbiai priimti sakramentą.

Prieš priimdami sakramentą, turime dvasiškai pasiruošti. Viešpats pabrėžė, kad niekas neturi priimti sakramento nevertai. Tai reiškia, kad prieš priimdami sakramentą turime atgailauti už savo nuodėmes. Raštuose sakoma: „Jei kas nusizengė, tegul jo nevalgo, kol susitaikys.“ (DS 46:4.) Viešpats nurodė dvylikai nefitų: „Niekam sąmoningai neleiskite valgyti mano kūno ir kraujo nevertai, kada tai pateiksite; nes kas valgo ir geria mano kūną ir kraują nevertai, tas valgo ir geria pasmerkimą savo sielai.“ (3 Nefio 18:28–29.)

Neturime būti tobuli prieš priimdami sakramentą, tačiau savo širdyje turime turėti atgailos dvasią. Mūsų patyrimas sakramento metu prikauso nuo mūsų nusistatymo. Jei priimame sakramentą tyromis širdimis, gauname Viešpaties pažadėtus palaiminimus.

- Kodėl, jūsų manymu, jei vertai priimame sakramentą, tai stiprina mus dvasiškai?

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Korintiečiams 11:27–29 (sakramentą reikia priimti vertai)
- Jono 4:5–14 (Jėzus yra gyvasis vanduo)
- Jono 6:30–35 (Jėzus yra gyvybės duona)

Šabo diena

24 skyrius

Šabo dienos prasmė

- Kas yra Šabo diena?

„Atmink ir švėsk šabo dieną“ (Išėjimo 20:8; taip pat žr. DS 68:29).

Žodis *Šabas* kyla iš hebrajiško žodžio, reiškiančio *poilsis*. Iki Jėzaus Kristaus prisikėlimo Šabo dieną buvo minima Dievo poilsio diena po to, kai Jis baigė sukūrimą. Tai buvo sandoros tarp Dievo ir Jo žmonių ženklas. Pradžios knygoje skaitome, kad Dievas sukūrė dangus ir žemę per šešis laikotarpius, kuriuos Jis pavadino dienomis: „Kadangi septintą dieną Dievas buvo užbaigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs, septintą dieną jis ilsėjosi po visų darbų, kuriuos jis buvo atlikęs. Dievas palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą.“ (Pradžios 2:2–3.) Dabar Šabu taip pat pamini- mas Jėzaus Kristaus prisikėlimas.

Šabo diena yra kas septinta diena. Tai yra šventa diena, Dievo paskirta mums ilsėtis nuo savo kasdienių darbų ir garbinti Jį.

Šabo dienos paskirtis

- Kaip paaiškintumėte Šabo dienos paskirtį kam nors, kas nežino apie Šabą?

Jėzus mokė, kad Šabo diena buvo įsteigta mūsų labai (žr. Morkaus 2:27). Šabo dienos paskirtis – suteikti mums vieną savaitės dieną, kurioje galėtume nukreipti savo mintis ir veiksmus link Dievo. Tai nėra tiesiog poilsio nuo darbo diena. Tai šventa diena, kurią reikia praleisti garbinant ir pagarbiai. Kai ilsimės nuo paprastų kasdieninių užsiėmimų, mūsų protai atsilaisvina ir gali mąstyti apie dvasinius dalykus. Šią dieną turime atnaujinti savo sandoras su Viešpačiu ir maitinti savo sielas Dvasios dalykais.

- Pagalvokite, ką galite padaryti, kad galvoje išlaikytumėte Šabo paskirtį, kai kiekvieną savaitę ruošiatės tai dienai.

Šabo istorija

Žemės egzistavimo pradžioje Dievas septintą dieną pašventė kaip Šabą (žr. Pradžios 2:2–3). Nuo pirmųjų dienų tarp įvairių žemės tautų buvo išlaikyta šventos septintos dienos tradicija. Dievas izraelitams atnaujino įsakymą dėl tos dienos sakydamas: „Atmink ir švėšk šabo dieną.“ (Išėjimo 20:8.) Šabo dienos šventimas taip pat buvo ženklas, kad izraelitai yra Jo sandoros žmonės (žr. Išėjimo 31:12–13, 16; Izaijo 56:1–8; Jeremijo 17:19–27).

Tačiau kai kurie žydų vadovai įsteigė daug nereikalingų taisyklių dėl Šabo. Jie nusprende kokį atstumą žmonės gali nueiti, kokius mazgus gali naudoti ir taip toliau. Kai tam tikri žydų vadovai kritikavo Jėzų Kristų dėl ligonių gydymo per Šabą, Jėzus priminė jiems, kad Šabas buvo įsteigtas žmogaus labui.

Nefitai taip pat laikėsi Šabo dienos pagal Dievo įsakymus (žr. Jaromo 1:5).

Šiais laikais Viešpats pakartojo savo įsakymą, kad turime prisiminti ir švęsti Šabo dieną (žr. DS 68:29).

Viešpaties diena

- Kodėl Šabas buvo pakeistas iš septintos dienos į pirmą dieną?

Iki Jėzaus Kristaus prisikėlimo, Jis ir Jo mokiniai septintą dieną švėsdavo kaip Šabą. Po Jo prisikėlimo sekmadienis buvo laikomas šventa Viešpaties diena, prisimenant Jo prisikėlimą tą dieną (žr. ApD 20:7; 1 Korintiečiams 16:2). Nuo to laiko Jo pasekėjai pirmą savaitės dieną šventė kaip savo Šabą. Abiem atvejais buvo šešios darbo dienos ir viena poilsio ir pasišventimo diena.

Šiais laikais Viešpats davė tiesioginį nurodymą, kad mes taip pat turime švęsti sekmadienį, Viešpaties dieną, kaip mūsų Šabą (žr. DS 59:12).

- Kaip prisikėlimo atminimas daro įtaką mūsų garbinimui per Šabą?

Mokytojams: Galite padėti mokiniams arba šeimos nariams daugiau pagalvoti apie tą klausimą, suteikdami jiems laiko pamąstyti. Po to, kai turėjo pakankamai laiko pamąstyti, paprašykite, kad jie pateiktų savo atsakymus.

Šabo dienos šventimas

- Ką reiškia švęsti Šabo dieną?

Viešpats mūsų prašo, pirma, pašvęsti Šabo dieną. 1831 m. Džozefui Smitui duotame apreiškime Viešpats įsakė šventiesiems eiti į maldos namus ir atnašauti savo sakramentus, ilsėtis nuo savo darbų ir atnašauti savo garbinimus Aukščiausiam (Žr. DS 59:9–12).

Antra, Jis prašo mūsų ilsėtis nuo kasdienių darbų. Tai reiškia, kad nedarome jokio darbo, kuris neleistų mums visą dėmesį skirti dvasiniams dalykams. Viešpats sakė izraelitams: „Nedirbsi jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai.“ (Išėjimo 20:10.) Mūsų pranašai mums sakė, kad turime liautis apsipirkinėti, medžioti, žvejoti, lankytis sporto renginiuose arba dalyvauti panašiose veiklose tą dieną.

Prezidentas Spenceris V. Kimbolas vis dėlto įspėjo, kad, jei Šabo dieną tik dykinėsime nieko neveikdami, nešvęsime tos dienos. Šabas kviečia konstruktyviai mąstyti ir veikti. (Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 170.)

Ką galime daryti Šabo dieną? Pranašas Izaijas paminėjo, kad turėtume nusigręžti nuo malonumų ieškojimo ir „šabą [laikyti] žavesio diena, Viešpaties šventą dieną – šlovinga“ (Izaijo 58:13).

Turime apgalvoti, kokiomis teisingomis veiklomis galime užsiimti Šabo dieną. Pavyzdžiui, galime švęsti Šabo dieną lankydamiesi Bažnyčios susirinkimuose, skaitydami Raštus ir Bažnyčios vadovų žodžius, lankydami ligonius, pagyvenusius ir mūsų artimuosius, klausydamiesi pakylėjančios muzikos ir giedodami giesmes, meldamiesi mūsų Dangiškajam Tėvui, šlovindami ir dėkodami, tarnaudami Bažnyčioje, ruošdami šeimos istorijos aprašus ir asmeninę istoriją, pasakodami tikėjamą stiprininačius pasakojimus ir liudydami šeimos nariams bei dalindamiesi dvasiniais patyrimais su jais, rašydami laiškus misionieriams ir artimiesiems, pasninkaudami su tikslu bei skirdami laiko vaikams ir kitiems namuose.

Nuspręsdami kokiomis kitomis veiklomis galime tinkamai užsiimti Šabo dieną, galime paklausti savęs: ar tai pakylės ir įkvėps mane? Ar tai rodo pagarbą Viešpačiui? Ar tai nukreipia mano mintis į Jį?

Gali būti laikas, kai turėsime dirbti Šabo dieną. Jei tik įmanoma turime to vengti, tačiau, kai tai visiškai būtina, turime vistiek kiek įmanoma išlaikyti Šabo garbinimo dvasią savo širdyje.

- Pagalvokite apie tai, ką jūs galite daryti, kad padidintumėte savo pastangas švęsti Šabo dieną. Jeigu esate gimdytojai arba seneliai, pagalvokite apie kažką, ką galite daryti padėdami savo vaikams arba vaikaičiams suprasti Šabo reikšmę.

Šabo šventimo palaiminimai

- Kokius žinote palaiminimus, kuriuos gauname, kai švenčiame Šabo dieną?

Jeigu gerbiame Šabo dieną, galime gauti didžiū dvasinių ir materialinių palaiminimų. Viešpats sakė, kad, jei švęsime Šabo dieną su dėkingumu ir džiugiomis širdimis, būsime kupini džiaugsmo. Jis pažadėjo:

„Žemės pilnatvė yra jūsų ... ar maistui, ar drabužiui, ar namams, ar kluonams, ar sodams, ar daržams, ar vynuogynams;

taip, visa, kas ateina iš žemės savo sezono metu, yra sutverta žmogaus labui ir jam vartoti, kad ir džiugintų akį, ir linksmintų širdį;

taip, maistui ir drabužiui, skoniui ir kvapui, kūnui sustiprinti ir siekiai pagyvinti.“ (DS 59:16–19.)

Papildomos Raštų ištraukos

- Išėjimo 31:16–17 (Šabas – tai nuolatinė sandora tarp Viešpaties ir Jo žmonių)
- Mozijo 13:16–19; 18:23; Išėjimo 35:1–3; Kunigų 26:2–4, 6, 12 (laikyti Šabą šventa diena)
- Luko 6:1–11 (per Šabą leistina daryti gera)
- Luko 13:11–17; Jono 5:1–18 (Jėzaus pavyzdys, kaip daryti gera per Šabą)

Pasninkas

25 p a s n i n k a s

Kaip tinkamai pasninkauti

- Kaip galime pasninką paversti džiaugsmingu patyrimu?

Nuo Adomo laikų Dievo žmonės pasninkaudavo, kad galėtų prisirišti prie Jo ir Jį garbinti. Savo pavyzdžiu Jėzus parodė, kaip svarbu pasninkauti (žr. Luko 4:1–4). Per pastarųjų dienų apreiškimą sužinojome, kad Viešpats vis dar tikisi, kad Jo žmonės dažnai pasninkaus ir melsis (žr. DS 88:76).

Pasninkauti reiškia apsieiti be maisto ir gėrimo. Retkarčiais pasninkauti yra gerai mūsų kūnui, ir tai mūsų protui padeda būti aktyvesniam.

Gelbėtojas mokė mus, kad tikslingas pasninkas yra daugiau nei tik apsiėjimas be valgymo ir gėrimo. Taip pat turime susitelkti ties dvasiniais dalykais.

Pasninkaudami turime melstis

Malda yra būtina pasninko dalis. Raštuose malda ir pasninkas visur minimi kartu. Pasninką turi lydėti nuoširdi malda, ir savo pasninką turime pradėti bei užbaigti malda.

Turime pasninkauti su tikslu

Pasninkas gali turėti daug tikslų. Pasninkaudami ir melsdamiesi galime įveikti silpnumus arba problemas. Kartais galime pasninkauti ir melstis prašydami pagalbos kitiems, pavyzdžiui šeimos nariui, kuris serga ir kuriam reikia palaiminimo (žr. Mozijo 27:22–23). Per pasninką galime pažinti tiesą apie kažką, kaip tai darė Alma Mormono Knygoje. Jis sakė: „Aš daug dienų pasninkavau ir meldžiausi, kad pats galėčiau tai žinoti. Ir dabar aš pats

---

Mokytojams: Galite padalinti mokinius arba šeimos narius į 2–4 žmonių grupes ir kiekvienai grupei suteikti progą aptarti, kaip pasninką padaryti džiaugsmingu patyrimu. Tada kartu lentoje arba ant didelio popieriaus lapo sudarykite visų idėjų sąrašą.

žinau, kad tai yra tiesa; nes Viešpats Dievas atskleidė man tai savo Šventąja Dvasia.“ (Almos 5:46.)

Galime pasninkauti, kad padėtume kitiems priimti tiesą. Pasninkas gali padėti rasti paguodą, kai liūdime ir verkiame (žr. Almos 28:4–6). Pasninkas gali padėti tapti nuolankiems ir jaustis arčiau mūsų Dangiškojo Tėvo (žr. Helamano 3:35).

Mūsų pasninko tikslas neturėtų būti daryti įspūdį kitiems. Viešpats patarė:

„Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai; jie perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos pasninkaujant.

Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį.

O tu pasninkaudamas pasitėpk galvą ir nusiprausk veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaujās.“ (Mato 6:16–18.)

Pasninkaudami turėtume būti džiugūs ir nesigirti savo pasninku kitiems.

- Kaip mūsų nusistatymas veikia mūsų pasninką?

Pasninko diena

Pastarųjų dienų šventieji kiekvieną mėnesį vieną sekmadienį paskiria pasninkui. Tą dieną nevalgome ir negeriamo dviejų iš eilės valgyimų. Jeigu valgėme šeštadienį vakare, tai nevalgome ir negeriamo iki sekmadienio vakaro.

Visi nariai, kuriems leidžia sveikata, turėtų pasninkauti. Kai mūsų vaikai pasikrikštija, turime skatinti juos pasninkauti, tačiau neturėtume jų versti. Pasninko diena yra ypatinga diena mums, kad galėtume nusižeminti prieš Viešpatį pasninke ir maldoje. Tai diena, kurios metu turime melsti atleidimo už savo nuodėmes bei galios nugalėti savo trūkumus ir atleisti kitiems.

Pasninko sekmadienį Bažnyčios nariai susirenka kartu ir priima sakramentą. Jie stiprina save ir vieni kitus liudydami pasninko bei liudijimų susirinkime.

- Kokią patyrėte naudą iš dalijimosi liudijimu pasninko ir liudijimų susirinkime? Kaip jums padėjo kitų žmonių liudijimų klausymasis?

Pasninko atnašos

- Kodėl aukojame pasninko atnašas?

Kai pasninkaujame kiekvieną mėnesį, Viešpats prašo mūsų padėti stokojantiems. Vienas iš būdų tai padaryti – per tinkamą kunigystės įgaliojimą turintį asmenį perduoti pinigų, kuriuos būtume išleidę maistui dviejų valgymų metu. Turime aukoti įmanomai dosniau. Per pasninko atnašas galime tapti partneriais su Viešpačiu tenkinant mažiau palaimintų mūsų brolių ir seserų poreikius.

Esame laiminami, kai pasninkaujame

- Kokius palaiminimus galime gauti, jei tinkamai pasninkaujame?

Izaijas, Senojo Testamento pranašas, rašė apie didžius Viešpaties palaiminimus tiems, kurie pasninkauja ir padeda stokojantiems. Mums pažadėta ramybė, geresnė sveikata ir dvasinis vadovavimas. Izaijas išvardina palaiminimus, kuriuos gauname, kai pasninkaujame: „Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa, ir tavo žaizda bus greitai užgydyta. Tavo teisumas žengs pirma tavęs, o Viešpaties šlovė lydės iš paskos. Tada šauksiesi, ir Viešpats atsilies, prašysi pagalbos, ir jis tars: „Aš čia!“ (Izaijo 58:8–9.)

Pasninkas pagerina mūsų gyvenimą ir prideda stiprybės. Jis mums padeda gyventi pagal kitus Evangelijos principus, nes priartina mus prie Viešpaties.

Pasninkas moko savitvardos

Pasninkas padeda stiprinti charakterį. Kai tinkamai pasninkaujame, mokomės valdyti savo troškimus ir geidulius. Esame truputį stipresni, kai įrodome sau, jog turime savitvardą. Jei mokome savo vaikus pasninkauti, jie išsiugdo dvasinę stiprybę, kurios vėliau gyvenime prireiks įveikiant stipresnes pagundas.

Pasninkas mums teikia dvasinės galios

Kai išmintingai ir pamaldžiai pasninkaujame, ugdome tikėjimą. Su tokiu tikėjimu turėsime daugiau dvasinės galios. Pavyzdžiui, Alma (Mormono Knygos pranašas) pasakoja, kaip jis susitiko su Mozijo sūnumis praėjus daugeliui metų po jų nuostabaus

atsivertimo. Jis pajuto didelę džiaugsmą sužinojęs, jog jų tikėjimas sustiprėjo ir jie išsiugdė didelę dvasinę galią. Jie įgijo šią galią, nes „daug meldėsi ir pasninkavo; todėl turėjo pranašavimo dvasią, ir apreiškimo dvasią“ (Almos 17:3).

Mozijo sūnūs 14 metų skelbė Evangeliją lamanitams. Kadangi Mozijo sūnūs pasninkavo ir meldėsi, Viešpaties Dvasia sustiprino jų žodžių galią. Tai atnešė jiems didelę sėkmę misionieriškame darbe. (Žr. Almos 17:4.)

Gelbėtojas sakė apie tinkamai pasninkaujančius: „Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“ (Mato 6:18.)

- Kaip pasninkas gali sustiprinti mūsų dvasinę galią atsispirti pagundoms? Gauti apreiškimą? Atlikti teisius veiksmus?

Papildomos Raštų ištraukos

- Luko 2:37; Almos 45:1 (Dievo garbinimas per pasninką)
- Izaijo 58:3–11 (teisingas pasninkas)
- Mozijo 27:19, 23 (pasninkavimas už ligonius)
- 3 Nefio 27:1–3; Išėjimo 34:27–28 (pasninkavimas siekiant gauti apreiškimą ir liudijimą)
- Almos 6:6; 17:9 (pasninkavimas dėl tų, kurie nepažįsta Dievo)
- ApD 13:2–3 (pasninkavimas parenkant Bažnyčios tarnautojus)
- Mozijo 4:26 (padėdami stokojantiems, išlaikome savo nuodėmių atleidimą)

Auka

26 skyrius

Ką reiškia auka

Auka reiškia duoti Viešpačiui, prisidedant prie Jo darbo, tiek mūsų laiko, žemiškų turtų ir energijos, kiek Jis prašo. Viešpats įsakė: „Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teismo“ (Mato 6:33). Mūsų noras aukoti parodo mūsų pasišventimą Dievui. Žmonės visada buvo bandomi, kad būtų galima pamatyti, ar jie Dievo dalykus statys į pirmą vietą savo gyvenime.

- Kodėl svarbu aukoti, kaip prašo Viešpats, nesitikint jokio atlygio už tai?

Aukos įstatymo buvo laikomasi senovėje

- Kokia buvo Viešpaties sandoros žmonių atnašaujamų aukų prasmė senovės laikais?

Nuo Adomo ir Ievos iki Jėzaus Kristaus laikų Viešpaties žmonės laikėsi aukos įstatymo. Jiems buvo įsakyta aukoti savo gyvulių pirmagimius. Tie gyvulių pirmagimiai turėjo būti tobuli, be trūkumų. Tokios apeigos buvo įsteigtos, kad žmonėms būtų primenama, jog į pasaulį ateis Jėzus Kristus, Tėvo Pirmagimis. Jis bus visais atžvilgiais tobulas ir paaukos save kaip auką už mūsų nuodėmes. (Žr. Mozės 5:5–8.)

Jėzus atėjo ir paaukojo save kaip auką, taip, kaip žmonės ir buvo mokomi. Dėl Jo aukos kiekvienas bus išgelbėtas nuo fizinės mirties per prisikėlimą ir visi gali būti išgelbėti nuo savo nuodėmių per tikėjimą į Jėzų Kristų (žr. 12 šios knygos skyrių).

Kristaus apmokanti auka pažymėjo aukojimo praliejant kraują pabaigą. Tokia išorinė auka buvo pakeista sakramento apeigomis.

Mokytojams: Neturite mokyti visko, kas yra kiekviename skyriuje. Su malda ruošdamiesi mokyti, siekite Dvasios vadovavimo, kad galėtumėte žinoti, kurias skyriaus dalis turėtumėte aptarti ir kuriuos klausimus turėtumėte užduoti.

Sakramento apeigos buvo duotos, kad mums primintų didžią Gelbėtojo auką. Turime dažnai priimti sakramentą. Duonos ir vandens simboliai mums primena Gelbėtojo kūną ir Jo kraują, kuris buvo pralietas už mus (žr. 23 šios knygos skyrių).

- Kodėl Apmokėjimas laikomas didžia ir paskutine auka?

Mes vis dar turime aukoti

- Kaip laikomės aukos įstatymo šiais laikais?

Nors aukojimas praliejant kraują liovėsi, Viešpats vis dar prašo mūsų aukoti. Tačiau dabar Jis prašo kitokios rūšies aukos. Jis sakė: „Ir jūs daugiau nebeatnašausite man kraujo praliejimo ... jūsų deginamos atnašos panaikinamos ... O kaip auką man jūs atnašausite sudužusių širdį ir atgailaujančią dvasią.“ (3 Nefio 9:19–20.) „Sudužusi širdis ir atgailaujanti dvasia“ reiškia, kad atnašausime stiprų liūdesį už savo nuodėmes, kai nusižeminsime ir atgailausime dėl jų.

Turime norėti paaukoti Viešpačiui viską, ką turime

- Kodėl žmonės nori aukoti aukas?

Apaštalas Paulius rašė, kad turime tapti gyvomis aukomis, šventi ir priimtini Dievui (žr. Romiečiams 12:1).

Jei turime būti gyvomis aukomis, turime norėti viską, ką turime, atiduoti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčiai – Dievo karalystės žemėje statymui ir Sionės kūrimui (žr. 1 Nefio 13:37).

Turtingas jaunas didikas paklausė Gelbėtojo: „Ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Jėzus atsakė: „Įsakymus žinai: Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, gerbk savo tėvą ir motiną.“ Turtingasis vyras atsakė: „Viso šito laikiausi nuo pat jaunystės.“ Tai išgirdęs Jėzus pasakė: „Tau trūksta vieno dalyko: parduok, ką turi, ir išdalyk vargšams, tai įsigysi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui mane!“ Tai išgirdęs jaunuolis nuliūdo. Jis buvo labai turtingas ir jo širdis buvo nukreipta į jo turtus. (Žr. Luko 18:18–23; taip pat žr. šiame skyriuje esantį paveikslėlį.)

Jaunasis didikas buvo geras žmogus. Tačiau, kai buvo išbandytas, jis neturėjo noro paaukoti savo žemiškų turtų. Kita vertus,

---

Viešpaties mokiniai Petras ir Andriejus dėl Dievo karalystės norėjo paaukoti viską. Kai Jėzus jiems pasakė: „Eikite paskui mane ... tuodu tuojau paliko tinklus ir nuėjo su juo.“ (Mato 4:19–20.)

Kaip tie mokiniai ir mes galime atnašauti savo kasdienes veiklas kaip auką Viešpačiui. Galime sakyti: „Teesie tavo valia.“ Taip darė Abraomas. Jis gyveno žemėje prieš Kristų, tomis dienomis, kada buvo reikalaujama aukų ir deginamųjų atnašų. Išbandydamas Abraomo tikėjimą, Viešpats įsakė jam atnašauti savo sūnų Izaoką kaip auką. Izaokas buvo vienintelis Abraomo ir Saros sūnus. Įsakymas atnašauti jį kaip auką Abraomui buvo ypatingai skausmingas.

Tačiau su Izaoku jis nukeliavo ilgą atstumą iki Morijos kalno, kur turėjo būti atlikta auka. Jie keliavo tris dienas. Įsivaizduokite Abraomo mintis ir širdgėlą? Jo sūnus turėjo būti paaukotas Viešpačiui. Kai jie pasiekė Morijos kalną, Izaokas nešė malkas, o Abraomas nešėsi ugnį ir peilį į tą vietą, kur jie turėjo padaryti aukurą. Izaokas pasakė: „Tėve, ... ugnies ir malkų yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?“ Abraomas atsakė: „Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau.“ Tada Abraomas padarė aukurą ir sudėjo ant jo malkas. Jis surišo Izaoką ir paguldė jį ant malkų. Tada išsitraukė peilį, kad nužudytų Izaoką. Tą akimirką jį sustabdė Viešpaties angelas, sakydamas: „Abraomai, ... nekelk rankos prieš berniuką, – tęsė, – nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienturtį sūnų.“ (Žr. Pradžios 22:1–14.)

Abraomas turbūt buvo pergalėtas džiaugsmo, kai daugiau neberekėjo aukoti savo sūnaus. Tačiau jis taip mylėjo Viešpatį, kad buvo pasiryžęs padaryti bet ką, ko prašė Viešpats.

- Kokius aukojimo pavyzdžius matėte jums žinomų žmonių gyvenime? Kokius aukojimo pavyzdžius žinote iš savo protėvių gyvenimo? Pirmųjų Bažnyčios narių gyvenimo? Raštuose aprašytų žmonių gyvenimo? Ko išmokote iš tų pavyzdžių?

Aukojimas mums padeda pasiruošti gyventi Dievo akivaizdoje

Tik per auką galime tapti verti gyventi Dievo akivaizdoje. Tik per auką galime patirti amžinojo gyvenimo džiaugsmą. Dauguma prieš mus gyvenusių žmonių aukėjo viską, ką turėjo. Turime noriai daryti tą patį, jei norime pelnyti tą didelį atlygį, kuriuo jie dabar džiaugiasi.

Galbūt mūsų neprašys paaukoti visko. Tačiau, kaip Abraomas, turime būti pasiryžę paaukoti viską, kad taptume verti Viešpaties akivaizdoje.

Viešpaties žmonės visada daug aukėjo ir darė tai daugeliu būdų. Kai kurie patyrė sunkumus ir patyčias dėl Evangelijos. Kai kurių naujų Bažnyčios narių išsižadėjo jų šeimos. Viso gyvenimo draugai nuo jų nusisuko. Kai kurie nariai neteko darbo; kiti neteko gyvybės. Tačiau Viešpats pastebi mūsų aukas; Jis pažada: „Kiekvienas, kas paliko namus, brolius, seseris, tėvą, motiną, vaikus, dirvas dėl manęs, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.“ (Mato 19:29.)

Augant mūsų liudijimui apie Evangeliją, tampame pajėgūs labiau aukotis Viešpačiui. Atkreipkite dėmesį į aukas šiuose tikruose pavyzdžiuose:

Bažnyčios narys Vokietijoje metų metus taupė dešimtinę, kol kažkas, turintis kunigystės įgaliojimą, galėjo atvykti jos priimti.

Paramos Bendrijos lankančioji mokytoja tarnavo 30 metų, nepraleisdama nė vieno lankymo.

Grupė šventųjų Afrikoje stovėdami keliavo autobusu tris dienas, kad galėtų pamatyti ir pasiklausti Viešpaties pranašo.

Krašto konferencijoje Meksikoje Bažnyčios nariai miegojo ant žemės ir pasninkavo tas dienas, kai vyko konferencija. Jie išleido visus pinigus, kad galėtų atvykti į konferenciją, todėl jiems nieko nebeliko maistui ir nakvynei.

Viena šeima pardavė savo mašiną, kad gautų pinigų, kuriuos jie norėjo paaukoti šventyklos statymo fondui.

Kita šeima pardavė savo namą, kad turėtų pinigų nuvykti į šventyklą. Daugelis ištikimų pastarųjų dienų šventųjų turi visai nedaug pragyvenimui, tačiau jie moka dešimtinę ir atnašas.

Vienas brolis paaukojo savo darbą, atsisakydamas dirbti sekmadieniais.

Viename skyriuje jaunimas savo noru skyrė laiko rūpintis mažais vaikais, kol jų tėvai padėjo statyti maldos namus.

Vaikinai ir merginos atsisako arba atideda gerus darbo pasiūlymus, mokslus ar sportą, kad galėtų tarnauti kaip misionieriai.

Galima pateikti daug daugiau pavydžių tų, kurie aukojosi dėl Viešpaties. Tačiau vieta mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje yra verta bet kokios mūsų laiko, talentų, energijos, pinigų ar gyvybės aukos. Per auką galime įgyti žinojimą iš Viešpaties, jog esame Jam priimtini (žr. DS 97:8).

- Kodėl, jūsų manymu, mūsų pasiryžimas aukoti susijęs su mūsų pasiruošimu gyventi Dievo akivaizdoje?

Papildomos Raštų ištraukos

- Luko 12:16–34 (kur lobis, ten ir širdis)
- Luko 9:57–62 (karalystei tinkama auka)
- DS 64:23; 97:12 (šiandiena yra aukos diena)
- DS 98:13–15 (tie, kurie paguldys gyvenimą už Viešpatį, jį atras)
- Almos 24 (užuot sulaužę savo priesaiką Viešpačiui, Amono žmonės aukoją savo gyvybes)

Darbas ir asmeninė atsakomybė

27 skyrius

Darbas yra amžinas principas

- Kokie jūsų patyrimai parodė jums darbo svarbą?

Mūsų Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus savo pavyzdžiu ir mokymais mums parodė, kad darbas yra svarbus danguje ir žemėje. Dievas dirbo, kad sukurtų dangus ir žemę. Jis padarė, kad jūros susirinktų vienoje vietoje ir pasirodytų sausuma. Jis padarė, kad sausumoje augtų žolė, žolelės ir medžiai. Jis sukūrė saulę, mėnulį ir žvaigždes. Jis sukūrė kiekvieną gyvą tvarinį, esantį jūroje ir žemėje. Tada Jis patalpino Adomą ir Ievą žemėje, kad jie rūpintųsi ja ir valdytų visus gyvus tvarinius (Žr. Pradžios 1:1–28.)

Jėzus sakė: „Mano Tėvas darbuojasi ligi šiolei, todėl ir aš darbuojuosi.“ (Jono 5:17.) Jis taip pat sakė: „Man reikia dirbti darbus to, kuris mane siuntė.“ (Jono 9:4.)

Mums įsakyta dirbti

Nuo to laiko, kai Adomas ir Ieva išėjo iš Edeno sodo, darbas visada buvo pragyvenimo šaltinis. Viešpats sakė Adomui: „Savo veido prakaitu valgysi duoną.“ (Pradžios 3:19.) Adomas ir Ieva dirbo laukuose, kad galėtų pasirūpinti savo ir savo vaikų poreikiais (Žr. Mozės 5:1).

Viešpats sakė Izraelio žmonėms: „Šešias dienas triūsi ir dirbsi.“ (Išėjimo 20:9.)

Mokytojams: Stenkitės padėti kiekvienam mokiniui arba šeimos nariui dalyvauti pamokoje. Jie gali prisidėti sustatydami kėdes, sukalbėdami pradžios ar pabaigos maldą, rašydami ant lentos, skaitydami Raštus garsiai, atsakinėdami į klausimus, dalindamiesi liudijimu arba apibendrinami pamoką.

Pirmosiomis atkurtosios Bažnyčios dienomis Viešpats pasakė pastarųjų dienų šventiesiems: „Dabar, aš, Viešpats, nesu labai patenkintas Sionės gyventojais, nes tarp jų yra tinginių.“ (DS 68:31.)

Dievo pranašas sakė: „Darbas turėtų būti sugražintas į mūsų Bažnyčios narių gyvenimą kaip vyraujantis principas.“ (Heber J. Grant, *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 115.)

Šeimos atsakomybė

- Kokias žinote tėvo, motinos ir vaikų atsakomybes išlaikant namus? Kaip šeimos nariai gali dalintis tuo darbu?

Gimdytojai dirba kartu, kad pasirūpintų savo šeimos materialine, dvasine ir emocine gerove. Jie niekada neturėtų tikėtis, kad kažkas kitas atliks tą pareigą už juos. Apaštalas Paulius rašė: „Jeigu kas nesirūpina savaisiais, ypač namiškiais, tai yra užsigynęs tikėjimo.“ (1 Timotiejui 5:8.)

Nustatydamos asmeninę atsakomybę, sutuoktinių poros turėtų siekti įkvėpimo iš Viešpaties ir sekti pranašų patarimu. Sukurti namus, kuriuose kasdien būtų mokoma Evangelijos principų ir kur vyrautų meilė bei tvarka, yra taip pat svarbu, kaip ir rūpintis pagrindiniais poreikiais, tokiais kaip maistas ir drabužiai.

Vaikai turi daryti savąją šeimos darbo dalį. Būtina, kad vaikai turėtų jų sugebėjimus atitinkančias darbo užduotis. Juos reikia pagirti už tai, kas jiems sekasi. Gero požiūrio į darbą, įpročio dirbti ir darbo įgūdžių mokomasi namuose per gerus patyrimus.

Kartais žmonės patiria sunkumų, kai stengiasi aprūpinti savo šeimą. Dėl chroniškos ligos, sutuoktinio netekties arba poreikio rūpintis pagyvenusiu gimdytoju pareigų amuose taip pat gali padaugėti. Mūsų Dangiškais Tėvas prisimena šeimas tokiose situacijose ir suteikia jiems stiprybės vykdyti savo pareigas. Jis visada laimins juos, jei jie prašys Jo su tikėjimu.

Galime mėgautis savo darbu

- Kaip mūsų nusistatymas daro įtaką mūsų darbui?
-

Kai kuriems žmonėms darbas yra nuobodybė. Kitiems – įdomi gyvenimo dalis. Vienas iš būdų, kaip pilnai džiaugtis tuo, ką teikia gyvenimas, – tai išmokti mylėti darbą.

Ne visi galime pasirinkti, kokį darbą dirbsime. Kai kurie dirbame ilgas valandas užsidirbdami būtiniausiems dalykams. Sunku mėgautis tokiu darbu. Tačiau laimingiausi žmonės išmoko mėgautis savo darbu, kad ir koks jis bebūtų.

Galime padėti vieni kitiems savo darbe. Sunkiausia našta tampa lengvesnė, kai kažkas ją neša kartu.

Mūsų požiūris į darbą yra labai svarbus. Šis pasakojimas parodo, kaip vienas žmogus matė kažką daugiau nei savo kasdienį darbą. Keliautojas priėjo akmenų skaldyklą ir išvydo ten tris dirbančius vyrus. Jis paklausė kiekvieno iš jų, ką jie daro. Kiekvieno vyro atsakymas parodė skirtingą požiūrį į tą patį darbą. Pirmasis vyras atsakė: „Aš skaldau akmenis.“ Antrasis pasakė: „Aš per dieną uždirbu tris auksinius.“ Trečiasis nusišypsojo ir pasakė: „Aš padedu statyti Dievo namus.“

Bet kokiame sąžiningame darbe galime tarnauti Dievui. Nefitų pranašas Karalius Benjaminas sakė: „Tarnaudami savo artimiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui.“ (Mozijo 2:17.) Jeigu savo darbu užsidirbame tik būtiniausiems savo ir savo šeimų poreikiams patenkinti, vis tiek padedame kai kuriems Dievo vaikams.

- Kaip galime pagerinti savo poržiūrį į darbą?

Dievas smerkia tinginiavimą

Viešpats nepatenkintas tais, kurie yra tingūs. Jis sakė: „Tinginiui nebus vietos bažnyčioje, jeigu jis neatgailaus ir nepakeis savo kelių.“ (DS 75:29.) Jis taip pat įsakė: „Netinginiausi; nes tinginys nevalgys darbininko duonos ir nedėvės darbininko apdaro.“ (DS 42:42.)

Nuo pirmųjų Bažnyčios dienų pranašai mokė pastarųjų dienų šventuosius, kad jie būtų nepriklausomi, savarankiški ir vengtų tingumo. Tikri pastarųjų dienų šventieji savanoriškai nenusimes nuo

savo pečių naštos pasirūpinti savimi. Tol, kol pajėgs, jie aprūpins save ir savo šeimą būtiniaisiais dalykais.

Visi Bažnyčios nariai, kiek gali, turi priimti atsakomybę rūpintis savo giminaičiais, kurie negali pasirūpinti savimi.

- Kaip tingumas veikia asmenį? Šeimą? Bendruomenę?

Darbas, pramogos ir poilsis

- Kodėl svarbu gyvenime palaikyti pusiausvyrą tarp darbo, pramogų ir poilsio?

Kiekvienas turėtume rasti pusiausvyrą tarp darbo, pramogų ir poilsio. Yra toks senas posakis: „Nieko neveikimas yra sunkiausias darbas, nes tai darantis negali sustoti pailsėti.“ Be darbo, poilsis ir atsipalaidavimas neturi prasmės.

Ilsėtis yra ne tik malonu ir būtina, bet mums taip pat yra įsakyta ilsėtis Šabo dieną (žr. Išėjimo 20:10; DS 59:9–12). Ta poilsio diena po šešių darbo dienų atneša atgaivą po jos sekančioms dienoms. Viešpats taip pat pažadėjo „žemės pilnatvę“ tiems, kurie laikosi Šabo dienos (žr. DS 59:16–20; taip pat žr. 24 šios knygos skyrių).

Kitomis savaitės dienomis be darbo dar galėtume skirti laiko savo talentams lavinti ir mėgautis hobiu, pramoginėmis bei kitomis mus atgaivinančiomis veiklomis.

- Ką galime daryti, kad palaikytume pusiausvyrą tarp darbo, pramogų ir poilsio? Kaip gimdytojai gali padėti savo vaikams palaikyti tą pusiausvyrą?

Darbo palaiminimai

- Kokius žinote palaiminimus, kylančius iš sąžiningo darbo?

Dievas apreiškė Adomui: „Savo veido prakaitu valgysi duoną.“ (Pradžios 3:19.) Tai buvo ne tik materialinis įsakymas, tas įsakymas buvo skirtas Adomo sielos išgelbėjimui. Nėra aiškių ribų tarp dvasinio, protinio ir fizinio darbo. Darbas yra būtinas, kad kiekvienas iš mūsų augtume, ugdytume charakterį ir patirtume didelį pasitenkinimą, kurio tinginys niekada nepažinos.

Prezidentas Deividas O. Makėjus sakė: „Suvokime, kad privilegija dirbti yra dovana, kad galia dirbti yra palaiminimas, kad meilė darbui yra sėkmė.“ (*Pathways to Happiness* [1957], p. 381.)

„Žmonės yra, kad galėtų džiaugstis“ (2 Nefio 2:25). Darbas yra raktas į pilną džiaugsmą Dievo plane. Jei esame teisūs, grįšime gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir turėsime darbo. Kai tapsime panašūs į Jį, mūsų darbas taps panašus į Jo darbą. Jo darbas yra „įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“ (Mozės 1:39).

Papildomos Raštų ištraukos

- Mozės 4:23–25 (Adomui buvo pasakyta, kad jis visą gyvenimą dirbs, kad turėtų ką valgyti)
- DS 56:16–17 (Dievas perspėja turtingus ir vargšus dėl godumo, pavydo ir tingumo)
- DS 58:26–29 (žmonės turėtų būti uoliai užsiėmę daryti gera)
- Mato 25:14–30 (palyginimas apie talentus)
- Efeziečiams 4:28 (tegu nebevagia, bet imasi triūso)
- 1 Tesalonikiečiams 4:11–12 (darbuotis savo rankomis)
- 2 Nefio 5:17 (Nefis mokė savo žmones dirbti ir būti darbščius)

Tarnavimas

28 skyrius

Kaip galime tarnauti

- Pagalvokite apie tai, kaip žmonės tarnavo jums ir jūsų šeimos nariams.

Jėzus sakė: „Aš tarp jūsų esu kaip tas, kuris patarnauja.“ (Luko 22:27.)
Kaip tikri Jėzaus pasekėjai, mes taip pat turime tarnauti kitiems.

Tarnavimas – tai pagalba kitiems žmonėms, kuriems reikia pagalbos. Tarnavimas pagal Kristų kyla iš nuoširdžios meilės Gelbėtojiui ir meilės bei susirūpinimo tais, dėl kurių Jis mums suteikia galimybių ir kuriems nurodo padėti. Meilė yra daugiau nei jausmas; kai mylime kitus, norime jiems padėti.

Visi, nepriklausomai nuo savo pajamų, amžiaus ar socialinės padėties, turime norėti tarnauti. Kai kurie žmonės mano, kad tarnauti turėtų tik vargšai ir nusižeminę. Kiti žmonės mano, kad tarnauti turėtų tik turtingieji. Tačiau Jėzus mokė kitaip. Kai Jo dviejų mokinių motina paprašė Jo pagerbti jos sūnus savo karalystėje, Jėzus atsakė: „Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas.“ (Mato 20:26–27.)

Yra daug tarnavimo būdų. Padėti kitiems galime finansiškai, socialiai, fiziškai ir dvasiškai. Pavyzdžiui, galime pasidalinti maistu arba kitais dalykais su tais, kurie jų stokoja. Galime padėti stokojanties mokėdami dosnias pasninko atnašas. Galime būti draugu naujam žmogui. Galime pasodinti sodą pagyvenusio amžiaus žmogui arba pasirūpinti sergančiu. Galime mokyti Evangelijos ką nors, kam reikia tiesos arba paguosti liūdintį.

Galime daryti mažus ir didelius tarnavimo darbus. Niekada neturėtume atsakyti padėti kam nors dėl to, kad negalime daryti didžiųjų darbų. Našlė pasakojo apie du vaikus, kurie atėjo prie jos

---

durų netrukus po to, kai ji atsikėlė į naują miestą. Vaikai jai atnešė krepšelį su maistu ir rašteliu, kuriame buvo parašyta: „Jei jums reikės pagalbos, paskambinkite mums.“ Našlę nudžiugino tas kuklus gerumas, ir ji to niekada nepamiršo.

Visgi kartais turime didžiai pasiaukoti kažkam pasitarnaudami. Gelbėtojas atidavė savo gyvybę tarnaudamas mums.

- Pagalvokite apie žmones savo šeimoje arba bendruomenėje, kurie turi finansinių, socialinių, fizinių arba dvasinių sunkumų. Pagalvokite, ką galėtumėte padaryti jiems pasitarnaudami.

Kodėl Gelbėtojas nori, kad tarnautume kitiems

- Kodėl Viešpats nori, kad tarnautume kitiems?

Per vyrų, moterų, berniukų ir mergaičių tarnavimą yra atliekamas Dievo darbas. Prezidentas Spenceris V. Kimbolas paaiškino: „Dievas pastebi mus ir prižiūri. Tačiau dažniausiai mūsų poreikius patenkina per kitą žmogų.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82.)

Savo gyvenime visi priklausome nuo kitų žmonių pagalbos. Kai buvome kūdikiai, mūsų gimdytojai mus maitino, rengė ir rūpinosi mumis. Jei ne tas rūpinimasis, būtume mirę. Kai augome, kiti žmonės mus mokė įgūdžių ir elgsenos. Daugeliui iš mūsų reikėjo priežiūros ligos atveju arba pinigų finansų krizės metu. Kai kurie iš mūsų prašo Dievo palaiminti kenčiančius žmones ir patys nieko dėl jų nedaro. Turime prisiminti, kad Dievas veikia per mus.

Kai padedame vieni kitiems, tarnaujame Dievui. Karalius Benjaminas, didis Mormono Knygos laikų karalius, mokė žmones to principo savo gyvenimo pavyzdžiu. Užuoat reikalavęs, kad žmonės jį išlaikytų, jis visą savo gyvenimą tarnavo jiems, pats užsidirbdamas pragyvenimui. Įkvėptame pamoksle jis paaiškino, kodėl jam patiko tarnavimas, sakydamas:

„Tarnaudami savo artimiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui. ...

Ir jei aš, kurį vadinatė savo karaliumi, dirbu, kad tarnaučiau jums, tad argi neturėtumėt ir jūs dirbti, kad tarnautumėt vienas kitam?“ (Mozijs 2:17–18.)

- Kaip galime pasiruošti patenkinti kitų žmonių poreikius?

Per tarnavimą gauname palaiminimus

- Kokius palaiminimus gauname per tarnavimą kitiems žmonėms?

Kai tarnaujame kitiems, gauname svarbius palaiminimus. Per tarnavimą stipriname savo sugebėjimą mylėti. Tarpame mažiau savanaudiški. Kada galvojame apie kitų žmonių problemas, mūsų problemos atrodo mažiau svarbios. Turime tarnauti kitiems, kad gautume amžinąjį gyvenimą. Dievas pasakė, kad tie, kurie gyvena su Juo, turi mylėti ir tarnauti Jo vaikams (žr. Mato 25:34–40).

Kai pagalvojame apie gyvenimą žmonių, kurie nesavanaudiškai tarnavo, galime pastebėti, kad jie gavo daugiau, nei atidavė. Vienas toks asmuo buvo pasratųjų dienų šventasis vardu Paulius, kuris po avarijos negalėjo valdyti kojų. Kai kurie vyrai būtų tapę pikti ir nenaudingi, tačiau Paulius geriau pasirinko galvoti apie kitus. Jis išmoko amato ir užsidirbo pakankamai pinigų, kad galėtų nusipirkti namą. Su žmona jiedu ten apgyvendino daug benamių vaikų, kurių atsisakė gimdytojai. Kai kurie buvo labai neįgalūs. Iki savo mirties tuos 20 metų jis tarnavo tiems vaikams ir kitiems žmonėms. Už tai jis buvo labai mylimas ir jo mintys nusigręžė nuo savo nevaldomų kojų. Jis suartėjo su Viešpačiu.

Prezidentas Spenceris V. Kimbolas sakė: „Tarnaudami kitiems tampame savarankiškesni – iš tiesų, yra lengiau „atrasti“ save, nes yra dar tiek daug, ką apie save galime sužinoti!“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, p. 85–86.)

Galimybės tarnauti

Kai kurie iš mūsų tarnauja tik tiems, su kuriais mums patinka būti ir vengia visų kitų. Tačiau, Jėzus mums įsakė mylėti visus ir tarnauti visiems. Yra daug galimybių tarnauti (žr. Mozijo 4:15–19).

Galime tarnauti savo šeimos nariams. Vyrai ir žmonos turėtų žinoti vienas kito poreikius. Gimdytojai turėtų tarnauti savo vaikams ne tik maitindami ir aprengdami juos, tačiau ir mokydami juos, žaisdami bei dirbdami su jais. Vaikai gali tarnauti padėdami namų ruošos darbuose bei padėdami broliams ir seserims.

Vyrai ir žmonos vieni kitiems tarnauja ir padeda. Jie gali vienas kitam padėti rūpintis vaikais ir palaikyti vienas kitą jų asmeniuose reikaluose ir užsiėmimuose. Motina ir tėvas gali aukotis, kad išsiųstų vaiką į misiją. Vyresnis berniukas gali paguosti mažą sesutę, kuri bijo tamsos, arba padėti jai išmokti skaityti. Mūsų pranašai mus mokė, kad šeima yra svarbiausia visuomenės dalis. Turime gerai tarnauti savo šeimoms (žr. Mozijo 4:14–15).

Turime daug galimybių tarnauti savo kaimynams, draugams ir netgi nepažįstamiems. Jeigu kaimynas turi sunkumų nuimti derlių prieš audrą, galime padėti. Jei mama serga, galime pažiūrėti vaikus arba padėti atlikti namų ruošos darbus. Jei vaikas atkrenta nuo Bažnyčios, galime atvesti jį atgal. Jei iš vaiko tyčiojamesi, galime būti jo draugu ir įtikinti kitus, kad būtų malonūs. Mums nereikia pažinoti žmonių, kuriems tarnaujame. Turėtume ieškoti būdų tarnauti kiek galima didesniai skaičiui mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų.

Jeigu turime ypatingų talentų, turėtume juos panaudoti tarnaudami kitiems. Dievas mus laimina talentais ir sugebėjimais, kad prisidėtume prie kitų žmonių gyvenimo gerinimo.

Turime galimybių tarnauti Bažnyčioje. Vienas iš Bažnyčios organizacijos tikslų – suteikti mums galimybių padėti vieni kitiems. Bažnyčios nariai tarnauja darydami misionierišką darbą, priimdami vadovavimo paskyrimus, lankydami kitus Bažnyčios narius, mokydami pamokas ir darydami kitą darbą Bažnyčioje. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje nėra profesionalios dvasininkijos, todėl paprasti nariai turi vykdyti visas Bažnyčios veiklas.

- Kaip galime skirti pakankamai laiko savo šeimai, turėdami daug galimybių tarnauti Bažnyčioje ir bendruomenėje?

Jėzus Kristus yra tobulas tarnavimo pavyzdys

- Kokie yra jūsų mėgstami Raštų pasakojimai, kuriuose Gelbėtojas parodo tarnavimo pavyzdį?

Mokytojams: Kada dalinamės savo liudijimais apie Jėzų Kristų, veikti pakviečiame Šventąją Dvasią. Ruošdamiesi mokyti, dažnai ieškokite būdų liudyti apie Gelbėtoją ir pakvieskite tuos, kuriuos mokote, daryti tą patį.

Gelbėtojas parodė tobulą tarnavimo pavyzdį. Jis paaiškino, kad atėjo į žemę, ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir atiduoti už mus savo gyvybę (žr. Mato 20:28).

Jėzus Kristus myli visus mus labiau, nei galime suprasti. Kai buvo žemėje, Jis tarnavo vargšams, nežinantiems, nusidėjėliams, niekinamiems. Jis mokė Evangelijos visus, kurie tik klausėsi, maitino minias Jo pasiklausyti atėjusių ir praalkusių žmonių, gydė ligonius ir prikėlė mirusiuosius.

Nors Jis yra žemės Kūrėjas ir mūsų Gelbėtojas, tačiau parodė daug nuolankių tarnavimo pavyzdžių. Prieš pat savo nukryžiuvimą, Jis susitiko su savo apaštalais. Pamokęs juos, Jis paėmė dubenį su vandeniui bei rankšluostį ir nuplovė jiems kojas (žr. Jono 13:4–10; taip pat žr. paveikslėlį šiame skyriuje). Tomis dienomis nuplauti svečio kojas reiškė pagarbos ženklą ir dažniausiai tai darydavo tarnai. Jėzus tai darė parodydams meilės ir tarnavimo pavyzdį. Kai noriai tarnaujame kitiems meilės dvasioje, tampame panašesni į Kristų.

- Ko galime pasimokyti iš Gelbėtojo tarnavimo pavyzdžio?

Papildomos Raštų ištraukos

- Mozijo 2 (karaliaus Benjamino pamokslas apie tarnavimą)
- DS 81:5 (pagelbėk, pakelk, sustiprink)
- Kolosiečiams 3:23–24 (tarnaukite kitiems kaip Viešpačiui)
- Almos 17–18 (Amonas tarnavo karaliui)
- Galatams 5:13 (tarnaukite vieni kitiems su meile)

Viešpaties sveikatos įstatymas

29 skyrius

Mūsų kūnai yra Dievo šventyklos

Vienas iš didžiausių palaiminimų, kuriuos gavome ateidami į žemę, buvo fizinis kūnas. Mums reikia fizinio kūno, kad taptume panašūs į mūsų Dangiškąjį Tėvą. Mūsų kūnai yra tokie svarbūs, kad Viešpats vadina juos Dievo šventyklomis (žr. 1 Korintiečiams 3:16–17; 6:19–20). Mūsų kūnai yra šventi.

Kadangi mūsų kūnai yra svarbūs, mūsų Tėvas Danguje nori, kad jais gerai rūpintumėmės. Jis žino, kad galime būti laimingesni, geresni žmonės, jei būsime sveiki. Šventoji Dvasia gali būti su mumis, jei mūsų kūnai ir protai yra švarūs. Mūsų Tėvas žino, kad susiduriame su pagundomis neišmintingai elgtis su savo kūnu arba vartoti žalingas medžiagas. Dėl tos priežasties Jis mums nurodė, kas yra gerai mūsų sveikatai ir kas yra blogai. Didelė dalis informacijos, kurią Dievas mums davė apie gerą sveikatą, yra Doktrinos ir Sandorų 89 skyriuje. Šis apreiškimas vadinamas Išminties žodžiu.

Turime laikytis Išminties žodžio, kad būtume verti įžengti į šventyklą. Jei nesilaikome Išminties žodžio, Viešpaties dvasia pasitraukia nuo mūsų. Jei suteršiame „Dievo šventyklą“, kuri yra mūsų kūnas, žalojame save fiziškai ir dvasiškai.

Mums įsakyta nevertoti tam tikrų dalykų

- Ko Viešpats mums įsakė nevertoti?

Viešpats mums įsakė nevertoti vyno ir sripiųjų gėrimų, tai reiškia gėrimų, kuriuose yra alkoholio. Pirmoji prezidentūra mokė, kad stiprūs gėrimai į mūsų namus dažnai atneša žiaurumą, skurdą, ligą ir bėdą. Jie dažnai yra nesąžiningumo, skaistybės netekimo ir

---

logiško mąstymo praradimo priežastis. Tai yra prakeikimas visiems, kas juos geria. (Žr. „Message of the First Presidency“, *Improvement Era*, Nov. 1942, p. 686.) Besilaukiančios motinos, kurios geria, gali fiziškai ir protiškaai sužaloti savo vaikus. Daugumą eismo įvykių kasmet sukelia žmonės, kurie geria alkoholį.

Viešpats taip pat mums pasakė, kad „tabakas yra ne kūnui“ (DS 89:8). Jis kenkia mūsų kūnams ir dvasioms. Neturėtume rūkyti cigarečių ar cigarų ir nevertoti kramtomojo tabako. Mokslininkai įrodė, kad tabakas sukelia daug ligų ir gali pakenkti dar negimusiems vaikams.

Viešpats taip pat mus perspėjo dėl „karštų gėrimų“ (DS 89:9). Bažnyčios vadovai sakė, kad tai reiškia kavą ir arbatą, kuriose yra kenksmingų medžiagų. Turime vengti visų gėrimų, kuriuose yra kenksmingų medžiagų.

Neturėtume vartoti narkotinių medžiagų, jei jos nėra būtinos kaip vaistai. Kai kurios narkotinės medžiagos yra kenksmingesnės už alkoholį arba tabaką (kuris taip pat yra narkotinė medžiaga). Pikt-naudžiaujantys narkotinėmis medžiagomis turi ieškoti pagalbos, melsti stiprybės ir tartis su savo vyskupu, kad galėtų visiškai atgailauti ir tapti švarūs.

Turime vengti bet ko, ką žinome esant kenksmingą mūsų kūnams. Neturime vartoti jokių priklausomybę formuojančių medžiagų. Taip pat turime vengti persivalgymo. Išminties žodyje mums nepasakyta viskas, ko vengti ir ką vartoti, tačiau jame yra gairės mums. Tai yra vertingas materialinis įstatymas. Jis taip pat yra ir didis dvasinis įstatymas. Laikydami Išminties žodžio, tampame stipresni dvasiškai. Išgryniname savo kūnus, kad Viešpaties dvasia galėtų gyventi mumyse.

- Kokius žinote dalykus, kurie konkrečiai nėra paminėti Išminties žodyje, bet kurių turėtume vengti?

Mus moko, kad tam tikri dalykai naudingi mūsų kūnams

- Kokius dalykus, pagal Išminties žodį, Viešpats nurodo kaip naudingus mums?

Mokytojams: Sąrašo sudarymas gali paskatinti susidomėjimą ir padėti mokiniams sutelkti dėmesį. Kai mokiniai arba šeimos nariai aptarinės nedžiagas, kurių Viešpats įsakė nevertoti, galite paprašyti, kad kas nors jų atsakymus surašytų ant lentos arba ant didelio popieriaus lapo. Galite daryti tą patį, kai jie aptarinės, kas yra sveika mūsų kūnams.

Vaisiai, daržovės ir sveikos žolelės yra mums naudingos. Turėtume naudoti juos su išmintim ir dėkingumu.

Paukščių ir gyvulių mėsa yra taip pat skirta mums maistui. Tačiau mėsą turėtume valgyti saikingai (žr. DS 49:18; 89:12). Žuvį taip pat mums gerai valgyti.

Grūdai yra naudingi mums. Kviečiai mums ypatingai naudingi.

- Kaip šių dalykų vartojimas palaimino jus?

Darbas, poilsis ir mankšta yra svarbūs

- Ką bendro su Viešpaties sveikatos įstatymu turi darbas, poilsis ir mankšta?

Be Doktrinos ir Sendorų 89 skyriaus, kitose Raštų ištraukose mums nurodoma būti sveikiems. Jose sakoma: „Liaukitės tinginiauti; liaukitės būti nešvarūs; ... liaukitės miegoti ilgiau nei reikia; eikite gulti anksti, kad nebūtumėt nuvargę; kelkitės anksti, kad jūsų kūnai ir protai būtų žvalūs.“ (DS 88:124.) Mums taip pat sakoma: „Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus.“ (Išėjimo 20:9.) Viešpats mums pataria nedirbti daugiau, negu turime jėgų (žr. DS 10:4).

Pastarųjų dienų pranašas mums pasakė, kad turime rūpintis savo sveikata. Jis patarė: „Maistingi valgiai, nuolatinė mankšta ir tinkamas miegas yra būtini stipriam kūnui, lygiai kaip nuolatinis Raštų studijavimas ir malda stiprina protą ir dvasią.“ (Thomas S. Monson, iš Conference Report, Oct. 1990, p. 60; arba *Ensign*, Nov. 1990, p. 46.)

Už Viešpaties sveikatos įstatymo laikymąsi pažadėti palaiminimai

- Kokių palaiminimų sulaukiame, kai paklūstame Išminties žodžiui?

Mūsų Dangišskasis Tėvas davė mums sveikatos įstatymus, kad mokytų mus rūpintis savo kūnais. Raštuose pasakojama apie Dievo įstatymus: „Ne laikiną įsakymą ... daviau, nes mano įsakymai – dvasiniai.“ (DS 29:35.) Tai reiškia, kad Jo įsakymai, susiję su fizine būseną, yra skirti mūsų dvasinei gerovei.

Kai laikomės Viešpaties sveikatos įstatymo ir paklūstame kitiems Jo įsakymams, Viešpats pažada palaiminti mus fiziškai ir dvasiškai.

Fiziškai mums buvo pažadėta gera sveikata. Dėl tos geros sveikatos mes bėgsime ir nepavargsime, eisime ir nenusilpsime (DS 89:20). Tai yra didis palaiminimas, tačiau Jo pažadėti dvasiniai palaiminimai mums yra dar didesni už fizinius.

Viešpats pažada mums, kad „[rasime] išmintį ir didžius pažinimo lobius, būtent paslėptus lobius“ (DS 89:19). Šventoji Dvasia mus mokys svarbių dalykų per apreiškimą. Prezidentas Boidas K. Pakeris mokė: „Mūsų fiziniai kūnai yra mūsų dvasių įrankiai. Nuostabiame Išminties žodžio apreiškime mums pasakyta, kaip turime prižiūrėti kūnus, kad nepatektų nešvarumai, kurie gali silpninti, netgi sunaikinti, tuos jautrius fizinius jausmus, kurie susiję su dvasiniu bendravimu. Išminties žodis yra raktas į asmeninį apreiškimą.“ (Iš Conference Report, Oct. 1989, p. 16; arba *Ensign*, Nov. 1989, p. 14.)

Viešpats taip pat pažada, kad naikinantis angelas praeis pro mus. Prezidentas Hiberis Dž. Grantas sakė: „Jeigu jūs ir aš norime gyvenimo, sveikatos, kūno ir proto stiprumo palaiminimų, jeigu norime, kad naikinantis angelas praeitų pro mus, kaip pro Izraelio vaikus, turime paklusti Išminties žodžiui; tuomet Dievas yra įpareigotas ir mums ateis palaiminimai.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 192.)

- Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui suprasti amžinąją Išminties žodžio svarbą?
- Ką galime daryti, kad padėtume šeimos nariams arba draugams, kurie turi sunkumų laikantis Išminties žodžio?

Papildomos Raštų ištraukos

- Teisėjų 13:13–14; Patarlių 20:1; Izaijo 5:11–12; Danieliaus 1 (venkite stiprių gėrimų)
- DS 59:16–20 (žemės dalykai yra žmogaus labui)
- Patarlių 23:20–21 (perspėjimas dėl girtavimo, rajumo, dykaduoniavimo)
- DS 136:24 (liaukitės girtavę)

Tikroji meilė

30 skyrius

Kas yra tikroji meilė?

- Kaip apibūdintumėte tikrąją meilę?

Gelbėtojo gyvenimas atspindi Jo tyrą meilę visiems žmonėms. Jis netgi atidavė savo gyvybę už mus. Tikroji meilė yra ta tyra meilė, kurią turi Gelbėtojas Jėzus Kristus. Jis įsakė mums mylėti vieniems kitus, kaip Jis myli mus. Raštuose sakoma, kad tikroji meilė kyla iš tyros širdies (žr. 1 Timotiejui 1:5). Turime tyrą meilę, kai iš širdies parodome nuoširdų susirūpinimą ir atjautą savo broliams ir seserims.

Tikroji meilė yra didžiausia iš visų dorybių

Pranašas Mormonas sako: „Todėl glauskitės prie tikrosios meilės, kuri yra didesnė už viską, nes visa kita turi baigtis, bet tikroji meilė yra tyra Kristaus meilė ir išlieka per amžius.“ (Moronio 7:46–47; taip pat žr. 1 Korintiečiams 13; 2 Nefio 26:30; Moronio 7:44–45, 48.)

Gelbėtojas parodė mums sektiną savo gyvenimo pavyzdį. Jis buvo Dievo Sūnus. Jis tobulai mylėjo ir parodė mums, kaip mylėti. Savo pavyzdžiu Jis parodė mums, kad mūsų artimojo dvasiniai ir fiziniai poreikiai yra nemažiau svarbūs nei mūsų pačių. Prieš atiduodamas savo gyvybę už mus, Jis sakė:

„Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau. Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti.“ (Jono 15:12–13.)

Kalbėdamas Viešpačiui Moronis pasakė:

„Aš prisimenu, jog tu pasakei, kad tu taip myli pasaulį, jog guldai savo gyvybę dėl pasaulio. ...

Ir dabar aš žinau, kad ši meilė, kuria tu myli žmonių vaikus, yra tikroji meilė; todėl, jeigu žmonės neturės tikrosios meilės, jie negalės

---

paveldėti tos vietos, kurią tu paruošei savo Tėvo buveinėse.“
(Etero 12:33–34.)

Gal būt mums nereikės atiduoti savo gyvybės, kaip turėjo padaryti gyvenimo. Tačiau galime turėti tikrąją meilę, jei Jį paversime savo gyvenimo centru ir seksime Jo pavyzdžiu ir mokymais. Kaip ir Gelbėtojas, mes taip pat galime palaiminti mūsų brolių ir seserų gyvenimą čia, žemėje.

- Kodėl tikroji meilė yra didžiausia iš visų dorybių?

Tikroji meilė apima rūpinimąsi sergančiais, prislėgtais ir vargšais

Gelbėtojas pasakojimų ar palyginimų forma mums pateikė daug mokymų. Palyginimas apie gailestingąjį samarietį moko mus, kad turime duoti stokojantiems, nepriklausomai nuo to, ar jie yra mūsų draugai, ar ne (žr. Luko 10:30–37; taip pat žr. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. [1916], p. 430–432). Palyginime Gelbėtojas pasakoja apie vieną vyrą, keliavusį į kitą miestą. Pakeliui jį užpuolė plėšikai. Jie atėmė jo drabužius bei pinigus ir sumušę paliko leisygyvį. Pro šalį ėjo kunigas, pažiūrėjo į jį, bet praėjo pro šalį. Po to ėjo šventyklos tarnautojas, pažiūrėjo į jį ir nuėjo toliau. Tačiau samarietis, kurį žydai niekino, beeidamas pamatė tą vyrą ir pajuto gailestį (žr. paveikslėlį šiame skyriuje). Priklaupęs šalia jo, gerasis samarietis aptvarstė jo žaizdas ir, pasodinęs ant asilo, nugabeno į užkeigą. Jis sumokėjo užkeigos savininkui, kad tas pasirūpintų tuo vyru, kol anas pasveiks.

Jėzus mokė, kad turime pamaitinti alkanus, priglauti neturinčius pastogės ir aprengti vargšus. Kai aplankome ligonius ir esančius kalėjime, tai tarytum darome tai Jam. Jis pažada, kad jei tai darysime, pavaldėsime Jo karalystę. (Žr. Mato 25:34–46.)

Neturėtume bandyti nuspręsti, ar žmogus tikrai nusipelnė mūsų pagalbos, ar ne (žr. Mozijo 4:16–24). Jei pirma pasirūpinome savo šeimos poreikiais, tada turime padėti visiems, kam reikia pagalbos. Taip būsime panašūs į mūsų Tėvą Danguje, kuris vienodai siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų (žr. Mato 5:44–45).

Prezidentas Tomas S. Monsonas mums priminė, kad yra tų, kuriems reikia daugiau nei materialinių daiktų:

„Užduokime sau tokius klausimus: „Ar šiandien padariau ką gero pasaulyje? Ar padėjau kam bėdoje?“ [*Hymns*, no. 223]. Kokia laimės formulė! Koks pasitenkinimo, vidinės ramybės receptas – jausti įkvėptą dėkingumą dėl kito žmogaus.

Mūsų galimybės duoti iš tiesų yra beribės, tačiau jos taip pat yra praeinančios. Yra širdžių, kurias reikia pradžiuginti. Yra gerų žodžių, kuriuos reikia pasakyti. Yra dovanų, kurias reikia duoti. Yra darbų, kuriuos reikia padaryti. Yra sielų, kurias reikia išgelbėti.“ (Iš Conference Report, Oct. 2001, p. 72; arba *Ensign*, Nov. 2001, p. 60.)

- Kaip palyginime apie gailėstingąjį samarietį apibūdintumėte tuos, kurie praėjo pro sužeistą žmogų? Kaip apibūdintumėte samarietį? Kaip galime pritaikyti šito palyginimo žinią savo gyvenime?

Tikroji meilė kyla iš širdies

- Kaip galime mylėti žmones, nežiūrint jų nuodėmių ar trūkumų?

Netgi suteikdami stokojantiems, neturime tikrosios meilės, jei nejaučiame jiems atjautos (žr. 1 Jono 3:16–17). Apaštalas Paulius mokė, kad kai turime tikrąją meilę, esame pripildyti gerų jausmų visiems žmonėms. Esame kantrūs ir maloningi. Nesididžiuojame, nesigiriame, nesame savanaudiški ar nemandagūs. Kai turime tikrąją meilę, neprisimename ir nesidžiaugiame dėl to, ką blogo kiti yra padarę. Taip pat nedarome gera tik todėl, kad tai mums naudinga, bet dalinamės džiaugsmu tų, kurie gyvena tiesoje. Kai turime tikrąją meilę, esame ištikimi, apie kitus manome geriausia ir esame jiems malonūs. Raštuose mokoma, kad „meilė niekada nesibaigia“ (žr. 1 Korintiečiams 13:4–8).

Gelbėtojas buvo mūsų pavyzdys, ką turime jausti kitiems ir kaip turime su jais elgtis. Jis nekentė nelabumo, bet mylėjo nusidėjėlius, nežiūrint jų nuodėmių. Jis atjautė vaikus, pagyvenusius, vargšus ir stokojančius. Jis turėjo tokią didelę meilę, kad galėjo maldauti mūsų Dangiškojo Tėvo, kad atleistų kareiviams, kurie kalė vinis į Jo rankas ir kojas (žr. Luko 23:34). Jis mus mokė, kad jei neatleisime kitiems, mūsų Dangišškasis Tėvas neatleis mums (žr. Mato 18:33–35).

Jis sakė: „O aš jums sakau: mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už savo persekiotojus ir šmeižėjus... Jei mylite tik tuos, kurie jus myli, tai kokį atlygį gausite?“ (Mato 5:44, 46.) Turime išmokti kitiems jausti tai, ką jautė Jėzus.

Tikrosios meilės dorybės išsiugdymas

- Kaip galime išsiugdyti daugiau tikrosios meilės?

Vienas iš būdų, kaip galime išsiugdyti daugiau tikrosios meilės, tai studijuoti Jėzaus Kristaus gyvenimą ir laikytis Jo įsakymų. Galime studijuoti, ką Jis darė tam tikrose situacijose, ir tada daryti tą patį, kai esame panašiose situacijose.

Antras būdas: kai jaučiame tikrąjį meilei priešingus jausmus, galime melstis, kad turėtume daugiau tikrosios meilės. Mormonas ragina mus: „Melskitės savo Tėvui iš visų širdies jėgų, kad būtumėt pripildyti šitos meilės [tikrosios meilės], kurios jis suteikė visiems, kurie yra tikri jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pasekėjai.“ (Moronio 7:48.)

Trečias būdas: galime mokytis mylėti save, kas reiškia, kad suprantame savo, kaip mūsų Dangiškojo Tėvo vaiko, tikrąją vertę. Gelbėtojas mokė, kad turime mylėti kitus *kaip save patį* (žr. Mato 22:39). Kad save mylėtume, turime gerbti save ir pasitikėti savimi. Tai reiškia, kad turime paklusti Evangelijos įsakymams. Turime atgailauti dėl bet kokių nusižengimų. Kai atgailavome, turime atleisti sau. Labiau mylėsime save, kai galėsime jausti stiprų guodžiantį patikinimą, kad Gelbėtojas tikrai mus myli.

Ketvirtas būdas: galime liautis galvoje, kad esame geresni už kitus žmones. Galime kantriai žiūrėti į jų trūkumus. Džozefas Smitas sakė: „Kuo labiau priartėjame prie savo Dangiškojo Tėvo, tuo labiau esame linkę būti atlidūs žūstančioms sieloms; pajuntame norą paimti juos ant savo pečių ir palikti jų nuodėmes praicityje.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* [2009], p. 411.)

Mokytojams: Skyrelyje „Tikrosios meilės dorybės išsiugdymas“ kiekvienoje iš pirmų keturių pastraipų mokoma apie vieną būdą, kaip galime išsiugdyti daugiau tikrosios meilės. Jei klasės aplinka leidžia aptarti mažomis grupėmis, galite mokinius ar šeimos narius suskirstyti į 4 žmonių grupes. Kiekvienam grupės nariui paskirkite po vieną iš keturių pastraipų. Paprašykite dalyvius asmeniškai studijuoti savo pastraipas. Tegų jie pagalvoja apie pavyzdžius iš jiems žinomų žmonių gyvenimo arba iš gyvenimo žmonių Raštuose, kurie parodo tą būdą, kaip išsiugdyti daugiau tikrosios meilės. Tada paprašykite, kad jie savo grupėje vieni su kitais pasidalintų savo pavyzdžiais.

Mormono Knygoje skaitome apie jaunuolį Enosą, kuris norėjo sužinoti, ar jo nuodėmės buvo jam atleistos. Jis mums pasakoja:

„Mano siela alko; ir aš atsiklaupiau priešais savo Sutvėrėją, ir šaukiausiu jo, karštai meldamas ir prašydamas dėl savo sielos; ir ištisą dieną šaukiausiu jo; taip, ir kai atėjo naktis, aš vis dar kėliau aukštyn savo balsą, tad jis pasiekė dangus.

Ir atėjo man balsas, sakantis: Enosai, tavo nuodėmės tau atleistos, ir tu būsi palaimintas.“ (Enoso 1:4–5.)

Viešpats paaiškino Enosui, kad dėl jo tikėjimo į Kristų jo nuodėmės buvo atleistos. Kai Enosas išgirdo tuos žodžius, jis daugiau nebesirūpino dėl savęs. Jis žinojo, kad Viešpats jį myli ir jį palaimins. Jis pradėjo jausti susirūpinimą dėl savo draugų ir giminaičių – nefitų – gerovės. Jis išliejo savo sielą Dievui dėl jų. Viešpats atsakė, kad jie bus palaiminti pagal savo ištikimybę laikantis įsakymų, kurie jiems jau buvo duoti. Enoso meilė po tų žodžių augo netgi labiau ir jis meldėsi su daugeliu ilgų pastangų dėl lamanitų, kurie buvo nefitų priešai. Viešpats patenkino jo troškimus, ir likusią gyvenimo dalį jis praleido bandydamas išgelbėti nefitų ir lamanitų sielas. (Žr. Enoso 1:6–26.)

Enosas buvo toks dėkingas už Viešpaties meilę ir atleidimą, kad likusią gyvenimo dalį norėjo praleisti padėdamas kitiems gauti tą pačią dovaną. Enosas tikrai tapo kupinas tikrosios meilės. Mes taip pat galime tai daryti. Tiesą sakant, turime tai daryti, kad paveldėtume vietą, kuri buvo paruošta mums mūsų Tėvo karalystėje.

Papildomos Raštų ištraukos

- Kolosiečiams 3:12–14 (tikroji meilė yra tobulumo raištis)
- Almos 34:28–29 (mūsų maldos yra tuščios jei neveikiame pagal tikrąją meilę)
- 1 Korintiečiams 12:29–13:3 (tikrosios meilės apibrėžimas)
- DS 121:45–46 (būkime kupini tikrosios meilės visiems žmonėms)

Sąžiningumas

31 skyrius

Sąžiningumas – išgelbėjimo principas

- Kokia būtų visuomenė, jei visi būtų tobulai sąžiningi?

Tryliktame Tikėjimo teiginyje sakoma: „Mes tikime, jog turime būti sąžiningi.“ Mormono Knygoje mums pasakojama apie grupę žmonių, kurie „išsiskyrė savo uolumu Dievui ir taip pat žmonėms; nes visame kame buvo tobulai sąžiningi ir dori; ir jie tvirtai tikėjo Kristumi, netgi iki galo“ (Almos 27:27). Dėl savo sąžiningumo tie žmonės buvo Dievo ir artimųjų gerbiama. Svarbu žinoti, kas yra sąžiningumas, kaip esame gundomi būti nesąžiningi ir kaip galime įveikti tą pagundą.

Visiškas sąžiningumas yra būtinas mūsų išgelbėjimui. Prezidentas Brigamas Jangas sakė: „Jeigu priimame išgelbėjimą su tomis sąlygomis, kokiomis jis mums yra pasiūlytas, turime būti sąžiningi kiekvienoje mintyje, savo mąstysenoje, meditavime, asmeniniuose santykiuose, savo sandėriuose, savo pareiškimuose ir kiekviename savo gyvenimo poelgyje.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 293.)

Dievas yra visame kame sąžiningas ir teisingas (žr. Almos 7:20). Mes taip pat turime būti visame kame sąžiningi, kad taptume tokie kaip Jis. Jaredo brolis liudijo: „Taip, Viešpatie, žinau, kad tu ... esi tiesos Dievas ir negali meluoti.“ (Etero 3:12.) Priešingai Jam, velnias yra melagis. Tiesą sakant, jis yra melų tėvas (žr. 2 Nefio 9:9). „Tie, kurie pasirenka apgaudinėti, meluoti ir iškreipti tiesą, tampa jo vergais.“ (Mark E. Petersen, iš Conference Report, Oct. 1971, p. 65; arba *Ensign*, Dec. 1971, p. 73.)

Sąžiningi žmonės myli tiesą ir teisingumą. Jie yra sąžiningi savo žodžiais ir veiksmais. Jie nemeluoja, nevagia ir neapgaudinėja.

Meluoti yra nesąžininga

Melavimas – tai tyčinis kitų žmonių apgaudinėjimas. Viena iš melavimo formų yra melagingas liudijimas. Viešpats davė tokį įsakymą Izraelio vaikams: „Neliudysi melagingai prieš savo artimą.“ (Išėjimo 20:16.) Jėzus taip pat to mokė, kai buvo žemėje (žr. Mato 19:18). Yra daug kitų melo formų. Galime tyčia apgaudinėti kitus gestu arba žvilgsniu, tylėdami arba sakydami tik dalį tiesos. Kai tik bet koku būdu skatiname žmones tikėti tuo, kas nėra tiesa, esame nesąžiningi.

Viešpats nepatenkintas tokiu nesąžiningumu, ir turėsime atsakyti už savo melą. Šėtonas nori, kad tikėtume, kad meluoti yra gerai. Jis sako: „Taip, pameluok truputį... tame nėra nieko blogo.“ (2 Nefio 28:8.) Šėtonas mus skatina savo melą pateisinti. Sąžiningi žmonės atpažins Šėtono pagundas ir sakys visą tiesą, netgi jei ji nebus jiems į naudą.

Vogti yra nesąžininga

Jėzus mokė: „Nevok.“ (Mato 19:18.) Vogimas – tai ėmimas kažko, kas nepriklauso mums. Kai be leidimo paimame kažką, kas priklauso kam kitam, ar parduotuvei, ar bendruomenei – vagiame. Prekių arba atsargų ėmimas iš darbdavio yra vogimas. Muzikos, filmų, paveikslėlių ir kitų tekstų kopijavimas be autorių teisių savininko sutikimo, yra nesąžininga ir yra viena iš vogimo formų. Ėmimas gražos arba prekių daugiau, nei priklauso, yra nesąžininga. Imti bet ko daugiau, nei mums priklauso, reiškia vogti.

Apgaudinėti yra nesąžininga

Mes apgaudinėjame, kai duodame mažiau, nei turėtume, arba kai gauname kažką, ko nenusipelnėme. Kai kurie darbuotojai apgaudinėja savo darbdavius nedirbdami tiek, kiek priklauso; tačiau jie gauna visą atlyginimą. Kai kurie darbdaviai nesąžiningi su savo darbuotojais, jie moka jiems pusę to, ką turėtų mokėti. Šėtonas

---

Mokytojams: Šiame skyriuje yra trys skyreliai, apibūdinantys tris nesąžiningumo formas: melavimą, vogimą ir apgaudinėjimą. Jūs galite padalinti mokinius arba šeimos narius į tris grupes. Kiekvienai iš grupių paskirkite po vieną iš tų skyrelių. Paprašykite, kad kiekvienos grupės nariai tyliai perskaitytų jiems paskirtą skyrelį ir pagalvotų apie tame skyrelyje aprašytas nesąžiningumo formas. Tada aptarkite skyrelius su visa klase arba šeima. Paklauskite, kaip galime būti sąžiningi kiekvienoje iš apibūdintų situacijų.

sako: „Pasinaudok kitu dėl jo žodžių, kask duobę savo artimui.“ (2 Nefio 28:8.) Neteisingas pasinaudojimas yra viena iš nesąžiningumo formų. Teikti prastesnę paslaugą arba prekę reiškia apgaudinėti.

Neturime pateisinti savo nesąžiningumo

- Kas mums nutinka dvasiškai, kai pateisiname savo nesąžiningumą?

Žmonės naudoja daug pasiteisinimų dėl savo nesąžiningumo. Jie meluoja apsaugodami save ir skatindami kitus gerai galvoti apie juos. Kai kurie pateisina vogimą, manydami, kad nusipelnė to, ką paėmė, ketina tai gražinti arba mano, kad jiems to reikia labiau nei savininkui. Kai kurie apgaudinėja, kad gautų geresnius pažymius mokykloje arba dėl to, kad „visi kiti taip daro“, arba kad atsilygintų.

Šie pasiteisinimai ir daugelis kitų yra pateikiami kaip nesąžiningumo priežastys. Viešpačiui nėra priimtinių priežasčių. Kai pasiteisiname, apgauname save ir Dievo Dvasia nustoja būti su mumis. Mes tampame vis labiau neteisūs.

Galime būti visiškai sąžiningi

- Ką reiškia būti visiškai sąžiningu?

Tapti visiškai sąžiningu reiškia, kad turime rimtai stebėti savo gyvenimą. Jeigu yra būdai, kuriais kad ir truputi esame nesąžiningi, turime dėl jų iškart atgailauti.

Kai esame visiškai sąžiningi, negalime būti paperkami. Esame ištikimi kiekvienam pasitikėjimui, pareigai, susitarimui, ar sandorai, netgi jei tai mums kainuos pinigų, draugų ar mūsų gyvybę. Tada galėsime stoti prieš Viešpatį, save ir kitus be gėdos. Prezidentas Džozefas F. Smitas patarė: „Tegu kiekvieno žmogaus gyvenimas būna toks, kad jo charakteris pakeltų nuodugniausią tyrimą ir kad į jį galima būtų žiūrėti kaip į atverstą knygą, kad jame nebūtų nieko, ko norėtusi vengti ar gėdytis.“ (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], p. 252.)

- Kokiu būdu mūsų sąžiningumas ar nesąžiningumas paveikia tai, ką galvojame apie save?

Papildomos Raštų ištraukos

- DS 50:17 (kalbėkite tik tiesos Dvasia)
- DS 76:103–106 (melagių paskyrimo vieta)
- DS 42:27 (įsakymas nekalbėti pikta apie artimą)
- Išėjimo 20:15–16 (įsakymai nevogti ir neliudyti melagingai)
- DS 42:20, 84–85; 59:6 (draudžiama vogti)
- DS 3:2 (Dievas yra sąžiningas)
- DS 10:25–28 (Šėtonas apgaulinėja)

Dešimtinė ir atnašos

32 skyrius

Dešimtinės ir atnašų mokėjimas

- Kaip mūsų pasiryžimas mokėti dešimtinę ir atnašas parodo dėkingumą mūsų Dangiškajam Tėvui už viską, kuo Jis laimina mus?

Mums buvo duoti įsakymai, kurie padėtų visais atžvilgiais pasiruošti gyventi mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Jis mums parūpino būdą, kaip dėkoti Jam už savo palaiminimus. Noriai mokėti dešimtinę ir atnašas – vienas iš būdų dėkoti Jam. Kai mokame tas atnašas, parodome, kad mylime Jį ir paklusime Jo įsakymui.

- Koku būdu dešimtinės ir atnašų mokėjimas mums padeda dėkoti mūsų Dangiškajam Tėvui?

Dešimtinės įstatymo laikymasis

- Kas yra sąžininga dešimtinė?

Senovėje Abraomas ir Jokūbas pakluso įsakymui mokėti dešimtinę, kurią sudarė viena dešimtoji jų prieaugio dalis (žr. Hebrajams 7:1–10; Pradžios 14:19–20; 28:20–22).

Šiais laikais pranašas Džozefas Smitas meldėsi: „O Viešpatie! Parodyk savo tarnui, kiek savo žmonių turto tu reikalauji dešimtinei.“ (DS 119, skyriaus įžanga.) Viešpats atsakė: „Tai bus mano žmonių dešimtinės mokėjimo pradžia. Ir po to tie, kurie taip sumokėjo dešimtinę, kasmet mokės vieną dešimtąją savo pajamų; ir tai bus jiems nuolatinis įstatymas per amžius.“ (DS 119:3–4.) Pirmoji prezidentūra paaiškino, kad „viena dešimtoji metinių pajamų“ reiškia vieną dešimtąją mūsų įplaukų (žr. Pirmosios prezidentūros laiškas, 1970 m. kovo 19 d.).

Mokytojams: Skyriaus pradžioje esančiais klausimais pradėkite diskusiją ir nukreipkite mokinius ar šeimos narius skaityti skyriaus tekstą, kad rastų daugiau informacijos. Skyriaus pabaigoje esančiais klausimais padėkite mokiniams arba šeimos nariams apmąstyti ir aptarti, ką reiškia tai, ką jie perskaitė, ir pritaikyti tai savo gyvenime.

Kai mokame dešimtinę, rodome savo ištikimybę Viešpačiui. Taip pat mokame savo vaikus šio įstatymo vertės. Jie norės sekti mūsų pavyzdžiu ir mokėti dešimtinę nuo bet kokių gaunamų pinigų.

- Kokių būdu dešimtinė yra labiau tikėjimo nei finansinis principas?
- Ką gimdytojai gali daryti, kad mokytų savo vaikus mokėti dešimtinę ir suprasti jos svarbą?

Turėtume noriai duoti

- Kodėl mokant dešimtinę yra svarbus mūsų nusistatymas?

Yra svarbu duoti noriai. „Kai žmogus moka savo dešimtinę be džiaugsmo, jis netenka dalies palaiminimo. Jis turi išmokti duoti linksmai, noriai ir džiaugsmingai, ir jo dovana bus palaiminta.“ (Stephen L Richards, *The Law of Tithing* [lankstinukas, 1983], p. 8.)

Apaštalas Paulius mokė, jog tai, kaip duodame, yra taip pat svarbu kaip ir tai, ką duodame. Jis sakė: „Kiekvienas tegu aukoja ... ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją.“ (2 Korintiečiams 9:7.)

- Ką jums reiškia „linksmas davėjas“?

Dešimtinė ir kitos atnašos

- Kaip Bažnyčia naudoja dešimtinės lėšas ir kitas atnašas?

Kaip Bažnyčios nariai duodame dešimtinę ir kitas atnašas Viešpačiui.

Dešimtinė

Bažnyčia dešimtinę naudoja daugeliui tikslų. Pvz.:

1. Šventykloms, maldos namams ir kitiems pastatams statyti, išlaikyti ir eksploatuoti.
2. Kaip apyvartines lėšas kuolams, apylinkėms ir kitiems Bažnyčios padaliniams. (Šie padaliniai naudoja lėšas vykdydami Bažnyčios ekleziastines programas, kurios apima Evangelijos mokymą ir visuomeninių veiklų vykdymą).
3. Misionieriškai programai paremti.

4. Jaunimui Bažnyčios mokyklose, seminarijose ir institutuose lavinti.
5. Pamokų medžiagos spausdinimui ir platinimui.
6. Šeimos istorijos ir šventyklos darbui remti.

Kitos atnašos

Pasninko atnašos. Bažnyčios nariai pasninkauja kiekvieną mėnesį, apsieidami be maisto ar gėrimo dviejų iš eilės valgymų metu. Jie aukoja bent tokią pinigų sumą, kurią būtų išleidę tiems valgiams. Jie gali aukoti tiek dosniai, kiek tik gali. Šios atnašos vadinamos pasninko atnašomis. Šias pasninko atnašas vyskupai naudoja parūpindami maistą, pastogę, drabužių ir medicininę pagalbą stokojantiems. (Žr. 25 šios knygos skyrių.)

Pasninko dieną nariai dalyvauja susirinkime, kuris vadinasi pasninko ir liudijimų susirinkimu, kuriame jie vieni su kitais dalinasi savo liudijimais apie Kristų ir Jo Evangeliją.

Kiti paaukojimai. Bažnyčios nariai gali aukoti kitiems Bažnyčios fondams, tokiems kaip misionieriško darbo, nuolatinio švietimo, šventyklų statymo ir humanitarinės pagalbos fondai.

Tarnavimas. Nariai taip pat aukoja savo laiką, įgūdžius ir daiktus, kad padėtų kitiems. Šis tarnavimas leidžia Bažnyčiai padėti stokojantiems nariams ir nepriklausantiems Bažnyčiai visame pasaulyje, bendruomenės, šalies bei tarptautiniu lygiu, ypač kai įvyksta nelaimės.

Esame laiminami, kai duodame dešimtinę ir atnašas

Viešpats pažada palaiminti mus, jei ištikimai mokėsime dešimtinę ir atnašas. Jis sakė: „Atneškite visą dešimtinę į sandėlį, kad būtų maisto mano Namuose, ir taip mane išmėginkite ... Aš tikrai atidarysiu jums dangaus langus ir pilte apipilsiu jus visokeriopa palaima.“ (Malachijo 3:10.)

Pastarųjų dienų apreiškime mums pasakojama apie kitą palaiminimą tiems, kurie moka dešimtinę: „Iš tiesų tai yra aukos diena ir mano žmonių apmokestinimo dešimtinė diena; nes tas,

kuris sumokėjęs dešimtinę, nebus sudegintas jo atėjimo metu.“
(DS 64:23.)

Mums pažadėti palaiminimai yra tiek materialiniai, tiek dvasiniai. Jeigu duosime noriai, Dangišskasis Tėvas padės mums pasirūpinti kasdieniais maisto, drabužių ir pastogės poreikiais. Kalbėdamas pastarųjų dienų šventiesiems Filipinuose, prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė, jeigu žmonės „priims Evangeliją ir gyvens pagal ją, mokės dešimtines ir atnašas, nors ir menkas, Viešpats jiems išpildys savo senovės pažadą ir jie turės ryžių savo dubenyse, drabužių ant nugarų bei pastogę virš galvų. Nematau jokio kito sprendimo. Jiems reikia didesnės galios už bet kokią žemišką galią, kad pakeltų juos ir padėtų jiems“ („Inspirational Thoughts“, *Ensign*, Aug. 1997, p. 7). Viešpats taip pat padės mums augti „Dievo pažinime, liudijime ir galioje gyventi pagal Evangeliją bei įkvėpti savo šeimas daryti tą patį“ (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 124).

Tie, kurie moka dešimtinę ir atnašas yra didžiai laiminami. Jie turi gerą jausmą, kad prisideda prie Dievo karalystės žemėje statymo.

- Kokius palaiminimus gavote jūs, jūsų šeimos nariai ar jūsų draugai dėl to, kad mokėjote dešimtinę ir kitas atnašas?

Papildomos Raštų ištraukos

- DS 119:1–4 (dešimtinės įstatymas)
- Pradžios 14:18–20; Almos 13:13–16 (Abraomas mokėjo dešimtinę)

Misionieriškas darbas

33 skyrius

Viešpaties Bažnyčia yra misionieriška Bažnyčia

- Kokiū būdu misionieriškas darbas yra Dievo plano Jo vaikams dalis?

Viešpats apreiškė Evangelijos planą Adomui: „Taigi Evangeliją pradėta skelbti jau nuo pradžių.“ (Mozės 5:58.) Vėliau teisieji Adomo palikuonys buvo pasiūsti skelbti Evangeliją: „Jie... visus žmones šaukė atgailauti; ir žmonių vaikai buvo mokomi tikėjimo.“ (Mozės 6:23.)

Visi pranašai buvo misionieriai. Kiekvienas iš jų savo dienomis gavo įsakymą skelbti Evangelijos žinią. Kai tik kunigystė būdavo žemėje, Viešpačiui reikėjo misionierių, kurie skelbtų amžinuosius Evangelijos principus Jo vaikams.

Viešpaties Bažnyčia visada buvo misionieriška Bažnyčia. Gyvendamas žemėje, Gelbėtojas išventino apaštalus ir Septyniasdešimties narius ir suteikė jiems įgaliojimą bei atsakomybę skelbti Evangeliją. Jų skelbimas daugiausiai buvo skirtas jų pačių tautai, žydams (žr. Mato 10:5–6). Po prisikėlimo Jėzus pasiuntė apaštalus skelbti Evangeliją kitataučiams. Jis įsakė apaštalams: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją visai kūrinijai.“ (Morkaus 16:15.)

Apaštalas Paulius buvo didis misionierius pasiūstas pas kitataučius. Po atsivertimo į Bažnyčią jis likusią gyvenimo dalį praleido skelbdamas Evangeliją jiems. Įvairiais savo misijos laikotarpiais jis buvo plakamas, apmėtomas akmenimis ir įkalinamas. Tačiau jis toliau skelbė Evangeliją (žr. ApD 23:10–12; 26).

Mokytojams: Patyrimų apie Evangelijos principus pasakojimas gali pakviesti Dvasią. Galime iš anksto pakalbėti su keliais mokiniais arba šeimos nariais ir paprašyti, kad jie pasiroštų papasakoti apie jiems reikšmingus patyrimus, kurie gali padėti kitiems.

Misionieriškas darbas vėl prasidėjo, kai Viešpaties Bažnyčia buvo atkurta per pranašą Džozefą Smitą. Šiais laikais apaštalams ir Septyniasdešimties nariams buvo duota pagrindinė pareiga skelbti Evangeliją ir žiūrėti, kad ji būtų skelbiama visame pasaulyje. Viešpats pasakė Džozefui Smitui: „Mano valia, kad tu skelbtum mano evangeliją iš žemės į žemę ir iš miesto į miestą ... Liudyk kiekvienoje vietoje, kiekvienai liaudžiai.“ (DS 66:5, 7.) 1830 m. birželio 30 d. Samuelis Harisonas Smitas, pranašo brolis, pradėjo pirmą Bažnyčios misionierišką kelionę.

Nuo to laiko daugiau nei milijonas misionierių buvo pašaukti ir pasiųsti skelbti Evangeliją. Jų pasauliui nešama žinia – kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus ir mūsų Gelbėtojas. Jie liudija, kad Evangelija buvo sugrąžinta į žemę per Dievo pranašą. Misionieriams suteikta atsakomybė skelbti Evangeliją visiems žmonėms, krikštyti juos ir mokyti juos visko, ką Viešpats įsakė (žr. Mato 28:19–20). Pastarųjų dienų šventųjų misionieriai savo lėšomis vyksta į visas pasaulio vietas skelbti Evangelijos žinios.

Evangelija bus skelbiama visame pasaulyje

- Kokius žinote būdus, kuriuos Viešpats paruošė, kad galėtume skelbti Evangeliją?

Pastarųjų dienų apreiškime mums pasakyta, kad sugrąžintąją Evangeliją turime nešti kiekvienai tautai ir liaudžiai (žr. DS 133:37). Viešpats niekada neduoda įsakymų neruošdamas mums kelio tai įvykdyti (žr. 1 Nefio 3:7). Viešpats paruošė būdus, kaip galime mokyti Evangelijos tautose, kurios kadaise buvo uždaros. Jei toliau melsimės ir panaudosime tikėjimą, Viešpats atvers kitas tautas misionieriškam darbui.

Viešpats taip pat „įkvepia didžiųjų žmonių protus sukurti atradimus, kurie parems Viešpaties darbą pasauliui dar nežinomais būdais“ (Russell M. Nelson, iš „Computerized Scriptures Now Available“, *Ensign*, Apr. 1988, p. 73). Laikraščiai, žurnalai, televizija, radijas, palydovai, kompiuteriai, internetas ir panašios technologijos padeda pateikti Evangelijos žinią milijonams žmonių. Mes, turintys Evangelijos pilnatvę, turime naudoti tuos atradimus, kad

įvykdytume Viešpaties įsakymą: „Nes iš tiesų, iš šios vietos turi pasklisti garsas po visą pasaulį ir į tolimiausias žemės dalis – evangelija turi būti skelbiama kiekvienam [asmeniui].“ (DS 58:64.)

- Kokius žinote būdus, kada technologija buvo efektyviai panaudota dalinantis Evangelija?

Misionieriškas darbas yra svarbus

- Kodėl yra svarbu kiekvienam asmeniui išgirsti ir suprasti Evangeliją?

„Tai yra pirmas Bažnyčios rūpestis – išgelbėti ir išaukštinti žmonių vaikų sielas.“ (Ezra Taft Benson, iš Conference Report, Apr. 1974, p. 151; arba *Ensign*, May 1974, p. 104.) Misionieriškas darbas yra būtinas, kad pasaulio žmonėms būtų suteikta galimybė išgirsti ir priimti Evangeliją. Jie turi mokytis tiesos, atsigręžti į Dievą ir gauti savo nuodėmių atleidimą.

Žemėje dauguma mūsų brolių ir seserų yra apakinti klaidingų mokymų ir „nepažįsta tiesos tik todėl, kad nežino kur ją rasti“ (DS123:12). Per misionierišką darbą galime juos atvesti prie tiesos.

Viešpats įsakė: „Plušėkite mano vynuogyne paskutinį kartą – paskutinį kartą šaukite žemės gyventojams.“ (DS 43:28.) Kai mokome savo brolius ir seseris Evangelijos, paruošiame kelią Gelbėtojo ant-
rajam atėjimui (žr. DS 34:6).

Visi turime būti misionieriai

- Kokiu būdu galime aktyviai ieškoti galimybių skelbti Evangeliją kitiems žmonėms? Kaip galime pasiruošti tokioms galimybėms?

Kiekvienas Bažnyčios narys yra misionierius. Turime būti misionieriai, netgi jei nesame oficialiai pašaukti ir paskirti. Esame atsakingi žodžiais ir veiksmais mokyti Evangelijos visus mūsų Dangiškojo Tėvo vaikus. Viešpats mums nurodė: „Ir kiekvienas įspėtas žmogus turi įspėti savo artimą.“ (DS 88:81.) Mums pranašas sakė, kad, prieš įspėdami savo artimą, turime parodyti jam, kad jį mylime (žr. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 262). Jis turi patirti mūsų draugystę ir draugiją.

Mozijo sūnūs noriai priėmė savo pareigą mokyti Evangelijos. Kada jie buvo atversti į Bažnyčią, jų širdys buvo pripildytos atjautos kitiems. Jie norėjo skelbti Evangeliją savo priešams lamanitams, „nes jie negalėjo net pagalvoti, kad pražūtų bent viena žmogaus siela; taip, vien nuo minties, kad bent viena siela turėtų kentėti begalinę kankynę, jie drebėjo ir virpėjo“ (Mozijo 28:3). Kai Evangelija pripildys mūsų gyvenimą džiaugsmu, jausime tokią meilę ir atjautą savo broliams ir seserims. Norėsime dalintis Evangelijos žinia su kiekvienu, kuris norės klausyti.

Yra daug būdų, kaip galime dalintis Evangelija. Čia pateikiami keli pasiūlymai:

1. Galime parodyti draugams ir kitiems tą džiaugsmą, kurį patiriame dėl to, kad gyvename pagal Evangelijos tiesas. Tokiu būdu būsime šviesa pasauliui (žr. Mato 5:16).
2. Galime nugalėti savo prigimtinių drovėjimąsi būdami draugiški su kitais ir darydami gerus darbus jiems. Galime padėti jiems matyti, kad nuoširdžiai domimės jais ir neieškome asmeninės naudos.
3. Galime paaiškinti Evangeliją nepriklausantiems Bažnyčiai draugams ir kitiems žmonėms.
4. Į savo namus galime pasikviesti draugus, kurie norėtų daugiau sužinoti apie Evangeliją, kad juos galėtų mokyti misionieriai. Jeigu mūsų draugai, nepriklausantys Bažnyčiai, gyvena per toli, galime paprašyti, kad juos aplankytų jų rajone gyvenantys misionieriai.
5. Galime mokyti savo vaikus, kodėl svarbu dalintis Evangelija, ir dvasiškai bei finansiškai paruošti juos tarnauti misijoje. Taip pat galime pasiruošti tarnauti nuolatinėje misijoje, kai sulauksime vyresnio amžiaus.
6. Galime mokėti dešimtinę ir aukoti į misionierių fondą. Šie paaukojimai yra naudojami misionieriškam darbui remti.
7. Galime aukoti į apylinkės, skyriaus ar į bendrą misionierių fondą, kad finansiškai paremtume misionierius, kurių šeimos negali jų išlaikyti.

8. Galime tirti šeimos istoriją ir atlikti šventyklos darbą, kad padėtume mūsų protėviams gauti visus Evangelijos palaiminimus.
9. Galime pakviesti Bažnyčiai nepriklausančius žmones į tokias veiklas kaip namų vakaras, Bažnyčios vakarėliai, konferencijos ir susirinkimai.
10. Galime dalintis Bažnyčios žurnalais. Taip pat galime dalintis Evangelijos žinutėmis naudodamiesi funkcijomis, esančiomis Bažnyčios oficialiuose tinklalapiuose LDS.org ir Mormon.org.

Mūsų Dangišskasis Tėvas padės mums būti efektyviais misionieriais, kada turėsime norą dalintis Evangelija ir melsime vadovavimo. Jis padės mums rasti būdų, kaip dalintis Evangelija su aplinkiniais.

- Pagalvokite apie žmones, su kuriais galite pasidalinti Evangelija. Nuspręskite, kaip tai darysite. Nuspręskite nusistatyti tikslą pasidalinti Evangelija su tais žmonėmis iki tam tikros datos.

Viešpats pažada palaiminti mus už misionieriško darbo vykdymą

Viešpats pasakė pranašui Džozefui Smitui, kad misionieriai gaus didžių palaiminimų. Kalbėdamas vyresniesiems, kurie grįžo iš savo misijų, Viešpats pasakė: „Esate palaiminti, nes jūsų paskelbtas liudijimas užrašytas danguje, kad angelai galėtų pažiūrėti; ir jie džiūgauja dėl jūsų.“ (DS 62:3.) Jis taip pat pasakė, kad tiems, kurie darbuojasi dėl kitų išgelbėjimo, bus atleistos nuodėmės, ir jie atneš išgelbėjimą savo sieloms (žr. DS 4:4; 31:5; 84:61).

Viešpas mums pasakė:

„Ir jei būtų taip, kad visas savo dienas dirbtumėte, šaukdami atgailą šiems žmonėms, ir atvestumėte pas mane tik vieną sielą, koks didis būtų jūsų džiaugsmas su ja mano Tėvo karalystėje!

Ir dabar, jeigu jūsų džiaugsmas bus didis su viena siela, kurią atvedėte pas mane į mano Tėvo karalystę, koks didis bus jūsų džiaugsmas, jei atvesite pas mane daugelį sielų!“ (DS 18:15–16.)

- Kada esate patyrę misionieriško darbo džiaugsmą?

Papildomos Raštų ištraukos

- DS 1:17–23 (Džozefui Smitui įsakyta skelbti)
- DS 24:12 (Viešpats stiprina tuos, kurie visada stengiasi skelbti Jo Evangeliją)
- DS 38:41 (dalinkitės Evangelija su švelnumu ir romumu)
- DS 34:4–6; ApD 5:42 (Evangelija turi būti skelbiama)
- DS 60:1–2 (Viešpats įspėja tuos, kurie bijo skelbti Evangeliją)
- DS 75:2–5 (tie, kurie skelbia Evangeliją ir yra ištikimi, bus palaiminti amžinuoju gyvenimu)
- DS 88:81–82 (kiekvienas įspėtas turi įspėti savo artimą)
- Mato 24:14 (Evangelija turi būti skelbiama prieš ateinant pabaigai)
- Abraomo 2:9–11 (Evangelija ir kunigystė bus duota visoms tautoms)

Mūsų talentų lavinimas

34 skyrius

Visi turime skirtingus talentus ir sugebėjimus

Visi turime ypatingas dovanas, talentus ir sugebėjimus, kuriuos mums davė mūsų Dangišskasis Tėvas. Gimdami su savimi pasiemėme tas dovanas, talentus ir sugebėjimus (žr. 2 šios knygos skyrių).

Pranašas Mozė buvo didis vadovas, tačiau jam reikėjo, kad jo brolis Aaronas jam padėtų būdamas jo kalbėtojas (žr. Išėjimo 4:14–16). Kai kurie iš mūsų esame vadovai kaip Mozė arba geri kalbėtojai kaip Aaronas. Kai kurie galime gerai dainuoti arba groti muzikiniu instrumentu. Kiti iš mūsų esame geri sportininkai arba galime gerai dirbti rankomis. Kiti talentai, kuriuos galime turėti: kitų supratimas, kantrybė, linksmumas arba sugebėjimas mokyti kitus.

- Kaip jums pasitarnavo kitų žmonių talentai?

Turime naudoti ir lavinti savo talentus

- Kaip galime lavinti savo talentus?

Turime atsakomybę lavinti mums duotus talentus. Kartais manome, kad neturime daug talentų arba, kad kiti žmonės buvo palaiminti daugiau sugebėjimų, nei jų turime mes. Kartais nenaudojame savo talentų, nes bijome, kad mums nepasiseks arba kad mus kritikuos kiti. Neturėtume slėpti savo talentų. Turėtume juos naudoti. Tada kiti galės pamatyti mūsų gerus darbus ir šlovinti mūsų Dangiškąjį Tėvą (žr. Mato 5:16).

Yra tam tikri dalykai, kuriuos turime daryti, kad lavintume savo talentus. Pirma, turime atrasti savo talentus. Turime įvertinti save ir rasti savo stiprumus ir sugebėjimus. Mūsų šeima ir draugai gali mums padėti tai padaryti. Taip pat turime paprašyti mūsų Dangiškojo Tėvo, kad Jis mums padėtų sužinoti mūsų talentus.

Mokytojams: Vienas iš būdų, kaip parodyti mokiniams, kad jie asmeniškai jums rūpi, yra kreiptis į juos vardais. Įsidėmėkite jų vardus. Kai pamokoje apsilanko nauji mokiniai, pristatykite juos kitiems.

Antra, turime norėti skirti laiko ir pastangų lavinti talentus, kurių siekiame.

Trečia, turime tikėti, kad mūsų Dangiškasis Tėvas mums padės, ir turime tikėti savimi.

Ketvirta, turime mokytis naujų įgūdžių, kurie yra būtini, kad galėtume lavinti savo talentus. Tai galime padaryti mokydamiesi pamokoje, prašydami draugo, kad mus mokytų arba skaitydami knygą.

Penkta, turime praktiškai naudoti savo talentą. Kiekvienas talentas reikalauja pastangų ir darbo jį lavinant. Turime įvaldyti talentą.

Šešta, turime dalintis savo talentais su kitais. Mūsų talentai auga, kai juos naudojame (žr. Mato 25:29).

Visi tie žingsniai bus lengvesni, jei melsimės ir prašysime Viešapties pagalbos. Jis nori, kad lavintume savo talentus, ir Jis mums padės.

Nežiūrint mūsų trūkumų, galime lavinti savo talentus

- Kaip, nežiūrint mūsų trūkumų, galime lavinti savo talentus?

Kadangi esame mirtingi ir nupuolę, turime silpnybių. Su Viešapties pagalba mūsų silpnybės ir puolusi būsena gali būti įveiktos (žr. Etero 12:27, 37). Bethovenas sukūrė savo žymiausius muzikinius kūrinius jau būdamas kurčias. Henochas įveikė lėtą kalbėseną, kad taptų galingu mokytoju (žr. Mozės 6:26–47).

Kai kurie didieji sportininkai turėjo įveikti negalią prieš tai, kai sėkmingai išvystė savo talentus. Viena iš tokių pavyzdžių buvo Šelė Man. „Būdama penkerių metų, ji susirgo poliomiellitu... Jos gimdytojai kasdien vedavo ją į baseiną, nes tikėjosi, jog vanduo padės jai palaikyti rankas, kai ji vėl bandė jas judinti. Ji verkė iš džiaugsmo, kada savo jėgomis pakėlė rankas iš vandens. Po to jos tikslas buvo perplaukti baseiną skersai, po to – išilgai, tada – perplaukti keletą kartų. Ji stengėsi toliau, plaukė, ištvėrė, diena iš dienos, iki kol laimėjo plaukimo peteliške – vieno sunkiausių plaukimo brasu būdų, [olimpinį] aukso medalį.“ (Marvin J. Ashton, iš Conference Report, Apr. 1975, p. 127; arba *Ensign*, May 1975, p. 86.)

Hiberis Dž. Grantas įveikė daugelį savo silpnumų ir pavertė juos talentais. Jo devizas buvo šie žodžiai: „Tai, ką darome atkakliai,

mums darosi lengviau daryti; to dalyko esmė nepasikeičia, bet sustiprėja mūsų galia tai padaryti.“ (Iš *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* [2002], p. 35.)

Viešpats palaimins mus, jei išmintingai naudosime savo talentus

Prezidentas Džozefas F. Smitas sakė: „Kiekvienas Dievo sūnus ir dukra gavo kažkokį talentą ir kiekvienas turės griežtai atsiskaityti už to, kas duota, panaudojimą arba netinkamą naudojimą.“ (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], p. 370.) Talentas yra prievaizdavimo (atsakomybės Dievo karalystėje) dalis. Palyginimas apie talentus mus moko, kad, kai gerai tarnaujame savo prievaizdavime, mums bus duotos didesnės atsakomybės. Jeigu netarnaujame gerai, mūsų prievaizdavimas galiausiai bus iš mūsų paimtas. (Žr. Mato 25:14–30.)

Raštuose taip pat mums sakoma, kad būsim teisiami pagal savo darbus (žr. Mato 16:27). Lavindami ir naudodami savo talentus dėl kitų žmonių, atliekame gerus darbus.

Viešpats patenkintas, kai išmintingai naudojame savo talentus. Jis palaimins mus, jeigu savo talentus naudosime kitų žmonių labui ir Jo karalystės čia žemėje statymui. Vieni iš tų palaiminimų, kuriuos gauname, yra džiaugsmas ir meilė, kylantys iš tarnavimo savo broliams ir seserims čia žemėje. Mes taip pat išmokstame savitvardos. Visi šie dalykai yra būtini, jeigu norime būti verti vėl gyventi kartu su mūsų Dangiškuoju Tėvu.

- Kokių žinote pavyzdžių apie žmones, kurių talentai buvo išlavinti, nes jie išmintingai juos naudojo? (Pagalvokite apie jums žinomus žmones arba žmones iš Raštų ar Bažnyčios istorijos.)

Papildomos Raštų ištraukos

- Jokūbo 1:17 (dovanos ateina iš Dievo)
- DS 46:8–11; 1 Timotiejui 4:14 (ieškokite ir lavinkite dovanas)
- 2 Korintiečiams 12:9 (silpnumai tampa galybe)
- Apreiškimo 20:13; 1 Nefio 15:33; DS 19:3 (teisiami pagal savo darbus)
- Hebrajams 13:21 (rodykite gerus darbus)

Paklusnumas

35 skyrius

Turime noriai paklusti Dievui

- Koks skirtumas ar paklūstame noriai, ar nenoriai?

Kai Jėzus buvo žemėje, įstatymo mokytojas Jam uždavė klausimą:

„Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?“

Jėzus jam atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu.

Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas.

Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį.

Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai.“
(Mato 22:36–40.)

Iš šių Raštų eilučių sužinome, kaip mums svarbu mylėti Viešpatį ir savo artimą. Tačiau kaip parodome meilę Viešpačiui?

Jėzus į tą klausimą atsakė taip: „Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas.“ (Jono 14:21.)

Visi turėtume savęs paklausti, kodėl paklūstame Dievo įsakymams. Ar todėl, kad bijome bausmės? Ar todėl, kad norime atlygio už tai, kad gyvename teisingai? Ar todėl, kad mylime Dievą ir Jėzų Kristų ir norime Jiems tarnauti?

Geriau paklusti įsakymams dėl baimės, nei visai nepaklusti. Tačiau būsime daug laimingesni, jei paklusime Dievui dėl to, kad mylime Jį ir norime Jam paklusti. Kada laisvai jam paklūstame, Jis gali laisvai mus palaiminti. Jis sakė: „Aš, Viešpats, ... man malonu pagerbti tuos, kurie man tarnauja teisume ir tiesoje iki galo.“ (DS 76:5.)

Mokytojams: Galite padėti mokiniams arba šeimos nariams geriau pagalvoti apie tą klausimą, suteikdami jiems daugiau laiko pamąstyti. Po to, kai jie turės pakankamai laiko pamąstyti, paprašykite, kad jie pateiktų savo atsakymus.

Paklusnumas taip pat padeda mums tobulėti ir tapti panašesniems į mūsų Dangiškąjį Tėvą. Tačiau tie, kurie nieko nedaro, kol jiems neįsakyta, ir tada nenoriai laikosi įsakymų, netenka savo atlygio (žr. DS 58:26–29).

- Kaip galime sustiprinti savo norą paklusti?

Galime paklusti nesuprasdami kodėl

- Kodėl ne visada turime suprasti Viešpaties tikslus, kad paklustume?

Laikydami Dievo įsakymų, pasiruošiame amžinajam gyvenimui ir išaukštinimui. Kartais nežinome tam tikro įstatymo tikslo. Tačiau parodome savo tikėjimą ir pasitikėjimą Dievu, kada paklūstame Jam, nežinodami kodėl.

Adomui ir Ievai buvo įsakyta atnašauti aukas Dievui. Vieną dieną Adomui pasirodė angelas ir paklausė, kodėl jis atnašavo aukas. Adomas atsakė, kad nežino kodėl. Jis tai darė, nes Viešpats jam įsakė. (Žr. Mozės 5:5–6 ir šio skyriaus paveikslėlių.)

Tada angelas mokė Adomą Evangelijos ir papasakojo jam apie Gelbėtoją, kuris turės ateiti. Šventoji Dvasia nusileido ant Adomo, ir jis pranašavo apie žemės gyventojus iki paskutinės kartos. (Žr. Mozės 5:7–10; DS 107:56.) Tas pažinimas ir didis palaiminimas atėjo Adomui dėl to, kad jis buvo paklusnus.

Dievas paruoš kelią

Mormono Knygoje mums pasakojama, kad Nefis ir jo vyresnieji broliai gavo labai sunkią užduotį iš Viešpaties (žr. 1 Nefio 3:1–6). Nefio broliai skundėsi, sakydami, kad Viešpats pareikalavo iš jų sunkaus dalyko. Tačiau Nefis sakė: „Aš eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė, nes žinau, kad Viešpats neduoda įsakymų žmonių vaikams, neruošdamas jiems kelio atlikti tai, ką jis jiems įsako.“ (1 Nefio 3:7.) Kai mums pasidaro sunku paklusti Viešpaties įsakymui, turime prisiminti Nefio žodžius.

- Kada jums Viešpats paruošė kelią paklusti Jam?
-

Nėra per mažo nei per didelio įsakymo, kad paklustume

Kartais galime galvoti, kad įsakymas yra nelabai svarbus. Raštuose mums pasakojama apie taip galvojusį vyrą vardu Naamanas. Naamanas sirgo baisia liga ir keliavo iš Sirijos į Izraelį paprašyti, kad pranašas Eliziejus jį išgydytų. Naamanas savo šalyje buvo svarbus vyras, todėl įsižeidė, kai, užuot pasitikęs jį asmeniškai, Eliziejus atsiuntė savo tarnus. Naamanas dar labiau įsižeidė, kada gavo Eliziejaus žinią: eik ir nusimaudyk Jordano upėje septynis kartus. „Argi Damasko upės ... nėra geresnės už visus Izraelio vandenius? Nejuo negalėčiau jose nusimaudyti ir būti švarus?“ Itūžęs jis apsisuko ir nuėjo. Bet tarnai, priėję prie jo, kalbėjo: „Jei pranašas būtų įsakęs tau ką nors nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei to daręs? Juo labiau, kad jis tau pasakė: „Nusimaudyk ir būsi švarus?“ Naamanas buvo pakankamai išmintingas, kad suprastų, jog buvo svarbu paklusti Dievo pranašui, netgi tada, kai tai atrodė nežymus dalykas. Taigi jis nusiplovė Jordane ir pagijo. (Žr. 2 Karalių 5:1–14.)

Kartais galime manyti, jog įsakymas yra per sunkus, kad paklustume. Kaip ir Nefio broliai galime sakyti: „Sunku yra tai, ko Dievas reikalauja iš mūsų.“ Tačiau kaip Nefis galime būti tikri, kad Dievas neduoda mums įsakymo, neruošdamas kelio, kad paklustume Jam.

Buvo „sunku“ kada Viešpats įsakė Abraomui savo mylimą sūnų Izaoką atnašauti kaip auką (žr. Pradžios 22:1–13; taip pat žr. 26 šios knygos skyrių). Abraomas daug metų laukė Izaoko, sūnaus, kurį Dievas jam pažadėjo, gimimo. Kaip jis galėjo tokiu būdu netekti savo sūnaus? Šis įsakymas Abraomui turėjo būti nepaprastai sunkus. Tačiau jis pasirinko paklusti Dievui.

Taip ir mes turime būti pasiryžę padaryti bet ką, ko reikalauja Dievas. Pranašas Džozefas Smitas sakė: „Aš įsivedžiau tokią taisyklę: *Kai Viešpats įsako, daryk tai.*“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* [2009], p. 155.) Tai gali būti ir mūsų taisyklė.

- Kada esate gavę palaiminimų dėl paklusnumo įsakymams, kurie atrodė nežymūs?

Jėzus Kristus pakluso savo Tėvui

- Kokius prisimenate pavyzdžius kai pagalvojate apie Jėzaus Kristaus paklusnumą savo Tėvui?

Jėzus Kristus buvo didis paklusnumo mūsų Dangiškajam Tėvui pavyzdys. Jis sakė: „Nes aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios to, kuris mane siuntė.“ (Jono 6:38.) Jo visas gyvenimas buvo pašvęstas tam, kad paklustų savo Tėvui; tačiau Jam ne visada buvo lengva. Jis buvo gundomas visais būdais, kaip ir kiti mirtingieji (žr. Hebrajams 4:15). Getsemanės sode Jis meldėsi taip: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplėnkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“ (Mato 26:39.)

Kadangi Jėzus pakluso savo Tėvo valiai visuose dalykuose, Jis padarė, kad mums visiems būtų įmanomas išgelbėjimas.

- Kaip Gelbėtojo pavyzdžio prisiminimas gali mums padėti būti paklusniems?

Paklusnumo ir nepaklusnumo pasekmės

- Kokios yra paklusimo ar nepaklusimo Viešpaties įsakymams pasekmės?

Dievo karalystė valdoma įstatymu, ir kada gauname kokį nors palaiminimą, tai jį gauname dėl paklusnumo tam įstatymui, kuriuo tas palaiminimas yra pagrįstas (žr. DS 130:20–21; 132:5). Viešpats mums pasakė, kad per savo stropumą galime įgyti pažinimą ir sąmonę (žr. DS 130:18–19). Taip pat galime augti dvasiškai (žr. Jeremijo 7:23–24). Kita vertus, nepaklusnumas atneša nusivylimą ir dėl jo netenkama palaiminimų. „Kas aš toks, – sako Viešpats, – kuris pažadėjau ir neįvykdžiau? Aš įsakau, o žmonės nepaklūsta; aš atšaukiu, ir jie negauna palaiminimo. Tada jie sako širdyse: Tai ne Viešpaties darbas, nes jo pažadai neišsipildė.“ (DS 58:31–33.)

Kada laikomės Dievo įsakymų, Jis įvykdo savo pažadus. Karalius Benjaminas taip sakė savo žmonėms: „Jis reikalauja, kad elgtumėtės taip, kaip jis jums įsakė; už ką, jei tai darote, jis tuoj pat jus palaimina.“ (Mozijo 2:24.)

Paklusnieji gauna amžinąjį gyvenimą

Viešpats pataria: „Jei laikysiesi mano įsakymų ir ištersi iki galo, turėsi amžinąjį gyvenimą, kuris yra didžiausia iš visų Dievo dovanų.“ (DS 14:7.)

Viešpats taip apibūdino kitus palaiminimus, ateisiančius tiems, kurie paklūsta Jam teisume ir tiesoje iki galo:

„Taip sako Viešpats: aš, Viešpats, esu gailestingas ir maloningas tiems, kurie manęs bijo, ir man malonu pagerbti tuos, kurie man tarnauja teisume ir tiesoje iki galo.

Didis bus jų atlygis, ir amžina bus jų šlovė.

Ir jiems aš apreikšiu visus slėpinius, taip, visus nuo senovės dienų paslėptus savo karalystės slėpinius, ir ateinančiais amžiais aš atkleisiu jiems savo valios palankumą dėl visko, kas susiję su mano karalyste.

Taip, jie pažins net nuostabius amžinybės dalykus, ir aš jiems parodysiu ateities įvykius, netgi daugelio kartų įvykius.

Ir didi bus jų išmintis, ir jų supratimas pasieks dangų. ...

Nes aš apšviesiu juos savo Dvasia ir savo galia jiems atkleisiu savo valios paslaptis – taip, netgi tai, ko akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, nei kol kas į žmogaus širdį neatėjo.“ (DS 76:5–10.)

- Ką jums reiškia frazė „išverti iki galo“?
- Ką galime daryti, kad išliktume ištikimi Evangelijos principams, netgi kai tai daryti yra nepopuliariu? Kaip galime padėti vaikams ir jaunimui išlikti ištikimiams Evangelijos principams?

Papildomos Raštų ištraukos

- Abraomo 3:25 (atėjome į žemę įrodyti savo paklusnumą)
- 1 Samuelio 15:22 (paklusnumas geriau už auką)
- Mokytojo 12:13; Jono 14:15; Romiečiams 6:16; DS 78:7; 132:36; Paklįst 4:1–40 (turime paklusti Dievui)
- 2 Nefio 31:7 (Jėzus Kristus buvo paklusnus)

- Patarlių 3:1–4; 6:20–22; 7:1–3; Efeziečiams 6:1–3; Kolosiečiams 3:20 (vaikai turi paklusti savo tėvams)
- DS 21:4–6 (pakluskite pranašui)
- Jono 8:29–32; Mozijo2:22, 41; DS 82:10; 1 Nefio 2:20 (paklusnumo palaiminimai)
- DS 58:21–22; 98:4–6; 134:5–7 (pakluskite šalies įstatymams)
- Izaijo 60:12; DS 1:14; 93:39; 132:6, 39 (nepaklusnumo pasekmės)
- 2 Nefio 31:16; DS 53:7; Mato 24:13; Luko 9:62 (ištverti iki galo)

Šeima gali būti amžina

36 skyrius

Šeimų svarba

- Kodėl mūsų Dangiškas Tėvas mus atsiuntė į žemę kaip šeimos narius?

„Santuoka tarp vyro ir moters įsteigta Dievo ... Šeima yra Kūrėjo plano jo vaikų amžinajam likimui šerdis.“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156.)

Sutuokęs Adamą ir Ievą, Dangiškas Tėvas įsakė jiems turėti vaikų (žr. Pradžios 1:28). Jis apreiškė, kad vienas iš santuokos tikslų – tai suteikti mirtingus kūnus Jo dvasiniams vaikams. Gimdytojai yra partneriai su Dangiškuoju Tėvu. Jis nori, kad kiekvienas Jo dvasinis vaikas gautų fizinį kūną ir patirtų žemišką gyvenimą. Kada vyras ir moteris į pasaulį pagimdo vaikų, jie padeda mūsų Dangiškajam Tėvui vykdyti Jo planą.

Kiekvienas vaikas šeimoje turėtų būti priimtas su džiaugsmu. Kiekvienas iš jų yra Dievo vaikas. Turėtume skirti laiko pasidžiaugti savo vaikais, pažaisti su jais ir mokyti juos.

Prezidentas Deividas O. Makėjus sakė: „Visa širdimi tikiu, kad geriausia vieta pasirošti ... amžinajam gyvenimui yra namai.“ („Blueprint for Family Living“, *Improvement Era*, Apr. 1963, p. 252.) Namuose, savo šeimoje galime išmokti savitvarkos, pasiaukojimo, ištikimybės ir darbo vertės. Galime išmokti mylėti, dalintis ir vieni kitiems tarnauti.

Tėvų ir motinų pareiga mokyti savo vaikus apie Dangiškąjį Tėvą. Jie turi savo pavyzdžiu rodyti, kad myli Jį, nes laikosi Jo įsakymų. Gimdytojai taip pat turi mokyti savo vaikus melstis ir laikytis įsakymų (žr. Patarlių 22:6).

Mokytėjams: Kada mokysite šitą skyrių ir du kitus skyrius apie šeimas, atsižvelkite į jausmus tų, kurių situacijos namuose nėra idealios.

- Kodėl namai yra geriausia vieta pasiruošti amžinajam gyvenimui?
- Kaip galime padėti Bažnyčios jaunimui suprasti šeimos ir santuokos sandoros šventumą?

Amžinoji šeima

Šeimos gali būti amžinai kartu. Kad patirtume šią palaimą, turime būti susituokę šventykloje. Kada žmonės susituokia ne šventykloje, santuoka baigiasi vienam iš sutuoktinių mirus. Kada Melchizedeko kunigystės įgaliojimu susituokiame šventykloje, esame sutuokiami laikui ir amžinybei. Jeigu laikysimės savo sandorų su Viešpačiu, mūsų šeimos bus amžinai sujungtos, kaip vyras, žmona ir vaikai. Mirtis negalės mūsų išskirti.

Meilūs šeimos santykiai

- Kaip galime pasiekti didesnę harmoniją savo namuose?

Vyrai ir žmonos turi būti dėkingi ir malonūs vienas kitam. Jie niekada neturi daryti ar sakyti ką nors, kas įskaudintų kito jausmus. Jie taip pat turi bandyti daryti viską, kas įmanoma, kad padarytų vienas kitą laimingą.

Kai pažinę Dievą gimdytojai siekia būti panašūs į Jį, jie moko vaikus mylėti vienas kitą. Mormono Knygoje Karalius Benjaminas aiškino:

„Neleisite, kad jūsų vaikai ... peštųsi, ir kivirčytųsi vienas su kitu. ... Bet mokysite juos vaikščioti tiesos ir rimtumo keliais; mokysite juos mylėti vienas kitą ir tarnauti vienas kitam.“ (Mozijo 4:14–15.)

Šeimose galime padėti vienas kitam įgyti pasitikėjimo padrąsindami ir nuoširdžiai pagirdami. Kiekvienas vaikas turi jaustis ypatingas. Gimdytojai turi rodyti, kad domisi tuo, ką daro jų vaikai, ir reikšti meilę bei rūpinimąsi savo vaikais. Vaikai taip pat turi rodyti meilę savo gimdytojams. Jie turi būti paklusnūs ir stengtis gyventi taip, kad atneštų garbę savo gimdytojams ir šeimos vardui.

- Ką gimdytojai gali daryti, kad paskatintų savo sūnus ir dukteris būti gerais draugais vieni kitiems? Ką broliai ir seserys gali daryti, kad stiprintų savo draugystę vieni su kitais?

- Ką vyrai ir žmonos gali daryti, kad vienas kitam padėtų būti laimingam?

Kaip pasiekti, kad šeima būtų laiminga

- Ką darote, kad padėtumėte stiprinti savo šeimą ir padarytumėte ją laimingą?

Prezidentas Haroldas B. Ly mokė: „Patį svarbiausią Viešpaties darbą, kurį jums teks atlikti, jūs darysite tarp savo namų sienų.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 134.)

Šėtonas žino, kokios svarbios mūsų Dangiškojo Tėvo plane yra šeimos. Jis siekia jas sunaikinti neleidamas mums artėti prie Viešpaties. Jis gundys mus daryti tai, kas skaldys mūsų šeimas.

Pirmoji prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kворumas pareiškė: „Laimingos santuokos ir šeimos sukuriamos ir palaikomos, remiantis tikėjimo, maldos, atgailos, atleidumo, pagarbos, meilės, užuojautos, darbo ir pilnaverčio poilsio principais.“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156.)

Visi norime turėti laimingas, sėkmingas šeimas. Čia išvardinti dalykai padės mums tai pasiekti:

1. Kiekvieną rytą ir vakarą melskites kartu su šeima (žr. 3 Nefio 18:21). Melskitės kartu kaip vyras ir žmona.
2. Kiekvieną savaitę šeimos namų vakaruose mokykite vaikus Evangelijos.
3. Reguliariai studijuokite Raštus kaip šeima.
4. Darykite kažką kaip šeima, pavyzdžiui darbų projektus, išskylaukite ir priimkite sprendimus.
5. Mokykitės būti malonūs, kantrūs, pakantūs ir kupini tikrosios meilės (žr. Moronio 7:45–48).
6. Reguliariai lankykitės Bažnyčios susirinkimuose (žr. DS 59:9–10).
7. Sekite Viešpaties patarimu, esančiu DS 88:119: „Organizuokitės; paruoškite visa, kas reikalinga; ir įkurkite namus, būtent maldos namus, pasninkavimo namus, tikėjimo namus, mokymosi namus, šlovės namus, tvarkos namus, Dievo namus.“

8. Veskite šeimos istoriją, kartu atlikite šventyklos darbą ir priimkite užantspauduojančias šventyklos apeigas.

Šeima yra pats svarbiausias vienetas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Bažnyčia yra tam, kad padėtų šeimoms gauti amžinuosius palaiminimus ir išaukštinimą. Bažnyčios organizacijos ir programos yra sukurtos tam, kad stiprintų mus kaip asmenis ir padėtų gyventi amžinai su savo šeimomis.

- Ką šeimos gali daryti, kad išvengtų sunkius laikus?
- Kokius matėte įrodymus, kad padeda tokios pastangos kaip šeimos malda, Raštų studijavimas su šeima, šeimos tarybos, šeimos valgymo metas ir šeimos namų vakarai?

Papildomos Raštų ištraukos ir kiti šaltiniai

- Mozės 2:27–28 (vyras ir moteris sukurti ir palaiminti)
- Pradžios 2:24 (vyras turi glaudis prie žmonos)
- DS 49:15–16 (Dievas paskyrė santuoką)
- Efeziečiams 6:4 (auklėkite vaikus teisume)
- DS 132:15–21 (amžinoji santuoka)
- DS 88:119–126 (nurodymai, kad šeima būtų laiminga)
- DS 93:40–50 (Viešpats įsako gimdytojams auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje)
- „Šeima. Pareiškimas pasauliui“ (taip pat galima rasti LDS.org bei daugelyje Bažnyčios leidinių, įskaitant *Ensign*, Nov. 1995, p. 102; *Jaunimo stiprybės vardan. Vykdykime savo pareigą Dievui* [leidinio numeris 36550 156], p. 44; ir *Ištikimi tikėjimui. Evangelijos žinynas* [leidinio numeris 36863 156], p. 158–160)

Pareigos šeimoje

37 skyrius

Gimdytojų pareigos

- Kokia atsakomybė vyrai ir žmonos dalinasi augindami savo vaikus?

Kiekvienas asmuo savo šeimoje užima svarbią vietą. Viešpats per pranašus paaiškino, kaip tėvai, motinos ir vaikai turėtų elgtis ir ką vienas kitam turėtų jausti. Kaip vyrai, žmonos ir vaikai turime sužinoti, ko Viešpats tikisi iš mūsų, kaip šeimos. Jei visi darysime savo dalį, būsime amžinai sujungti.

Vykdydami šventas gimdytojų pareigas „tėvai ir motinos yra įpareigoti vienas kitam padėti kaip lygūs partneriai“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156). Jie turi dirbti kartu rūpindamiesi dvasiniais, emociniais, intelektualiniais ir fiziniais šeimos poreikiais.

Kai kurias pareigas vyras ir žmona turi dalintis. Gimdytojai turėtų mokyti savo vaikus Evangelijos. Viešpats perspėjo, kad jei gimdytojai nemokys savo vaikų apie tikėjimą, atgailą, krikštą ir Šventosios Dvasios dovaną, nuodėmė bus ant gimdytojų galvų. Gimdytojai taip pat turėtų mokyti savo vaikus melstis ir laikytis Viešpaties įsakymų. (Žr. DS 68:25, 28.)

Vienas geriausių būdų, kaip gimdytojai gali mokyti savo vaikus, yra pavyzdys. Vyrai ir žmonos turėtų rodyti meilę ir pagarbą vienas kitam ir savo vaikams tiek darbais, tiek žodžiais. Svarbu prisiminti, kad kiekvienas šeimos narys yra Dievo vaikas. Gimdytojai turėtų elgtis su savo vaikais meiliai ir pagarbiai, būdami ryžtingi, bet tuo pačiu malonūs jiems.

Gimdytojai turėtų suprasti, kad kartais vaikai rinksis neteisingai netgi po to, kai buvo mokomi tiesos. Kai tai nutinka, gimdytojai

---

Mokytojams: Kaip ir mokydami 36 skyrių, atsižvelkite į jausmus tų, kurių situacijos namuose nėra idealios. Pabrėžkite, kad Viešpaties vadovaujami ir su šeimos narių bei Bažnyčios pagalba, vieniši gimdytojai gali sėkmingai auginti savo vaikus.

neturėtų pasiduoti. Jie turėtų toliau mokyti savo vaikus, rodyti jiems meilę, būti geri pavyzdžiai jiems bei pasninkauti ir melstis už juos.

Mormono Knygoje pasakojama, kaip tėvo maldos padėjo maištaujančiam sūnui grįžti į Viešpaties kelius. Alma jaunesnysis atkrito nuo savo teisus tėvo Almos mokymų ir siekė sugriauti Bažnyčią. Tėvas su tikėjimu meldėsi dėl sūnaus. Almą jaunesnijį aplankė angelas, ir jis atgailavo už savo blogą gyvenimo būdą. Jis tapo didžiu Bažnyčios vadovu. (Žr. Mozijo 27:8–32.)

Gimdytojai namuose gali sudaryti pagarbumo atmosferą, jeigu mokys ir ves savo vaikus su meile. Gimdytojai taip pat suteikia savo vaikams laimingų patyrimų.

- Kaip vyrai ir žmonos gali palaikyti vienas kitą jų vaidmenyse? Kur vieniši gimdytojai gali kreiptis pagalbos?

Tėvo pareigos

- Kokius matėte teigiamus pavyzdžius, kada tėvai vieni augino savo vaikus?

„Pagal Dievišką planą tėvai turi pirmininkauti savo šeimoms su meile ir teisumu, būti atsakingi už aprūpinimą viskuo, kas būtina pragyvenimui, ir savo šeimų apsaugą.“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156.) Vertas tėvas, kuris yra Bažnyčios narys, turi galiybę turėti kunigystę ir būti kunigystės vadovas savo šeimoje. Jis turėtų vesti savo šeimą nuolankumu ir maloningumu, o ne jėga ir žiaurumu. Raštuose mokoma, kad turintieji kunigystę turėtų vesti kitus įtikinimu, gerumu, meile ir maloningumu (žr. DS 121:41–44; Efeziečiams 6:4).

Tėvas dalinasi kunigystės palaiminimais su savo šeimos nariais. Kada vyras turi Melchizedeko kunigystę, jis gali dalintis šiais palaiminimais patarnaudamas ligoniams ir suteikdamas ypatingus kunigystės palaiminimus. Vadovaujamas pirmininkaujančio kunigystės vadovo, jis gali laiminti kūdikius, krikštyti, patvirtinti ir atlikti kunigystės įšventinimus. Jis turėtų rodyti gerą pavyzdį savo šeimai laikydamasis įsakymų. Jis taip pat turėtų užtikrinti, kad šeima melstųsi du kartus per dieną ir vestų šeimos namų vakarus.

Tėvas turėtų skirti laiko kiekvienam vaikui asmeniškai. Jis turi mokyti savo vaikus teisingų principų, kalbėti su jais apie jų problemas ir rūpesčius bei meiliai jiems patarti. Mormono Knygoje yra keletas gerų pavyzdžių (žr. 2 Nefio 1:14–3:25; Almos 36–42).

Taip pat tėvo pareiga yra pasirūpinti savo šeimos fiziniais poreikiais, užtikrinti, kad ji turėtų reikalingo maisto, pastogę, drabužių ir išsilavinimą. Net negalėdamas pats viskuo pasirūpinti, jis nepraranda atsakomybės rūpintis savo šeima.

Motinos pareigos

- Kokius matėte teigiamus pavyzdžius, kada motinos vienos augino savo vaikus?

Prezidentas Deividas O. Makėjus sakė, kad motinystė yra kilniausias pašaukimas (žr. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* [2003], p. 156). Tai yra šventas pašaukimas, partnerystė su Dievu atvedant Jo dvasinius vaikus į pasaulį. Vaikų gimdymas yra vienas iš didžiausių palaiminimų. Jeigu namuose nėra tėvo, motina pirmininkauja šeimai.

Prezidentas Boidas K. Pakeris gyrė motinas, kurios negalėjo turėti savo vaikų, tačiau stengėsi rūpintis kitais. Jis sakė: „Kada kalbu apie motinas, kalbu ne tik apie tas moteris, kurios pagimdė vaikus, bet ir apie tas, kurios globojo tuos, kurie gimė kitoms, ir apie daugelį moterų, kurios neturėdamos savo vaikų, buvo motinomis kitų vaikams.“ (*Mothers* [1977], p. 8.)

Pastarųjų dienų pranašai mokė: „Motinos visų pirma atsako už savo vaikų ugdymą.“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156.) Motina turi skirti laiko savo vaikams ir mokyti juos Evangelijos. Ji turėtų žaisti ir dirbti su jais, kad jie galėtų atrasti aplinkinį pasaulį. Ji taip pat turi padėti savo šeimai žinoti, kaip namus paversti malonia vieta. Jeigu ji yra maloni ir mylinti, ji padės vaikams patiems apie save galvoti gerai.

Mormono Knygoje aprašoma 2000 vaikinių grupė, kurie tapo didingi dėl savo motinų mokymo (žr. Almos 53:16–23). Vadovaujami pranašo Helamano, jie ėjo kautis su savo priešais. Iš savo motinų jie išmoko būti sąžiningi, drąsūs ir patikimi. Jų motinos

taip pat mokė juos, kad jeigu jie neabejos, Dievas juos išgelbės (Žr. Almos 56:47). Jie visi išgyveno mūšį. Jie išreiškė pasitikėjimą savo motinų mokymais, sakydami: „Mes neabejojame, kad mūsų motinos tai žinojo.“ (Almos 56:48.) Kiekviena, liudijimą turinti motina gali daryti didelę įtaką savo vaikams.

Vaikų pareigos

- Kaip vaikai padeda savo gimdytojams kurti laimingus namus?

Vaikai su gimdytojais dalinasi pareiga kurti laimingus namus. Jie turėtų laikytis įsakymų ir bendradarbiauti su kitais šeimos nariais. Viešpats nėra patenkintas, kada vaikai pešasi (Žr. Mozijo 4:14).

Viešpats įsakė vaikams gerbti savo gimdytojus. Jis sakė: „Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei žemėje.“ (Išėjimo 20:12.) Gerbti savo gimdytojus reiškia juos mylėti ir jų paisyti. Tai taip pat reiškia paklusti jiems. Raštuose vaikai mokomi: „klausykite Viešpatyje savo gimdytojų, nes šito reikalauja teisingumas“ (Efeziečiams 6:1).

Prezidentas Spenceris V. Kimbolas sakė, kad vaikai turėtų mokytis dirbti bei dalintis pareigomis namuose ir kieme. Jiems turėtų būti duodamos užduotys prižiūrėti, kad namai būtų tvarkingi ir švarūs. (Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 120.)

- Ką turėtų daryti vaikai, kad gerbtų savo gimdytojus ir jų paisytų?
- Kaip jūsų gimdytojai jus skatino juos gerbti ir jų paisyti?

Pareigų priėmimas atneša palaiminimą

- Ką gali daryti kiekvienas šeimos narys, siekdamas, kad namai būtų laiminga vieta?

Mylinti ir laiminga šeima neatsiranda savaime. Kiekvienas asmuo šeimoje turi daryti savo darbą. Viešpats davė pareigas tiek gimdytojams, tiek ir vaikams. Raštuose mokoma, kad turime būti rūpestingi, džiugūs ir dėmesingi kitiems. Kai kartu kalbame, meldžiamės, dainuojame arba dirbame, galime patirti harmonijos savo šeimose palaiminimus. (Žr. Kolosiečiams 3.)

- Kokias žinote tradicijas arba papročius, galinčius namus paversti laiminga vieta?

Papildomos Raštų ištraukos ir kiti šaltiniai

- Patarlių 22:6 (mokyk jaunuolį)
- Efeziečiams 6:1–3 (vaikai turi klausyti gimdytojų)
- DS 68:25–28; Efeziečiams 6:4 (gimdytojų pareigos)
- „Šeima. Pareiškimas pasauliui“ (taip pat galima rasti LDS.org bei daugelyje kitų Bažnyčios leidinių, įskaitant *Ensign*, Nov. 1995, p. 102; *Jaunimo stiprybės vardan* [leidinio numeris 36550 156], p. 44; ir *Ištikimi tikėjimui* [leidinio numeris 36863 156], p. 158–160)
- *Šeimos vadovėlis* (leidinio numeris 31180 156)

Amžinoji santuoka

38 skyrius

Santuoka paskirta Dievo

Santuoka tarp vyro ir moters yra Dievo plano esminė dalis. Viešpats sakė: „Tas, kuris draudžia tuoktis, nepaskirtas Dievo, nes santuoka žmogui paskirta Dievo.“ (DS 49:15.) Nuo pradžios santuoka buvo Evangelijos įstatymas. Santuokos turi tęstis amžinai, o ne tik mūsų mirtingojo gyvenimo metu.

Dievas sutuokė Adomą su Ieva dar prieš tai, kai pasaulyje atsirado mirtis. Jų santuoka buvo amžina. Jie mokė amžinosios santuokos įstatymo savo vaikus ir savo vaikų vaikus. Bėgant metams, nelabumas įžengė į žmonių širdis ir įgaliojimas atlikti šias šventas apeigas iš žemės buvo paimtas. Per Evangelijos sugrąžinimą į žemę buvo sugrąžinta ir amžinoji santuoka.

- Kodėl svarbu žinoti, kad santuoka tarp vyro ir moters yra paskirta Dievo?

Amžinoji santuoka yra būtina išaukštinimui

- Kokia yra Viešpaties doktrina apie santuoką ir kuo ji skiriasi nuo pasaulietinio požiūrio?

Pasaulyje daugelis žmonių santuoką laiko tik socialiniu papročiu, teisiniu susitarimu tarp vyro ir moters gyventi kartu. Tačiau pastarųjų dienų šventiesiems santuoka yra daug daugiau. Mūsų išaukštinimas priklauso nuo santuokos, kartu ir kitų principų bei apeigų, tokių kaip tikėjimas, atgaila, krikštas ir Šventosios Dvasios dovanos priėmimas. Mes tikime, kad santuoka yra švenčiausias ryšys, koks tik gali egzistuoti tarp vyro ir moters. Šis šventas ryšys įtakoja mūsų laimę dabar ir ašminybėse.

Dangiškasis Tėvas davė mums amžinosios santuokos įstatymą, kad galėtume tapti panašūs į Jį. Viešpats sakė:

„Celestialinėje šlovėje yra trys dangūs, arba laipsniai;

ir tam, kad pasiektų aukščiausiąjį, žmogus turi priimti šią kunigystės tvarką [turima omenyje naujoji ir nesibaigiančioji santuokos sandora];

ir jeigu jis neįeina, jis negali jo pasiekti.“ (DS 131:1–3.)

Amžinoji santuoka turi būti atliekama šventykloje, tinkamu įgaliojimu

- Kodėl, kad būtų amžina, santuoka turi būti atliekama šventykloje, tinkamu įgaliojimu?

Amžinoji santuoka turi būti atliekama žmogaus, turinčio užantspaudavimo galią. Viešpats pažadėjo: „Jei vyras veda žmoną pagal... naują ir nesibaigiančią sandorą... ir tai užantspauduoja jiems... tas, kuris pateptas... ir jeigu jie pasilieka [Viešpaties] sandoroje... tai... turės visą galią, kai jie nebebus pasaulyje.“ (DS 132:19.)

Amžinoji santuoka ne tik turi būti atliekama tinkamu kunigystės įgaliojimu, bet taip pat ir atliekama vienoje iš mūsų Viešpaties šventyklų. Šventykla yra vienintelė vieta, kur gali būti atliekamos šios šventos apeigos.

Šventykloje pastarųjų dienų šventųjų poros priklaupia prie vieno iš šventų altorių savo šeimos bei draugų, kurie gavo šventyklos apdovanojimus, akivaizdoje. Jie sudaro savo santuokos sandoras priešais Dievą. Jie paskelbiami vyru ir žmona laikui ir visai amžinybei. Tai padaro tas, kuris turi šventą Dievo kunigystę ir kuriam buvo suteiktas įgaliojimas atlikti šias šventas apeigas. Jis veikia Viešpaties vadovaujamas ir pažada porai išaukštinimo palaiminimus. Jis moko juos dalykų, kuriuos jie turi daryti, kad gautų tuos palaiminimus. Jis primena jiems, kad visi palaiminimai priklauso nuo paklusnumo Dievo įstatymams.

Mokytojams: Visi nariai, ar susituokę, ar vieniši, turi suprasti amžinosios santuokos doktriną. Tačiau jūs turite atsižvelgti į suaugusių, kurie nėra susituokę, jausmus. Jei reikia, padėkite mokiniams arba šeimos nariams žinoti, jog visi Dangiškojo Tėvo vaikai, kurie šiame gyvenime yra ištikimi savo sandoroms, turės galimybę amžinybėje gauti visus Evangelijos palaiminimus, įskaitant galimybę turėti amžiną šeimą.

Jeigu esame sutuokti bet koku kitu įgaliojimu, o ne kunigystės įgaliojimu šventykloje, santuoka yra tik šiam gyvenimui. Po mirties santuokos partneriai neturės teisių vienas į kitą ar savo vaikus. Amžinoji santuoka suteikia mums galimybę po šito gyvenimo toliau likti šeimomis.

Amžinosios santuokos privalumai

- Kokie yra amžinosios santuokos palaiminimai šiame gyvenime ir amžinybėje?

Kaip pastarųjų dienų šventieji, mes gyvename žiūrėdami iš amžinybės perspektyvos, o ne tik iš šio momento. Tačiau dėl to, kad susituokėme amžinybėje, galime gauti palaiminimų ir šiame gyvenime. Keletas iš šių palaiminimų:

1. Žinome, kad mūsų santuoka gali tęstis amžinai. Mirtis gali mus vienas nuo kito atskirti tik laikinai. Niekas negali mūsų išskirti amžiams, nebent tik mūsų pačių nepaklusnumas. Šis žinojimas mums padeda plūšėti daugiau dėl mūsų santuokos laimės ir sėkmės.
2. Žinome, kad mūsų šeimos ryšiai gali tęstis visą amžinybę. Šis žinojimas mums padeda rūpestingai mokyti ir auklėti savo vaikus. Jis taip pat padeda mums rodyti jiems daugiau kantrybės ir meilės. Pasekmė – mūsų namai yra laimingesni.
3. Dėl to, jog buvome sutuokti Dievo paskirtu būdu, savo santuokoje turime teisę jausti Dvasios išsiliejimą, jeigu išliekame verti.

Keletas palaiminimų, kuriuos galime patirti amžinybėje:

1. Galime gyventi aukščiausiam celestialinės Dievo karalystės lygyje.
  2. Galime būti išaukštinti kaip Dievas ir gauti džiaugsmo pilnatvę.
- Kaip amžinoji perspektyva gali paveikti tai, kaip žiūrime į santuoką ir šeimą?

Turime pasiruošti amžinajai santuokai

- Ką galime daryti, kad padėtume jaunimui pasiruošti amžinajai santuokai?

Prezidentas Spenseris V. Kimbolas mokė: „Santuoka turbūt yra svarbiausias iš visų sprendimų ir turi toliausiai siekiančias pasekmes, nes ji susijusi ne tik su laime dabartyje, bet ir su amžinu džiaugsmu. Ji veikia ne tik du susietus žmones, bet taip pat jų šeimas ir ypač jų vaikus ir vaikų vaikus per daugelį kartų. Pasirenkant partnerį gyvenimui ir amžinybei, tikrai reikia rūpestingai planuoti, apmąstyti ir pasninkauti, kad užtikrintume, jog iš visų sprendimų, šitas nebus neteisingas.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 193.)

Amžinoji santuoka turėtų būti kiekvieno pastarųjų dienų šventojo tikslas. Tai tinka ir tiems, kurie jau susituokę pagal civilinį įstatymą. Kad pasiruoštume amžinajai santuokai, reikia daug apmąstymo ir maldų. Tik teisiai gyvenantiems Bažnyčios nariams leidžiama eiti į šventyklą (žr. DS 97:15–17). Tai ne vienos dienos sprendimas, kad norime susituokti šventykloje, o tada tą dieną vykstame į šventyklą ir susituokiame. Pirmą turime atitikti tam tikrus reikalavimus.

Prieš tai, kai galime įeiti į šventyklą, turime ne mažiau nei vienerius metus būti aktyvūs ir verti Bažnyčios nariai. Vyrai turi turėti Melchizedeko kunigystę. Su mumis turi pasikalbėti skyriaus prezidentas arba vyskupas. Nustatęs, kad esame verti, jis išduos mums šventyklos rekomendaciją. Jeigu nesame verti, jis patars mums ir padės nusistatyti tikslus tapti vertiems eiti į šventyklą.

Po to, kai gavome šventyklos rekomendaciją iš savo vyskupo arba skyriaus prezidento, su mumis turi pasikalbėti kuolo arba misijos prezidentas. Pokalbio dėl šventyklos rekomendacijos metu mums užduodami tokie klausimai:

1. Ar tikite Dievą, Amžinąjį Tėvą, Jo Sūnų Jėzų Kristų ir Šventąją Dvasią ir ar turite liudijimą apie Juos? Ar turite tvirtą liudijimą apie sugrąžintąją Evangeliją?
2. Ar palaikote Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentą kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją?

Ar pripažįstate jį vieninteliu asmeniu žemėje, įgaliotu naudoti visus kunigystės raktus?

3. Ar laikotės skaitybės įstatymo?
4. Ar mokate sąžiningą dešimtinę?
5. Ar laikotės Išminties žodžio?
6. Ar esate sąžiningas savo santykiuose su kitais?
7. Ar stengiatės laikytis jūsų sudarytų sandorų, lankytis sakramento bei kunigystės susirinkimuose ir ar jūsų gyvenimas suderintas su Evangelijos įstatymais bei įsakymais?

Prašydami šventyklos rekomendacijos, turite atminti, kad įžengti į šventyklą yra šventa privilegija. Tai rimtas poelgis, į jį negalima žiūrėti atsainiai.

Turime kuo uoliausiai laikytis visų šventykloje sudaromų sandorų. Viešpats pasakė, kad jeigu esame ištikimi, įžengsime į savo išaukštinimą, tapsime panašūs į mūsų Dangiškąjį Tėvą. (Žr. DS 132:19–20.) Šventyklos santuoka verta bet kokios aukos. Tai būdas gauti neišmatuojamus amžinuosius palaiminimus.

- Ką galime daryti, kad paskatintume jaunas žmones nusistatyti tikslą susituokti šventykloje? Kaip galime jiems padėti tam pasiruošti?

Papildomos Raštų ištraukos

- Pradžios 1:26–28 (turime daugintis ir pripildyti žemę)
- Pradžios 2:21–24 (pirmąją santuoką atliko Dievas)
- Mato 19:3–8 (ką Dievas sujungė)
- DS 132 (amžinoji santuokos įstatymo esmė)
- DS 42:22–26 (santuokos įžadų reikia laikytis)
- Jokūbo kn. 3:5–7 (vyras ir žmona turi būti ištikimi vienas kitam)

Skaistybės įstatymas

39 skyrius

Pastaba tėvams

Šiame skyriuje kai kurios vietos viršija jaunų vaikų brandumą. Prieš mokant vaikus šių skyriaus vietų, geriau palaukti, kol vaikai bus pakankamo amžiaus, kad suprastų seksualinius santykius ir dauginimąsi. Mūsų Bažnyčios vadovai sakė, kad gimdytojų pareiga mokyti savo vaikus apie dauginimąsi (apie pastojimą ir vaikų gimdymo procesą). Gimdytojai taip pat turi juos mokyti skautybės įstatymo, kuris aiškinamas šiame skyriuje.

Gimdytojai gali pradėti mokyti vaikus tinkamai žiūrėti į savo kūną, kai jie yra dar labai jauni. Kalbėdami vaikams atvirai, bet pagarbiai, ir vartodami tinkamus jų kūno vietų pavadinimus, padėsime jiems augti be nereikalingo savo kūno drovėjimosi.

Vaikai yra iš prigimties smalsūs. Jie nori žinoti, kaip veikia jų kūnas. Jie nori žinoti, iš kur atsiranda kūdikiai. Jeigu gimdytojai visus tokius klausimus atsakys iš karto ir aiškiai, kad vaikai galėtų suprasti, vaikai ir toliau uždavinės klausimus savo gimdytojams. Tačiau, jeigu gimdytojai atsakys į klausimus taip, kad vaikai jausis nepatogiai, atstumti arba nepatenkinti, tikriausiai su savo klausimais jie kreipsis į ką kitą ir tikriausiai įgys neteisingą supratimą ir netinkamą požiūrį.

Tačiau neišmintinga, arba nebūtina, vaikams iš karto pasakyti viską. Gimdytojai turi suteikti jiems tik tokią informaciją, kurios jie prašė ir gali suprasti. Atsakydami į tokius klausimus gimdytojai gali mokyti vaikus, kaip svarbu gerbti savo ir kitų žmonių kūnus. Gimdytojai turėtų mokyti vaikus rengtis kukliai. Jie turi pataisyti klaidingą supratimą arba vulgarią vaikų kalbą, kurių jie išmoksta iš kitų.

Iki kol vaikai subręsta, gimdytojai turi būti su jais atvirai aptarę dauginimąsi. Vaikai turi suprasti, kad tos galios yra geros ir buvo mums duotos Viešpaties. Jis tikisi, jog naudosisme jas Jo nustatytose ribose.

Maži vaikai į žemę iš Dangiškojo Tėvo akivaizdos ateina tyri ir nekalti. Jei gimdytojai melsis vadovavimo, Viešpats įkvėps juos tinkamu metu ir tinkamu būdu mokyti vaikus.

Dauginimosi galia

- Kodėl gimdytojai turi mokyti savo vaikus apie dauginimąsi ir skaistybę? Kaip jie gali tai padaryti tinkamai?

Dievas įsakė kiekvienam gyvam tvariniui daugintis pagal savo rūšį (žr. Pradžios 1:22). Dauginimasis buvo Jo plano dalis, kad visos gyvybės formos galėtų toliau egzistuoti žemėje.

Tada jis patalpino žemėje Adomą ir Ievą. Jie skyrėsi nuo kitų Jo kūrinių, nes buvo Jo dvasiniai vaikai. Edeno sode Jis sujungė Adomą ir Ievą santuoka bei įsakė jiems daugintis ir pripildyti žemę (žr. Pradžios 1:28). Tačiau jų gyvenimus turėjo valdyti moraliniai įstatymai, o ne instinktas.

Dievas norėjo, jog Jo vaikai gimtų šeimose, kad jais būtų tinkamai pasirūpinta ir jie būtų mokomi. Mes, kaip ir Adomas su Ieva, turime parūpinti fizinius kūnus tiems dvasiniams vaikams. Pirmoji prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas pareiškė: „Skelbiame, kad priemonės, kurių pagalba kuriama žemiška gyvybė, yra nustatytos Dievo.“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156). Dievas įsakė mums, kad seksualinius santykius galime turėti tik santuokoje tarp vyro ir moters. Šis įsakymas vadinamas skaistybės įstatymu.

Skaistybės įstatymas

- Kas yra skaistybės įstatymas?

Seksualinius santykius galime turėti tik su savo sutuoktiniu, su kuriuo esame oficialiai sutuokti. Niekas, nei vyras, nei moteris, negali turėti seksualinių santykių iki santuokos. Po santuokos seksualiniai santykiai leidžiami tik su sutuoktiniu.

Izraelitams Viešpats sakė: „Nesvetimausi.“ (Išėjimo 20:14.) Šį įsakymą sulaužę izraelitai buvo griežtai baudžiami. Viešpats pastarosiomis dienomis pakartojo šitą įsakymą (žr. DS 42:24).

Buvome mokomi, kad skaistybės įstatymas apima daugiau nei lytinius santykius. Pirmoji prezidentūra perspėjo jaunimą apie seksualines nuodėmes:

„Iki santuokos nedarykite nieko, kas sužadintų galingas emocijas, kurios gali būti išreikštos tik susituokus. Nesibučiuokite aistringai, negulėkite vienas ant kito, nelieskite intymių, šventų kito asmens kūno vietų, per drabužius ar be jų. Neleiskite niekam to daryti jums. Nežadinkite tų emocijų savo kūne.“ (*Jaunimo stiprybės vardan* [brošiūra, 2002], p. 27.)

Kaip ir kiti skaistybės įstatymo pažeidimai, homoseksualiniai santykiai yra rimta nuodėmė. Pastarųjų dienų šventųjų pranašai kalbėjo apie homoseksualinių santykių pavojus ir apie Bažnyčios susirūpinimą žmonėmis, kurie turi tokį polinkį. Prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė:

„Visų pirma, tikime, kad santuoka tarp vyro ir moters yra paskirta Dievo. Tikime, kad santuoka gali būti amžina per amžinosios kunigystės galios panaudojimą Viešpaties namuose.

Žmonės klausia apie mūsų požiūrį į tuos, kurie save laiko vadinamaisiais gėjais arba lesbietėmis. Mano atsakymas yra toks, kad juos mylime kaip Dievo sūnus ir dukras. Jie turi tam tikrus polinkius, kurie yra galingi ir kuriuos sunku kontroliuoti. Dauguma žmonių įvairiu metu turi vienokius ar kitokius polinkius. Jeigu jie nesielgia pagal tuos polinkius, tada jie gali žengti pirmyn, kaip tai daro visi kiti Bažnyčios nariai. Jeigu jie pažeidžia skaistybės įstatymą ir Bažnyčios moralinius standartus, tada jiems grėsia Bažnyčios drausminimas, taip kaip yra drausminami kiti.

Norime tiems žmonėms padėti, sustiprinti juos, pagelbėti jiems jų problemose ir padėti jiems jų sunkumuose. Tačiau negalime stovėti nuošalyje, jeigu jie įsitraukia į amoralią veiklą, jeigu stengiasi palaikyti ir apginti bei gyventi vadinamojoje tos pačios lyties santuokoje. Tai leisti reikštų pro pirštus žiūrėti į patį rimčiausią

---

ir švenčiausią Dievo patvirtintos santuokos pamatą ir į jos pačios tikslą – šeimos kūrimą.“ (Iš Conference Report, Oct. 1998, p. 91; arba *Ensign*, Nov. 1998, p. 71.)

Šėtonas nori, kad laužytume skaistybės įstatymą

- Kokius žinote būdus, kaip Šėtonas gundo žmones sulaužyti skaistybės įstatymą?

Šėtono planas yra apgauti kiek įmanoma daugiau iš mūsų, kad neleistų mums grįžti gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu. Vienas iš jo daromų dalykų, galinčių padaryti daugiausiai žalos, yra sugundyti mus nusižengti skaistybės įstatymui. Jis yra gudrus ir galingas. Jis nori, jog tikėtume, kad laužyti šį įstatymą nėra nuodėmė. Dauguma žmonių buvo apgauti. Turime apsisaugoti nuo blogos įtakos.

Šėtonas puola kuklumo standartus. Jis nori, kad tikėtume, jog kadangi žmogaus kūnas yra nuostabus, reikia juo puikuotis ir jį atidengti. Mūsų Dangiškasis Tėvas nori, kad būtume pridengę savo kūnus, kad kitų žmonių protuose neskatintume netinkamų minčių.

Šėtonas ne tik skatina mus rengtis nekukliai, tačiau taip pat skatina mūsų amoralias ir netinkamas mintis. Jis tai daro per paveikslėlius, kinofilmus, pasakojimus, juokelius, muziką ir šokius, kurie siūlo amoralius veiksmus. Skaistybės įstatymas reikalauja, kad mūsų mintys ir veiksmai būtų tyri. Pranašas Alma mokė, kada būsime teisiami Dievo, „mūsų mintys taip pat pasmerks mus; ir šitoje baisioje būsenoje mes neišdrįsime pažvelgti į mūsų Dievą“ (Almos 12:14).

Jėzus mokė: „Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: Nesvetimauk!

O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi.“ (Mato 5:27–28.)

Prezidentas Gordonas B. Hinklis perspėjo: „Gyvenate baisių pagundų pasaulyje. Pornografija, su savo pigiu purvu, apima visą pasaulį kaip baisus visa ryjantis potvynis. Ji yra nuodai. Nežiūrėkite ir neskaitykite jos. Jei to nedarysite, ji jus sunaikins. Ji atims iš jūsų savigarbą. Ji pavogs iš jūsų gyvenimo grožio jausmą. Ji parbloks jus žemyn bei įtrauks į blogų minčių ir galbūt į blogų veiksmų liūną.“

Šalinkitės jos. Venkite jos, kaip vengtumėte bjaurios ligos, nes ji tokia pat mirtina. Būkite dori mintyse ir darbuose. Dievas jumyse su tikslu davė dievišką potraukį, kuris gali būti lengvai nukreiptas į blogus ir naikinančius veiksmus. Kai esate jauni, neišitraukite į pastovius pasimatymus. Kai pasieksite amžių, kada galvosite apie santuoką, tada ateis laikas tuo užsiimti. Tačiau jums, berniukai, kurie mokotės vidurinėje mokykloje, to nereikia, mergaitėms to irgi nereikia.“ (Iš Conference Report, Oct. 1997, p. 71–72; arba *Ensign*, Nov. 1997, p. 51.)

Šėtonas kartais mus gundo per mūsų emocijas. Jis žino, kada esame vieniši, sutrikę ar prislėgti. Jis tą mūsų silpnumo laiką pasirenka mums gundyti, kad sulaužytume skaistybės įstatymą. Mūsų Dangiškasis Tėvas gali mums suteikti stiprybės pereiti per tuos išmėginimus nesužeistiems.

Raštuose pasakojama apie teisų jaunuolį vardu Juozapas, kuriuo labai pasitikėjo jo šeimininkas Potifaras. Potifaras patikėjo Juozapui valdyti viską, ką turėjo. Potifaro žmona geidė Juozapo ir gundė jį svetimauti su ja. Tačiau Juozapas nepasidavė jai ir nuo jos pabėgo. (Žr. Pradžios 39:1–18.)

Paulius mokė: „Jums tekę išmėginimai tėra žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte išsilaikyti.“ (1 Korintiečiams 10:13.) Alma pabrėžė, kad „[nebūsime] gundomi labiau, negu [galime] pakelti“, jeigu „[nusižeminsime] priešais Viešpatį ir [šauksimės] jo švento vardo, ir nuolat [budėsime] ir [melsimės]“ (Almos 13:28).

- Kaip kuklumas ir skaistybė yra susiję? Kaip gimdytojai gali mokyti savo vaikus kukliai rengtis, kalbėti ir elgtis?
- Kaip galime kovoti su pornografijos plitimu ir įtaka?
- Ką Viešpats pažadėjo mums, kad padėtų mums nugalėti Šėtono pagundas?

Mokytojams: Pagalbos atsakymams į klausimus apie kuklumą ir skaistybę, galite rasti brošiūroje, pavadintoje *Jaunimo stiprybės vardan* (leidinio numeris 36550 156), kuri yra paskirstymo centruose bei LDS.org ir kuri taip pat gali būti jūsų maldos namų bibliotekoje.

Skaistybės įstatymo laužymas yra ypač rimtas nusižengimas

Pranašas Alma sielvartavo, kad vienas iš jo sūnų sulaužė skaistybės įstatymą. Alma savo sūnui Koriantonui sakė: „Argi nežinai, mano sūnau, kad tai yra bjaurastis Viešpaties akyse; taip, labiausiai pasi-bjaurėtina iš visų nuodėmių, išskyrus nekalto kraujo praliejimą arba Šventosios Dvasios išsižadėjimą?“ (Almos 39:5.) Pagal rimtumą nusižengimas skaistybės įstatymui eina po žmogžudystės.

Jeigu vyras ir moteris sulaužo skaistybės įstatymą ir ji pastoja, jie gali būti gundomi padaryti dar vieną bjaurią nuodėmę – abortą. Retai kada abortui yra pateisinama priežastis. Bažnyčios vadovai sakė, jog kai kurios išskirtinės situacijos pateisina abortą, tokios kai nėštumas yra kraujomaišos arba išprievartavimo rezultatas, kada kompetentingi gydytojai nustato didelį pavojų motinos gyvybei arba sveikatai, arba kada kompetentingi gydytojai nustato, jog vaisius yra su rimtais defektais, neleidžiančiais kūdikiui išgyventi po gimimo. Tačiau netgi tokios situacijos automatiškai nepateisina aborto. Tie, kurie susiduria su tokiomis situacijomis, turėtų nuspręsti daryti abortą tik pasitarę su savo vietiniais Bažnyčios vadovais ir per nuoširdžią maldą gavę patvirtinimą.

„Kada vyras ir moteris pradeda vaiką ne santuokoje, turi būti dedamos visos pastangos paskatinti juos susituokti. Kada nėra sėkmingos santuokos tikimybės dėl amžiaus arba kitų aplinkybių, nesusituokusiems gimdytojams turi būti patariama atiduoti kūdikį įvaikinti per LDS Family services (PDŠ šeimos tarnybą), kad būtų užtikrinta, jog tas kūdikis bus užantspauduotas su šventyklos vertais tėvais.“ (Pirmosios prezidentūros laiškas, 2002 m. birželio 26 d. ir 2002 m. liepos 19 d.)

Mūsų Dangiškajam Tėvui labai svarbu, kad Jo vaikai laikytųsi skaistybės įstatymo. Bažnyčios nariams, kurie sulaužo tą įstatymą arba paskatina kitus tai padaryti, grėsia Bažnyčios drausminimas.

Sulaužiusiems skaistybės įstatymą gali būti atleista

Sulaužiusiems skaistybės įstatymą gali ateiti ramybė. Viešpats mums sako: „Bet jei nedorelis atgailauja dėl visų savo nuodėmių,

kurias buvo padaręs, laikosi mano įstatų ... Nė vienas iš jo nusikaltimų, kuriuos jis buvo padaręs, nebus atmenamas.“ (Ezechielio 18:21–22.) Tik per atleidimą ateina ramybė.

Prezidentas Kimbolas sakė: „Kiekvienam atleidimui yra sąlygos... Pasninkavimas, maldos, nuolankumas turi būti vienodi arba didesni už nuodėmę. Turi būti sudužusi širdis ir atgailaujanti dvasia... Turi būti ašaros ir nuoširdus širdies pasikeitimas. Turi būti nuodėmės suvokimas, blogio atsisakymas, klaidos išpažinimas tinkamai nustatytai Viešpaties valdžiai.“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], p. 353.)

Daugumai žmonių išpažinimas yra sunkiausia atgailos dalis. Turime išpažinti ne tik Viešpačiui, bet taip pat ir asmeniui, kurį įžeidėme, tokiam kaip vyras arba žmona ir tinkamai kunigystės valdžiai. Kunigystės vadovas (vyskupas arba kuolo prezidentas) nuspręs dėl mūsų padėties Bažnyčioje. Viešpats pasakė Almai: „Kas tik prasižengia prieš mane ... jei jis išpažįsta savo nuodėmes prieš tave ir mane ir nuoširdžiai atgailauja, tam tu atleisi, ir aš jam atleisiu taip pat.“ (Mozijo 26:29.)

Tačiau prezidentas Kimbolas perspėjo: „Netgi jei atleidimas yra gausiai žadamas, nežadama ir neužsimenama apie atleidimą bet kuriai sielai, kuri pilnai neatgailavo... Vargu ar galime būti per daug įkyrūs primindami žmonėms, kad jie negali nusidėti ir gauti atleidimą, o po to vėl nusidėti ir vėl tikėtis atleidimo.“ (*The Miracle of Forgiveness*, p. 353, 360.) Jei tie, kam buvo atleista, pakartoja nuodėmę, atsako ir už ankstesnes nuodėmes (žr. DS 82:7; Etero 2:15).

Besilaikantys skaistybės įstatymo yra didžiai laiminami

- Kokių palaiminimų gauname, kada laikomės skaistybės įstatymo?

Kada laikomės skaistybės įstatymo, galime gyvent be kaltės ar gėdos. Mūsų ir mūsų vaikų gyvenimas yra laiminamas, kada išliekame tyri ir be dėmės prieš Viešpatį. Vaikai gali žiūrėti į mūsų pavyzdį ir sekti mūsų pėdomis.

Papildomos Raštų ištraukos

- Mato 19:5–9; Pradžios 2:24 (santuokiniai ryšiai yra šventi)
- Titui 2:4–12 (nurodymai dėl skaistybės)
- 1 Korintiečiams 7:2–5; Efeziečiams 5:28 (ištikimybė sutuoktiniui)
- Apreiškimo 14:4–5 (palaiminimai dėl paklusnumo skaistybės įstatymui)
- Patarlių 31:10 (giriama dorybė)
- Almos 39:9 (nebesek paskui savo akių geismus)
- DS 121:45 (tegu dorybė nepaliaujamai puošia tavo mintis)
- Almos 42:16 (atgaila nebūtų suteikta, jeigu nebūtų bausmės)
- Almos 42:30 (neteisink savęs dėl savo nuodėmių)
- DS 58:42–43 (atgailaujantis išpažins ir paliks nuodėmes)

Šventyklos darbas ir šeimos istorija

40 skyrius

Dangiškasis Tėvas nori, kad Jo vaikai grįžtų pas Jį

Jėzaus Kristaus apmokėjimas užtikrina kiekvienam iš mūsų, kad būsime prikelti ir gyvensime amžinai. Tačiau, jei norime gyventi amžinai su savo šeimomis Dangiškojo Tėvo akivaizdoje, turime daryti viską, ką Gelbėtojas mums įsako daryti, įskaitant tai, kad turime būti pakrikštyti ir patvirtinti bei priimti šventyklos apeigas.

Kaip Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, kiekvienas buvome pakrikštytas ir patvirtintas žmogaus, turinčio tinkamą kunigystės įgaliojimą. Kiekvienas iš mūsų taip pat galime vykti į šventyklą, kad priimtume tenai atliekamas gelbstinčias kunigystės apeigas. Tačiau daugelis Dievo vaikų neturėjo tokių galimybių. Jie gyveno tokiu laiku arba tokioje vietoje, kur Evangelija jiems buvo nepasiekiamo.

Dangiškasis Tėvas nori, kad visi Jo vaikai sugrįžtų gyventi su Juo. Tiems, kurie mirė nepasikrikštiję ar nepriėmę šventyklos apeigų, Jis parūpino būdą, kad tai galima būtų atlikti. Jis paprašė, kad šventyklose atliktume apeigas už savo mirusius protėvius.

Viešpaties šventyklos

- Kodėl šventyklos yra svarbios mūsų gyvenime?

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios šventyklos yra ypatingi pastatai, paskirti Viešpačiui. Verti Bažnyčios nariai gali vykti ten priimti šventas apeigas ir sudaryti sandoras su

---

Mokytojams: Paveikslėliai gali paskatinti susidomėjimą ir padėti praplėsti mokinių supratimą. Kol mokiniai arba šeimos nariai žiūri į šventyklos paveikslėlį šiame skyriuje, galite paprašyti jų pagalvoti apie tai, kokius jausmus jiems kelia šventyklos darbas.

Dievu. Kaip ir krikštas šios apeigos ir sandoros yra būtinos mūsų išgelbėjimui. Jos turi būti atliekamos Viešpaties šventyklose.

Mes taip pat vykstame į šventyklą, kad mokytumėmės daugiau apie Dangiškąjį Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų. Įgyjame geresnę supratimą apie savo gyvenimo tikslą ir ryšį su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi. Esame mokomi apie ikimirtingąjį egzistavimą, gyvenimo žemėje prasmę ir gyvenimą po mirties.

Šventyklos apeigos užantspauduoja šeimas kartu amžiams

- Ką reiškia būti užantspauduotam?

Visos šventyklos apeigos atliekamos kunigystės galia. Per šią galią žemėje atliekamos apeigos yra užantspauduojamos, arba surišamos, danguje. Gelbėtojas mokė savo apaštalus: „Ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje.“ (Mato 16:19; taip pat žr. DS 132:7.)

Tik šventykloje galime būti užantspauduoti kaip šeimos amžinai. Santuoka šventykloje sujungia vyrą ir moterį kaip vyrą ir žmoną amžiams, jei jie gerbia savo sandoras. Krikštas ir kitos apeigos paruošia mus šiam šventam įvykiui.

Kada vyras ir moteris sutuokiami šventykloje, jų vaikai, kurie gimsta po to, taip pat tampa jų amžinos šeimos dalimi. Poros, kurios buvo sutuoktos civiliai, gali gauti šiuos palaiminimus, pasiruošdamos ir paruošdamos savo vaikus vykti į šventyklą, kad būtų užantspauduoti kartu. Sutuoktiniams, kurie teisėtai įsivaikino vaikus, tie vaikai gali būti užantspauduoti su jais.

- Ką turi daryti pora, kad užantspaudavimo galia veiktų jų santuokoje?

Mūsų protėviams reikia mūsų pagalbos

- Kokias pareigų turime savo protėviams, kurie mirė negavę kunigystės apeigų?

1882 metais Mario Kanamela susituokė su Marija Vita. Jie gyveno Tripanyje, Italijoje, kur augino vaikus ir kartu dalinosi daugeliu džiaugsmų. Mario ir Marija negirdėjo sugrąžintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos. Jie nebuvo pakrikštyti. Jie neturėjo galimybės vykti į

šventyklą ir būti užantspauduoti kaip amžinoji šeima. Jiems mirus jų santuoka baigėsi.

Daugiau nei po šimtmečio įvyko didis susijungimas. Mario ir Marijos palikuonys nuvyko į Los Andželo šventyklą, kur proanūkis su žmona priklaupė prie altoriaus ir patarnavo atstovaudami mirusiųsius, sutuokiant Mario ir Mariją. Jų akis pripildė ašaros, kada jie džiaugėsi kartu su Mario ir Marija.

Daugelis mūsų protėvių yra tarp tų, kurie mirė negirdėję apie Evangeliją, kol buvo žemėje. Jie dabar gyvena dvasių pasaulyje (žr. 41 šios knygos skyrių). Ten jie yra mokomi Jėzaus Kristaus Evangelijos. Tie, kurie priima Evangeliją, laukia, kol už juos bus atliktos šventyklos apeigos. Kai atliekame tas apeigas šventykloje už savo protėvius, galime džiaugtis kartu su jais.

- Kaip mirusiųjų išgelbėjimo doktrina parodo Dievo teisingumą, užuojautą ir gailestingumą?
- Kokius turėjote patyrimus atlikdami šventyklos darbą už savo protėvius?

Šeimos istorija – kaip pradedame padėti savo protėviams

- Kokie yra pagrindiniai žingsniai darant šeimos istorijos darbą?

Pastarųjų dienų šventieji skatinami užsiimti šeimos istorijos veikla. Per šią veiklą sužinome apie savo protėvius ir galime atlikti apeigas už juos. Šeimos istorija apima tris pagrindinius žingsnius:

1. Nustatyti savo protėvius.
2. Sužinoti, už kuriuos protėvius reikia atlikti šventyklos apeigas.
3. Užtikrinti, kad apeigos už juos būtų atliktos.

Daugumoje apylinkių ir skyrių yra šeimos istorijos konsultantai, kurie gali atsakyti į klausimus ir nukreipti mus į reikiamus šaltinius. Jeigu apylinkėje arba skyriuje nėra šeimos istorijos konsultanto, vyskupas arba skyriaus prezidentas gali duoti nurodymų.

Nustatyti savo protėvius

Kad galėtume atlikti šventyklos apeigas už savo protėvius, turime žinoti jų vardus. Šiais laikais yra daug nuostabių šaltinių, kur galime nustatyti savo protėvių vardus.

Geras būdas, kaip pradėti rinkti informaciją apie savo protėvius, tai pažiūrėti, ką turime savo namuose. Galime turėti gimimo, santuokos ar mirties liudijimus. Taip pat galime rasti šeimos Biblijas, nekrologus, šeimos istorijas arba užrašus ir dienoraščius. Be to galime paklausti, kokios informacijos turi giminės. Surinkę informaciją savo namuose ir iš giminaičių, galime tirti kitus šaltinius, tokius kaip FamilySearch.org. Taip pat galime apsilankyti viename iš vietinių Bažnyčios šeimos istorijos centrų.

Kiek sužinosime, priklausys nuo to, kokia informacija mums prieinama. Galime turėti tik nedaug šeimos informacijos ir padaryti ne daugiau, kaip tik nustatyti savo gimdytojus ir senelius. Jeigu jau turime didelį šeimos užrašų rinkinį, galime nustatyti kitus protėvius iš ankstesnių laikų.

Surinktą informaciją galime surašyti šeimos grupės aprašuose bei genealogijos lentelėse.

Sužinoti, už kuriuos protėvius reikia atlikti šventyklos apeigas

Šventyklos apeigos už mirusiuosius buvo atliekamos nuo pirmųjų Bažnyčios dienų. Todėl kai kurios apeigos už mūsų protėvius jau gali būti atliktos. Kad sužinotume už kuriuos protėvius reikia atlikti šventyklos apeigas, galime pažiūrėti dviejose vietose. Mūsų pačių šeimos užrašuose gali būti informacija apie tai, kas buvo atlikta. Jeigu ne, Bažnyčioje yra surašomos visos apeigos, kurios buvo atliktos šventykloje. Jūsų apylinkės arba skyriaus istorijos konsultantas gali jums padėti šioje paieškoje.

Užtikrinti, kad apeigos būtų atliktos

Dauguma mūsų protėvių dvasių pasaulyje gali nekantriai laukti, kada galės priimti savąsias šventyklos apeigas. Kai tik nustatome tuos protėvius, turėtume suorganizuoti, kad tas darbas už juos būtų atliekamas.

Vienas iš šeimos istorijos darbo palaiminimų kyla iš to, kad galime vykdyti į šventyklą ir atlikti apeigas už savo protėvius. Turime pasirašyti, kad gautume šventyklos rekomendaciją ir galėtume kada įmanoma atlikti tą darbą. Jeigu mūsų vaikams yra 12 ar daugiau metų, jie gali patirti tuos palaiminimus kartu su mumis, pasikrikštydami ir priimdami patvirtinimą už savo protėvius.

Jeigu nėra galimybių vykdyti į šventyklą ir atlikti apeigas, šventykla suorganizuos, kad tas apeigas atliktų kiti Bažnyčios nariai.

- Kaip Viešpats padėjo jums ar jūsų šeimos nariams rasti informaciją apie savo protėvius?

Papildomos šeimos istorijos galimybės

- Kokie yra paprasti būdai, kaip kas nors, turėdamas daug kitų atsakomybių, gali dalyvauti šeimos istorijos darbe?

Be to, kad suteiktume šventyklos apeigas mums žinomiems protėviams, padėti esantiems dvasių pasaulyje galime daugeliu kitų būdų. Turėtume siekti Dvasios vadovavimo, su malda ieškodami, ką galime daryti. Priklausomai nuo mūsų situacijos galime:

1. Kuo dažniau lankytis šventykloje. Po to, kai šventykloje patys priėmėme apeigas, galime gelbstinčias apeigas atlikti už kitus, laukiančius dvasių pasaulyje.
2. Tyrinėti, kad nustatytume protėvius, kuriuos sunkiau rasti. Šeimos istorijos konsultantai gali mus nukreipti į naudingus šaltinius.
3. Prisidėti prie Bažnyčios indeksavimo programos. Per šią programą nariai paruošia genealoginę informaciją naudojimui Bažnyčios kompiuterinėse šeimos istorijos programose. Šios programos palengvina mūsų protėvių nustatymą.
4. Pateikti šeimos istorijos informaciją veikiančioms Bažnyčios kompiuterinėms šeimos istorijos programoms. Šiose programose surenkama genealoginė informacija iš žmonių visame pasaulyje. Jos leidžia žmonėms dalintis savo šeimos informacija. Šeimos istorijos konsultantai gali suteikti daugiau informacijos apie Bažnyčios kompiuterines programas.

5. Dalyvauti šeimos organizacijose. Galime daug nuveikti dėl savo protėvių dirbdami kartu su kitais šeimos nariais.
- Pagalvokite, ką galite daryti, kad geriau dalyvautumėte šventyklos ir šeimos istorijos darbe.

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Petro 4:6 (Evangelija buvo skelbiama mirusiesiems)
- Malachijo 3:23–24; DS 2:2; 3 Nefio 25:5–6 (Elijos misija)
- 1 Korintiečiams 15:29; DS 128:15–18 (darbas už mirusiuosius)
- DS 138 (mirusiųjų išpirkimas)

Pomirtinis dvasių pasaulis

41 skyrius

Gyvenimas po mirties

- Kas nutinka su mumis po mirties?

Dangiškasis Tėvas paruošė planą mūsų išgelbėjimui. Pagal šį planą Jis pasiuntė mus iš savo akivaizdos gyventi žemėje ir gauti mirtinigus kūnus iš mėsos ir kraujo. Galiausiai mūsų mirtingi kūnai mirs ir mūsų dvasios keliaus į dvasių pasaulį. Dvasių pasaulis yra laukimo, darbo, mokymosi ir, teisiems, poilsio nuo rūpesčių ir vargų vieta. Mūsų dvasios gyvens ten, kol būsime pasiruošę prikėlimui. Tada mūsų mirtingi kūnai dar kartą susijungs su mūsų dvasiomis ir gaušime šlovės, kuriai pasiruošėme, laipsnį (žr. 46 šios knygos skyrių).

Daug žmonių norėjo sužinoti, koks yra dvasių pasaulis. Raštai ir pastarųjų dienų pranašai mums suteikė informacijos apie dvasių pasaulį.

- Kokią paguodą gaunate iš žinojimo, kad yra gyvenimas po mirties? Kaip galime naudoti savo supratimą apie pomirtinį dvasių pasaulį, kad paguostume kitus?

Kur yra pomirtinis dvasių pasaulis?

Pastarųjų dienų pranašai sakė, kad mirusiųjų dvasios yra netoli mūsų. Prezidentas Erza Taftas Bensonas sakė: „Kartais uždanga tarp šito gyvenimo ir gyvenimo anapus tampa labai plona. Mūsų mylimieji, kurie pasimirė, yra netoli mūsų.“ (Iš Conference Report, Apr. 1971, p. 18; arba *Ensign*, June 1971, p. 33.) Prezidentas Brigamas Jangas mokė, kad pomirtinis dvasių pasaulis yra žemėje aplink mus (žr. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 279).

Kokia yra mūsų dvasių esmė?

Dvasinės esybės turi tokią pačią kūno formą kaip mirtingieji, tik tiek, kad dvasinis kūnas yra tobulos formos (žr. Etero 3:16). Dvasios

---

iš žemės pasiima savo pasišventimo arba priešiško teismo dalykams savybes (žr. Almos 34:34). Jos turi tuos pačius troškimus ir norus, kokius turėjo, kai gyveno žemėje. Visos dvasios yra suaugusiojo formos. Jos buvo suaugusios prieš mirtingą egzistenciją ir jos yra suaugusios po mirties, nors ir būtų mirusios būdamos kūdikiais arba vaikais (žr. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 131–132).

- Kodėl svarbu žinoti, kad dvasių pasaulyje mūsų dvasios turės tas pačias savybes, kokias turi dabar?

Kokios yra sąlygos pomirtiniame dvasių pasaulyje?

Pranašas Alma Mormono Knygoje mokė apie du suskirstymus arba dvi būsenas dvasių pasaulyje:

„Teisiųjų dvasios bus priimtose ir laimės būseną, vadinamą rojumi, poilsio būseną, ramybės būseną, kur jos ilsėsis nuo visų savo vargų ir nuo visų rūpesčių ir sielvartų.

Ir tada bus taip, kad nelabųjų dvasios, taip, tų, kurie pikti, – nes štai, jie neturi nei dalies, nei dalelės Viešpaties Dvasios; nes štai, jie pasirinko piktus darbus vietoj gerų; todėl velnio dvasia įėjo į juos ir užėmė jų namus, – ir šitos bus išmestos į išorinę tamsą, kur bus verksmas ir aimanos, ir dantų griežimas, ir tai dėl jų pačių nedorybės, kadangi jos vedamos belaisvėmis velnio valia.

Dabar, tai nelabų žmonių sielų būseną, taip, tamsybėje, ir Dievo rūstybės ugningo pasipiktinimo jais siaubingo, bauginančio laukimo būseną; ir taip jie pasilieka šitoje būsenoje, kaip ir teisieji rojuje, iki jų prikėlimo laiko.“ (Almos 40:12–14.)

Dvasios suskirstomos pagal jų gyvenimo tyrumą ir jų paklusnumą Viešpaties valiai gyvenant žemėje. Teisieji ir nelabieji yra atskiriami (žr. 1 Nefio 15:28–30), tačiau dvasios gali tobulėti, kai mokosi Evangelijos principų ir gyvena pagal juos. Rojuje esančios dvasios gali mokyti kalėjime esančias dvasias (žr. DS 138).

Mokytojams: Kad padėtumėte mokiniams arba šeimos nariams suprasti skirtumą tarp rojaus ir dvasių kalėjimo, galite lentos arba didelio popieriaus lapo viduryje nupiešti vertikalią liniją, padarydami du stulpelius. Vieno stulpelio viršuje užrašykite *Teisiųjų būseną*. Kito stulpelio viršuje užrašykite *Nelabųjų būseną*. Paprašykite, kad mokiniai apibūdintų abi būsenas dvasių pasaulyje, remdamiesi tuo, ką skaitė šiame skyriuje. Apibendrinkite jų komentarus atitinkamuose stulpeliuose.

Rojus

Pagal pranašą Alma, teisos dvasios ilsisi nuo žemiškų rūpesčių ir vargų. Tačiau jos užsiima Viešpaties darbu. Prezidentas Džozefas F. Smitas matė regėjimą, kad iš karto po nukryžiuavimo Jėzus Kristus aplankė teisiuosius dvasių pasaulyje. Jis paskyrė pasiuntinius, suteikė jiems galią ir įgaliojimą bei pavedė jiems „nešti evangelijos šviesą tiems, kurie buvo tamsoje, būtent visoms žmonių dvasioms“ (DS 138:30).

Bažnyčia yra įkurta dvasių pasaulyje ir turintys kunigystę toliau vykdo savo pareigas ten (žr. DS 138:30). Prezidentas Vilfordas Vudrafas mokė: „Ta pati kunigystė egzistuoja kitoje uždangos pusėje... Kiekvienas apaštalas, kiekvienas Septyniasdešimties narys, kiekvienas vyresnysis ir t.t., kuris mirė tikėjime, vos tik pereina į kitą uždangos pusę, imasi tarnystės darbo.“ (*Deseret News*, Jan. 25, 1882, p. 818.)

Šeimos ryšiai taip pat yra svarbūs. Prezidentas Džededaja M. Grantas, Brigamo Jango patarėjas, regėjo dvasių pasaulį ir ten egzistuojančią organizaciją taip apibūdino Hiberiui Č. Kimbolui: „Jis pasakė, kad žmonės, kuriuos jis ten matė, buvo susiorganizavę į šeimas... Jis sakė: „Kai pažiūrėjau į šeimas, pamačiau, kad kai kurios buvo ne pilnos, ... nes mačiau šeimas, kurioms nebuvo leista ateiti ir gyventi kartu, nes jie negerbė savo pašaukimo čia.“ (*Deseret News*, Dec. 10, 1856, p. 316–317.)

Dvasių kalėjimas

Apaštalas Petras minėjo pomirtinį dvasių pasaulį kaip kai kuriems skirtą dvasių kalėjimą (žr. 1 Petro 3:18–20). Dvasių kalėjime yra dvasios tų, kurie dar nepriėmė Jėzaus Kristaus Evangelijos. Šios dvasios gali laisvai rinktis ir yra gundomos tiek gero, tiek pikto. Jeigu jos priima Evangeliją ir už jas šventyklose atliekamas apeigas, jos gali išeiti iš kalėjimo ir gyventi rojuje.

Taip pat dvasių kalėjime yra tie, kurie atmetė Evangeliją po to, kai ji buvo jiems skelbiama žemėje arba dvasių kalėjime. Šios dvasios kenčia būseną, žinomą kaip pragaras. Jos pasitraukė nuo Jėzaus Kristaus malonės, kuris pasakė: „Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau

tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus. Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš – kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia.“ (DS 19:16–18.) Po to, kai jie kentės už savo nuodėmes, jiems bus leista per Jėzaus Kristaus apmokėjimą paveldėti žemiausią šlovės karalystę, kuri yra teštinė karalystė.

- Kuo sąlygos dvasių pasaulyje panašios į sąlygas šiame gyvenime?

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Petro 4:6 (Evangelija paskelbta mirusiems)
- Mozės 7:37–39 (dvasių kalėjimas paruoštas nelabiesiems)
- DS 76 (apreiškimas apie tris šlovės karalystes)
- Luko 16:19–31 (elgetos ir turtuolio likimas dvasių pasaulyje)

Izraelio namų surinkimas

42 skyrius

Izraelio namai yra Dievo sandoros žmonės

- Kokios yra Dievo sandoros žmonių pareigos pasaulio tautoms?

Jokūbas buvo didis pranašas, gyvenęs keli šimtai metų iki Kristaus laikų. Dėl to, kad Jokūbas buvo ištikimas, Viešpats davė jam ypatingą vardą, Izraelis, kuris reiškia „tas, kuris nugalė su Dievu“ arba „tegu Dievas nugalė“ (Bible Dictionary, „Israel“, p. 708). Jokūbas turėjo dvylika sūnų. Tie sūnūs ir jų šeimos tapo žinomi kaip dvylika Izraelio genčių, arba izraelitai (žr. Pradžios 49:28).

Jokūbas buvo Abraomo anūkas. Viešpats su Abraomu sudarė nesibaigiančią sandorą, kuri buvo atnaujinta su Izaoku ir su Jokūbu bei jo vaikais (žr. 15 šios knygos skyrių, taip pat žr. šio skyriaus paveiklėlį, vaizduojantį savo sūnus laiminantį Jokūbą). Dievas pažadėjo, kad izraelitai bus Jo sandoros žmonės tol, kol laikysis Jo įsakymų (žr. PakĮst 28:9–10). Jie bus palaiminimas visoms pasaulio tautoms, nešdami joms Evangeliją ir kunigystę (žr. Abraomo 2:9–11). Tokiu būdu jie turėjo laikytis savo sandoros su Viešpačiu, o Jis turėjo laikytis savo sandoros su jais.

Izraelio namai buvo išsklaidyti

Viešpaties pranašai vėl ir vėl perspėdavo Izraelio namus apie tai, kas nutiks, jeigu jie bus nelabi. Mozė pranašavo: „Viešpats išblaškys tave tautose nuo vieno žemės galo ligi kito.“ (PakĮst 28:64.)

Nepaisydami šio perspėjimo izraelitai nuolatos laužė Dievo įsakymus. Jie kovojo tarpusavyje ir pasidalino į dvi karalystes: Šiaurinę karalystę, vadinamą Izraelio karalyste, ir Pietinę karalystę, vadinamą Judo karalyste. Dešimt iš dvylikos Izraelio giminių gyveno Šiaurinėje karalystėje. Per karą jas nugalėjo jų priešai ir išsivedė

---

belaisvėmis. Kai kurios iš jų vėliau pabėgo į šiaurines žemes ir tapo prarastos pasauliui.

Praėjus maždaug 100 metų nuo Šiaurinės karalystės užėmimo, buvo užkariauta Pietinė karalystė. Sostinė Jeruzalė 586 m. prieš Kristaus gim. buvo sugriauta ir daugelis tų giminių narių sugrižo bei atstatė Jeruzalę. Prieš pat Jeruzalės sugriovimą Lehis ir jo šeima, kurie buvo Izraelio namų nariai, išvyko iš miesto ir įsikūrė Amerikose.

Po Kristaus laikų Jeruzalė buvo vėl sugriauta, šį kartą tai padarė romėnų kariai. Žydai buvo išsklaidyti po didžiąją pasaulio dalį. Šiais laikais izraelitai yra visose pasaulio šalyse. Dauguma tų žmonių nežino, kad yra senovės Izraelio namų palikuonys.

- Kokia nauda Dievo vaikams buvo iš to, kad Jo sandoros žmonės buvo išsklaidyti po pasaulį?

Izraelio namai turi būti surinkti

- Kodėl Viešpats nori, kad Jo žmonės būtų surinkti?
- Kaip bus surinkti Izraelio namai?

Viešpats pažadėjo, kad Jo sandoros žmonės vieną dieną bus surinkti: „Aš pats surinksiu savo kaimenės likutį iš visų kraštų, į kuriuos buvau išbloškęs.“ (Jeremijo 23:3.)

Dievas savo vaikus surenka per misionierišką darbą. Kada žmonės pasiekia Jėzaus Kristaus pažinimą, priimdami išgelbėjimo apeigas ir laikydamiesi susijusių sandorų, jie tampa „sandoros vaikai“ (3 Nefio 20:26). Jis turi svarbias priežastis, kodėl surenkami Jo vaikai. Jis juos surenka, kad jie galėtų mokytis Evangelijos ir pasiruoštų susitikti su Gelbėtoju, kada Jis vėl ateis. Jis surenka juos, kad jie statytų šventyklas ir atliktų šventas apeigas už protėvius, kurie mirė neturėję tokios galimybės. Jis surenka juos todėl, kad jie galėtų stiprinti vienas kitą ir būti vieningi Evangelijoje, rastų apsaugą nuo neteisingos pasaulio įtakos. Jis taip pat surenka juos, kad jie galėtų pasiruošti dalintis Evangelija su kitais.

Galią ir įgaliojimą vadovauti Izraelio namų surinkimui Džozefui Smitui suteikė pranašas Mozė, kuris 1836 m. pasirodė Kirtlando

šventykloje (žr. DS 110:11). Nuo to laiko kiekvienas pranašas turėjo Izraelio namų surinkimo raktus ir šis surinkimas tapo svarbia Bažnyčios darbo dalimi. Sandoros žmonės dabar yra surenkami, kai priima sugrąžintąją Evangeliją ir tarnauja Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievui (žr. Paklįst 30:1–5).

Izraelitai pirma turi būti surenkami dvasiškai ir po to fiziškai. Jie yra surenkami dvasiškai, kada prisijungia prie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios ir sudaro bei laikosi šventų sandorų. Šis dvasinis surinkimas prasidėjo pranašo Džozefo Smito laikais ir tęsiasi šiais laikais visame pasaulyje. Atsivertusieji į Bažnyčią yra izraelitai pagal kraują arba įvaikinimą. Jie priklauso Abraomo ir Jokūbo šeimai (žr. Abraomo 2:9–11; Galatams 3:26–29).

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas sakė: „Bažnyčioje yra daugelio tautų atstovų... Jie atėjo, nes Viešpaties Dvasia nusileido ant jų... priimdami *surinkimo dvasią*, dėl Evangelijos paliko viską.“ (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 3:256; kursyvas pagal originalą.)

Fizinis Izraelio surinkimas reiškia, kad sandoros žmonės bus „surinkti namo į savo paveldo žemes ir įtvirtinti visose savo paveldo žemėse“ (2 Nefio 9:2). Efraimo ir Manaso giminės bus surinktos Amerikose. Judo giminė grįš į Jeruzalės miestą ir aplinkines žemes. Dešimt prarastų giminių savo palaiminimus gaus iš Efraimo giminės (žr. DS 133:26–34).

Kai Bažnyčia buvo atkurta, šventiesiems buvo nurodyta susirinkti Ohajuje, tada Misūryje ir galiausiai Druskos ežero slėnyje. Tačiau šiais laikais šiuolaikiniai pranašai moko, kad Bažnyčios nariai turi statyti Dievo karalystę savo žemėse. Vyresnysis Raselas M. Nelsonas sakė: „Pasirinkimas ateiti pas Kristų nėra susijęs su fizine vieta; jis yra susijęs su asmeniniu įsipareigojimu. Žmonės gali būti „atvesti į Viešpaties pažinimą“ [3 Nefio 20:13] neišvykdami iš savo tėvynės. Tiesa, kad pirmosiomis Bažnyčios dienomis atsivertimas taip pat dažnai reiškė ir emigravimą. Tačiau dabar surinkimas vyksta kiekvienoje šalyje... Brazilijos šventųjų surinkimo vieta yra Brazilija; Nigerijos šventųjų surinkimo vieta yra Nigerija; Korėjos šventųjų

surinkimo vieta yra Korėja ir taip toliau. Sionė yra „tyraširdžiai“. [DS 97:21.] Sionė yra ten, kur yra teisūs šventieji.“ (Iš Conference Report, Oct. 2006, p. 85; arba *Ensign*, Nov. 2006, p. 81.)

Fizinis Izraelio surinkimas iki Gelbėtojo antrojo atėjimo nebus užbaigtas ir teisīs tūkstantmečio metu (žr. Džozefas Smitas–Mato 1:37). Tada bus įvykdytas Viešpaties pažadas:

„Štai ateina dienos, – tai Viešpaties žodis – kai nebebus sakoma: „Kaip gyvas Viešpats, kuris išvedė izraelitus iš Egipto žemės!“ – bet mieliau bus tariama: „Kaip gyvas Viešpats, kuris išvedė Izraelio vaikus iš Šiaurės krašto ir iš visų kraštų, kuriuose buvo juos išblaškęs.“ Parvesiu juos atgal į jų žemę, kurią daviau jų tėvams.“ (Jeremijo 16:14–15.)

- Kokiu būdu buvote surinkti dvasiškai kaip vieni iš Viešpaties sandoros žmonių?
- Kokiu būdu dalyvavote surenkant kitus?

Papildomos Raštų ištraukos

- Pradžios 17:1–8 (Dievo sandora su Abraomu)
- Romiečiams 9:4–8; Galatams 3:29 (sekantys Jėzumi Kristumi ir Jo žodžiu, yra sandoros vaikai)
- 2 Nefio 30:2; Mozijo 5:10–11 (tie, kurie atgailauja, seka pranašais ir tiki į Jėzų Kristų, tampa Viešpaties sandoros žmonėmis)
- 2 Karalių 17 (užkariaujama Šiaurinė karalystė)
- 2 Metraščių 36:11–20 (užkariaujama Pietinė karalystė)
- Jokūbo 1:1 (dvylika giminių yra išsklaidytos)
- 1 Nefio 10:12–13 (Nefitų migravimas buvo išsklaidymo dalis)
- Jeremijo 3:14–18 (po vieną iš miesto, po du iš kilties)
- Ezechielio 20:33–36 (Izraelis bus surinktas iš visų šalių)
- 3 Nefio 20:29–46 (žydai bus surinkti Jeruzalėje)

Mokytojams: Kada žmonės pasakoja savo atsivertimo į sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją istorijas, jie pasakoja apie dvasinį surinkimą. Galite iš anksto paprašyti kelių žmonių pasirošti papasakoti apie tai, kaip jie atsivertė į Evangeliją.

- 1 Nefio 15:13–18; 3 Nefio 21:26–29 (surinkimas prasideda nuo Evangelijos sugrąžinimo)
- DS 38:31–33 (Viešpaties sandoros žmonės bus išgelbėti)
- Izaijo 11:11–13 (Viešpats susigrąžins savo žmones)
- Apreiškimo 18:4–8 (balsas paskelbs surinkimą)
- DS 133:6–15 (kitataučiai į Sionę, žydai į Jeruzalę)

Antrojo atėjimo ženklai

43 skyrius

Jėzus Kristus sugrįš į žemę

- Kokius žinote antrojo atėjimo ženklus?

Gelbėtojas sakė Džozefui Smitui: „Aš apreikšiu save iš dangaus su galia ir didžia šlove ... ir gyvensiu teisume su žmonėmis žemėje tūkstantį metų, o nelabieji neišstovės.“ (DS 29:11; taip pat žr. 44 ir 45 šios knygos skyrius.) Jėzus pasakė, kad tam tikri ženklai ir įvykiai mus perspės, kada prisitartins Jo antrojo atėjimo metas.

Tūkstančius metų Jėzaus Kristaus pasekėjai laukė antrojo atėjimo kaip ramybės ir džiaugsmo meto. Tačiau prieš Gelbėtojui ateinant, žemės žmonės patirs didžių išmėginimų ir nelaimių. Mūsų Dangiškasis Tėvas perspėjo mus, kad būtume pasiruošę šiems vargams. Jis taip pat tikisi, kad būsime dvasiškai pasiruošę, kada Gelbėtojas vėl ateis savo šlovėje. Todėl Jis davė mums ženklus, t.y. įvykius, kurie parodys mums, kada priartės Gelbėtojo antrasis atėjimas. Per amžius Dievas apreikšė tuos ženklus savo pranašams. Jis sakė, kad visi ištikimi Kristaus pasekėjai žinos, kokie yra ženklai ir jų lauks (žr. DS 45:39). Jeigu esame paklusnūs ir ištikimi, studijuosime Raštus ir žinosime ženklus.

Kai kurie iš ženklų, pranašaujančių Jėzaus Kristaus antrąjį atėjimą, jau išsipildė arba pildosi dabar. Kiti išsipildys ateityje.

Nelabumas, karas ir sumaištis

Daugelis iš tų ženklų yra bauginantys ir siaubingi. Pranašai perspėjo, kad žemė patirs didelę sumaištį, nelabumą, karą ir kančias. Pranašas Danielius sakė, kad laikas prieš antrąjį atėjimą bus vargų, kokių

Mokytojams: Galite kiekvienam mokiniui arba šeimos nariui paskirti po vieną arba du šiame skyriuje apibūdintus ženklus (didelėse klasėse kai kurie ženklai gali būti paskirti daugiau nei vienam asmeniui). Pamokos metu duokite jiems laiko patiems pastudijuoti informaciją apie tuos ženklus ir pagalvoti apie įrodymus, kuriuos jie matė, kad tie ženklai šiais laikais pildosi. Tada tegu vieni su kitais pasidalina tomis įžvalgomis.

žemė dar niekada nežinojo, laikas (žr. Danieliaus 12:1). Viešpats sakė: „Žmonių meilė atšals, ir įsigalės nedorybė.“ (DS 45:27.) „Ir viskas bus sumaištyje; ir ... visus žmones apims baimė.“ (DS 88:91.) Galime tikėtis žemės drebėjimų, ligų, bado, didžiulių audrų, žaibų ir griauštinių (žr. Mato 24:7; DS 88:90). Baisi kruša sunaikins žemės pasėlius (žr. DS 29:16).

Jėzus sakė savo mokiniams, kad žemę apims karas: „Girdėsite apie karus ir karų gandus ... Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę.“ (Mato 24:6–7.) Pranašas Džozefas Smitas sakė: „Nepraraskite drąsos, kai sakome jums apie sunkius laikus, kurie netrukus turi ateiti, nes artėja kalavijas, badas ir maras. Bus dideli sugriovimai ant šios žemės veido, nes neturite manyti, kad bent viena šventųjų pranašų pranašysčių raidelė ar brūkšnelis neišsipildys, o dar daug pranašysčių turi išsipildyti.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* [2009], p. 242.)

Daugelis tų ženklų jau pildosi. Nelabumas yra visur. Tautos nuolatos kariauja. Vyksta žemės drebėjimai ir kitos nelaimės. Daugelis žmonių kenčia nuo naikinančių audrų, sausros, alkio ir ligų. Galime būti tikri, kad tos nelaimės taps žiauresnės prieš Viešpaties atėjimą.

Tačiau ne visi įvykiai, įvyksiantys prieš antrąjį atėjimą, yra baisūs. Daug iš jų atneša pasauliui džiaugsmą.

Evangelijos sugražinimas

Viešpats sakė: „Tarp tų, kurie sėdi tamsoje, sušvis šviesa, ir tai bus mano evangelijos pilnatvė.“ (DS 45:28.) Senovės pranašai išpranašavo Evangelijos sugražinimą. Apaštalas Jonas regėjo, kaip Evangeliją sugražins angelas (žr. Apreiškimo 14:6–7). Išpildydamas tą pranašystę, angelas Moronis ir kiti dangiški pasiuntiniai Džozefui Smitui atnešė Jėzaus Kristaus Evangeliją.

Mormono Knygos pasirodymas

Viešpats nurodė nefitams kitą ženklą – Mormono Knygos pasirodymą jų palikuonims (žr. 3 Nefio 21). Senajame Testamente pranašai Izaijas ir Ezechielis išpranašavo Mormono Knygos pasirodymą (žr. Izaijo 29:4–18; Ezechielio 37:16–20). Šios pranašystės dabar pildosi. Mormono Knyga pasirodė ir yra nešama visam pasauliui.

Evangelija skelbiama visame pasaulyje

Dar vienas paskutinių dienų ženklas yra tai, kad „bus paskelbta ši karalystės evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms“ (Mato 24:14; taip pat žr. Džozefas Smitas–Mato 1:31). Visi žmonės išgirs Evangeliją savo kalba (žr. DS 90:11). Nuo pat Bažnyčios sugražinimo misionieriai skelbė Evangeliją. Misionieriškas darbas išsiplėtė iki tiek, kad dabar dešimtys tūkstančių misionierių skelbia daugelyje pasaulio šalių daugelyje kalbų. Prieš antrąjį atėjimą ir Tūkstantmečio metu Viešpats parūpins būdus, kaip atnešti tiesą visoms tautoms.

Elijos pasirodymas

Pranašas Malachijas pranašavo, kad prieš Gelbėtojo antrąjį atėjimą į žemę bus atsiųstas pranašas Elija. Elija sugrąžins užantspaudavimo galias, kad šeimos galėtų būti užantspauduotos kartu. Jis taip pat įkvėps žmones susirūpinti savo protėviais ir palikuonimis. (Žr. Malachijo 3:23–24; DS 2.) 1836 m. balandį pranašas Elija aplankė Džozefą Smitą. Nuo to laiko pasaulyje išaugo susidomėjimas genealogija ir šeimos istorija. Mes taip pat galime šventykloje atlikti užantspaudojančias apeigas gyviems ir mirusiems.

Lehio palikuonys taps didžia liaudimi

Viešpats sakė, kad, kai prisiartins Jo atėjimas, lamanitai taps teisia ir gerbiama liaudimi. Jis sakė: „Prieš ateinant didžiai Viešpaties dienai ... lamanitai žydės kaip rožė.“ (DS 49:24.) Didelis skaičius Lehio palikuonių dabar gauna Evangelijos palaiminimus.

Naujosios Jeruzalės statymas

Prisiartinus Jėzaus Kristaus atėjimui, ištikimieji šventieji pastatys teisiųjų miestą, Dievo miestą, vadinamą Naująja Jeruzale. Pats Jėzus Kristus ten valdys. (Žr. 3 Nefio 21:23–25; Mozės 7:62–64; Tikėjimo Teiginiai 1:10.) Viešpats pasakė, kad tas miestas bus pastatytas Misūrio valstijoje Jungtinėse Valstijose (žr. DS 84:2–3).

Tai yra tik keletas iš tų ženklų, kuriuos mums davė Viešpats. Raštuose apibūdinama daug daugiau ženklų.

- Kokius matote įrodymus, kad ženklai pildosi?

Laiko ženklų žinojimas gali mums padėti

- Kaip galime išlikti ramūs netgi tuomet, kada kai kurie ženklai yra bauginantys ir baisūs?

Kalbėdamas apie savo antrąjį atėjimą Viešpats sakė: „Valandos ir dienos nežino niekas, nė angelai danguje.“ (DS 49:7.) Jis to mokė palyginimu apie figmedį. Jis sakė, kad, kuomet matome, kaip figmedis leidžia lapus, galime pasakyti, kad greitai ateis vasara. Panašiai, kada matome Raštuose apibūdintus ženklus, galime žinoti, kad artinasi Jo atėjimas. (Žr. Mato 24:32–33.)

Viešpats duoda šiuos ženklus, kad padėtų mums. Galime sutvarkyti savo gyvenimus bei paruošti save ir savo šeimas tam, kas dar turi įvykti.

Esame įspėti apie negandas ir nurodyta joms pasiruošti, tačiau taip pat galime laukti Gelbėtojo atėjimo ir džiaugtis. Viešpats sakė: „Nesijaudinkite, nes kai visa tai įvyks, jūs žinosite, kad jums duoti pažadai bus įvykdyti.“ (DS 45:35.) Jis pasakė, kad teisieji Jo atėjimo metu nebus sunaikinti, „bet išlaikys tą dieną. Ir žemė bus jiems atiduota kaip paveldas ... ir jų vaikai augs be nuodėmės ... Nes Viešpats bus tarp jų, ir jo šlovė bus ant jų, ir jis bus jų karalius ir jų įstatymdavys“ (DS 45:57–59).

Papildomos Raštų ištraukos

- 1 Korintiečiams 15:22–28 (ateina galas; mirtis bus sunaikinta)
- Mato 16:1–4 (aiškinti laiko ženklus)
- Mato 24; DS 29:14–23; 45:17–57; 88:87–94; Džozefas Smitas–Mato 1 (antrojo atėjimo ženklai)
- 1 Tesalonikiečiams 5:1–6 (laukite ženklų ir ruoškitės)
- DS 38:30 (pasiruoškime, kad nebijotume)
- DS 68:11 (galime pažinti ženklus)

Antrasis Jėzaus Kristaus atėjimas

44 skyrius

Gelbėtojo antrojo atėjimo belaukiant

Praėjus keturiasdešimt dienų po prisikėlimo, Jėzus ir Jo apaštalai buvo susirinkę ant Alyvų kalno. Atėjo laikas Jėzui keliauti iš žemės. Jis užbaigė visus savo darbus, kuriuos turėjo tuo metu padaryti. Jis turėjo grįžti ir pasilikti pas mūsų Dangiškąjį Tėvą iki savo antrojo atėjimo laiko.

Davęs nurodymus savo apaštalams, Jėzus pakilo į dangų. Apaštalams žiūrint į dangų, šalia jų atsistojo du angelai ir pasakė: „Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų.“ (ApD 1:11.)

Nuo to laiko iki šių laikų Jėzaus Kristaus pasekėjai laukia antrojo atėjimo.

Ką Jėzus darys, kai vėl ateis?

Kai Jėzus Kristus vėl ateis į žemę, Jis:

1. *Išvalys žemę.* Kai Jėzus vėl ateis, Jis ateis galioje ir didelėje šlovėje. Tuo metu nelabieji bus sunaikinti. Visa, kas sugedę, bus sudeginta, ir žemė bus išvalyta ugnimi (žr. DS 101:24–25).
2. *Teis savo žmones.* Kai Jėzus vėl ateis, Jis teis tautas ir atskirs teisiuosius nuo nelabųjų (žr. Mato 25:31–46; taip pat žr. 46 šios knygos skyrių). Jonas Apreiškėjas apie šį teismą rašė: „Aš pamačiau sostus ir į juos sėdančius, ir jiems buvo pavesta

---

Mokytojams: Galite kiekvienam mokiniui arba šeimos nariui paskirti po vieną iš penkių sunumeruotų šio skyriaus punktų. Paprašykite, kad kiekvienas asmeniškai padirbėtų studijuodamas savo punktą, įskaitant Raštų ištraukas. Tada kiekvieną pakvieskite pasidalinti tuo, ką sužinojo.

teisti. Taip pat regėjau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio ... Jie atgijo ir viešpatavo su Kristumi tūkstantį metų.“ (Apreiškimo 20:4–5; taip pat žr. DS 88:95–98.)

3. *Ives Tūkstantmetį.* Tūkstantmetis – tai tūkstančio metų laikotarpis, kada Jėzus viešpataus žemėje. Jam ateinant teisieji bus pagauti aukštyn Jo pasitikti (žr. DS 88:96). Jo atėjimu prasidės Tūkstantmečio viešpatavimas. (Žr. 45 šios knygos skyrių.)

Prezidentas Brigamas Jangas sakė:

„Tūkstantmečio metu, kada Dievo karalystė bus įtvirtinta žemėje galioje, šlovėje ir tobulume bei taip ilgai trukęs nelabųjų viešpatavimas bus nugalėtas, Dievo šventieji turės privilegiją statyti savo šventyklas ir eiti į jas, taip sakant tapdami Dievo šventyklų stulpais [žr. Apreiškimo 3:12], ir jie atstovaus savo mirusiems. Tada matysime ateinančius savo draugus, o galbūt kai kuriuos pažinojome čia ... Ir turėsime apreiškimus, kad žinotume savo protėvius iki pat tėvo Adomo ir motinos Ievos, ir eisime į Dievo šventyklas ir atstovausime jiems. Tada [vaikai] bus užantspauduoti [su gimdytojais], kol grandinė bus tobula iki Adomo, taip kad bus tobula kunigystės grandinė nuo Adomo iki baigiamosios scenos.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 333–334.)

4. *Užbaigs pirmąjį prikėlimą.* Tie, kuriems buvo suteikta privilegija prisikelti teisiųjų prisikėlimo metu, kelsis iš savo kapų. Gelbėtoji nužengiant iš dangaus, jie bus pagauti aukštyn Jo pasitikti (žr. DS 88:97–98.)

Po to, kai Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų, kiti teisūs žmonės, kurie buvo mirę, taip pat buvo prikelti. Jie pasirodė Jėruزالėje ir taip pat Amerikos žemyne. (Žr. Mato 27:52–53; 3 Nefio 23:9–10.) Tai buvo pirmojo prikėlimo pradžia. Nuo to laiko kai kurie žmonės buvo prikelti. Tie, kurie jau buvo prikelti, ir tie, kurie bus prikelti Jo atėjimo metu, paveldės celestialinės karalystės šlovę (žr. DS 76:50–70).

Po prikėlimo tų, kurie pavėdės celestalinę šlovę, bus prikelta kita grupė – tie, kurie gaus terestrialinę šlovę. Kada visi tie žmonės bus prikelti, pirmasis prikėlimas bus užbaigtas.

Nelabieji, kurie gyvens Viešpaties antrojo atėjimo metu, bus sunaikinti kūne. Jie, kartu su jau mirusiais nelabaisiais, turės laukti paskutiniojo prikėlimo. Visi likę mirusieji bus prikelti susitikti su Dievu. Jie arba pavėdės telestalinę karalystę, arba su Šėtonu bus įmesti į išorinę tamsą (Žr. DS 76:32–33, 81–112).

5. *Užims savo teisėtą vietą kaip dangaus ir žemės Karalius.*

Kada Jėzus ateis, Jis įkurs savo valdžią žemėje. Bažnyčia taps tos karalystės dalis. Jis 1000 metų taikoje valdys visus žemės žmones.

Kada Jėzus pirmą kartą atėjo į žemę, Jis neatėjo šlovėje. Jis gimė kukliame tvartelyje ir buvo paguldytas ėdžiose su šieniu. Jis neatėjo su dideliais pulkais, ko iš savo Gelbėtojo tikėjosi žydai. Bet Jis atėjo sakdamas: „Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už savo persekiotojus ir šmeižėjus.“ (Mato 5:44.) Jį atmetė ir nukryžiuvo. Tačiau Jo antrojo atėjimo metu Jo neatmes, „nes kiekviena ausis išgirs, ir kiekvienas kelis klaupsis, ir kiekvienas liežuvis išpažins“, kad Jėzus yra Kristus (DS 88:104). Jis bus sutiktas kaip „viešpačių Viešpats ir karalių Karalius“ (Apreiškimo 17:14). Jis bus vadinaamas „Nuostabasis patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis“ (Izaijo 9:6).

- Ką jaučiate ir galvojate mąstydami apie antrojo atėjimo įvykius?

Kaip sužinosime apie artėjantį Gelbėtojo atėjimą?

Kada Jėzus Kristus gimė, labai nedaug žmonių žinojo, kad atėjo pasaulio Gelbėtojas. Kada Jis vėl ateis, nebus abejonės, kas Jis yra. Niekas nežino tikslaus laiko, kada Gelbėtojas vėl ateis. „Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus, o vien tik Tėvas.“ (Mato 24:36; taip pat žr. DS 49:7.)

Padėdamas suprasti savo atėjimo metą, Viešpats mums davė palyginimą:

„Pasimokykite iš palyginimo su figos medžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogsa lapai, jūs žinote, jog artinasi vasara:

Taip pat išvydę tai dedantis, supraskite, jog jis jau arti, prie slenksčio.“ (Morkaus 13:28–29.)

Viešpats mums taip pat nurodė kai kuriuos ženklus, kad padėtų žinoti, kada artinasi Jo atėjimas. Nurodęs ženklus, Jis įspėjo:

„Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats ...

Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikiėsite.“ (Mato 24:42, 44.)

Daugiau informacijos apie tai, kaip sužinoti, kada prisiartins antrasis Jėzaus atėjimas, žr. 43 šios knygos skyriuje.

Kaip galime būti pasiruošę Gelbėtojo atėjimo metui?

Geriausias būdas pasiruošti Gelbėtojo atėjimui – tai priimti Evangelijos mokymus ir paversti juos savo gyvenimo dalimi. Turime kiekvieną dieną nugyventi kiek įmanoma geriau, kaip mokė Jėzus, gyvendamas žemėje. Galime laukti nurodymų iš pranašo ir sekti jo patarimu. Galime gyventi vertai Šventosios Dvasios vadovavimo mums.

Tada su džiaugsmu, o ne su baime, lauksime Gelbėtojo atėjimo. Viešpats sakė: „Nebijok, mažoji kaimene, nes karalystė yra jūsų, kol aš ateisiu. Štai, aš greitai ateinu. Būtent taip. Amen.“ (DS 35:27.)

- Kodėl turime būti susirūpinę savo pasiruošimu, o ne tiksliai antrojo atėjimo laiku?

Papildomos Raštų ištraukos

- Jono 14:2–3; Mato 26:64 (Jėzus paruoš vietą ir vėl ateis)
  - Malachijo 3:2–3; 3:19; DS 64:23–24 (žemė bus sudeginta)
  - DS 133:41–51 (nelabieji bus sunaikinti)
  - Mato 13:40–43 (išpranašautas teismas)
  - 1 Korintiečiams 15:40–42; DS 76; 88:17–35 (šlovės karalystės)
  - DS 43:29–30; 29:11 (Gelbėtojo atėjimas įves Tūkstantmetį)
-

- Tikėjimo Teiginiai 1:10 (Jėzus viešpataus)
- Almos 11:43–44; 40:23 (paaiškintas prikėlimas)
- DS 88:96–98 (mirusieji bus prikelti)
- Zacharijo 14:9; Apreiškimo 11:15; 1 Nefio 22:24–26 (Jėzus viešpataus kaip Karalius)

Tūkstantmetis

45 skyrius

Žmonės žemėje Tūkstantmečio metu

- Kas gyvens žemėje Tūkstantmečio metu?

Jėzaus Kristaus antrojo atėjimo metu žemėje prasidės tūkstantis taikos, meilės ir džiaugsmo metų. Šis tūkstančio metų laikotarpis vadinamas Tūkstantmečiu. Iš Raštų ir pranašų žodžių suprantame, į ką bus panašus gyvenimas Tūkstantmečio metu.

Kadangi Gelbėtojo antrojo atėjimo metu nelabieji bus sunaikinti, Tūkstantmečio pradžioje žemėje gyvens tik teisūs žmonės. Tai bus tie, kurie gyveno tyrai ir sąžiningai. Šie žmonės pavaldės arba terestrialinę arba celestialinę karalystę.

Per Tūkstantmetį mirtingieji vis dar gyvens žemėje, jie ir toliau turės vaikų, kaip turime dabar (žr. DS 45:58). Džozefas Smitas sakė, kad žemėje dažnai lankysis nemirtingos esybės. Šios prikeltos esybės padės valdyti ir daryti kitą darbą. (Žr. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], p. 268.)

Žmonės vis dar galės laisvai rinktis, ir kurį laiką dauguma galės laisvai toliau praktikuoti savo religiją ir įsitikinimus. Galiausiai visi išpažins, kad Jėzus Kristus yra Gelbėtojas.

Tūkstantmečio metu Jėzus „pats viešpataus žemėje“ (Tikėjimo Teiginiai 1:10). Džozefas Smitas paaiškino, kad Jėzus „viešpataus šventiesiems ir nužengs bei mokys“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas [2009], p. 247).

Bažnyčios darbas Tūkstantmečio metu

- Kokie yra du dideli darbai, kurie bus atliekami per Tūkstantmetį?

Mokytojams: Tūkstantmečio tema kartais skatina žmones spekuliuoti apie idėjas, kurias neparemtos Raštais arba pastarųjų dienų pranašų žodžiais. Vadovaudami šitai pamokai stenkitės išvengti tokių spekuliacijų.

Tūkstantmečio metu Bažnyčios nariai turės daryti du didelius darbus: šventyklos darbą ir misionierišką darbą. Šventyklos darbas apima apeigas, kurios būtinos išaukštinimui. Tarp jų yra krikštas, rankų uždėjimas suteikiant Šventosios Dvasios dovaną ir šventyklos apeigos – apdovanojimas, šventyklos santuoka ir šeimų užantspaudavimas.

Daug žmonių mirė nepriėmę šių apeigų. Žmonės žemėje turės atlikti šias apeigas už juos. Šis darbas dabar vykdomas Viešpaties šventyklose. Darbo yra per daug, kad jį būtų galima spėti atlikti iki Tūkstantmečio pradžios, todėl jis bus užbaigtas jo metu. Prikeltos esybės padės mums pataisyti mūsų padarytas klaidas, padarytas beieškant savo mirusių protėvių. Jos taip pat padės mums rasti reikiamą informaciją, kad užbaigtume savo užrašus. (Žr. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 2:167, 251–252.)

Kitas didis darbas Tūkstantmečio metu bus misionieriškas darbas. Evangelijos su didele galia bus mokomi visi žmonės. Galiausiai nebebus poreikio kitus mokyti pirmųjų Evangelijos principų, nes „visi, maži ir dideli, pažins mane, – tai Viešpaties žodis“ (Jeremijo 31:34).

- Kaip galime dabar pasiruošti darbui Tūkstantmetyje?

Tūkstantmečio sąlygos

- Kaip gyvenimas Tūkstantmetyje skirsis nuo gyvenimo žemėje dabar?

Pranašas Džozefas Smitas mokė, kad Tūkstantmečio metu „žemė bus atnaujinta ir atgaus savo rojišką šlovę“ (Tikėjimo Teiginiai 1:10).

Šėtonas surištas

Tūkstantmečio metu Šėtonas bus surištas. Tai reiškia, kad jis neturės galios gundyti tų, kurie tuo metu gyvens (žr. DS 101:28). „Vaikai augs be nuodėmės, išgelbėjimui.“ (DS 45:58.) „Dėl jo žmonių teisumo Šėtonas neturi galios; todėl jis daugelio metų laikotarpį negali būti išlaisvintas, nes neturi galios žmonių širdims,

kadangi jie gyvena teisume, ir Izraelio Šventasis viešpatauja.“
(1 Nefio 22:26.)

Taika žemėje

Tūkstantmečio metu nebus karų. Žmonės drauge gyvens taikoje ir harmonijoje. Tai, kas buvo naudojama kare, bus pakeista naudingam naudojimui. „Jie perkals savo kalavijus į arklus, o ietis – į geneklius. Tauta nebekels kalavijo prieš kitą tautą, nebebus mokomasi kariauti.“ (Izaijo 2:4; taip pat žr. Izaijo 11:6–7; DS 101:26.)

Teisi valdžia

Prezidentas Džonas Teiloras mokė: „Viešpats bus visos žemės karalius ir visai žmonijai Jis bus aukščiausia valdžia, ir kiekviena tauta po dangumi turės pripažinti Jo valdžią ir lenktis Jo skeptrui. Tie, kurie Jam tarnaus teisume, bendraus su Dievu ir su Jėzumi; patirs angelų tarnavimą; jie žinos praeitį, dabartį ir ateitį; ir kiti žmonės, kurie ne visiškai paklus Jo įstatymams ir nevisiškai žinos Jo sandoras, vistiek turės visiškai paklusti Jo valdžiai. Nes tai bus Dievo viešpatavimas žemėje ir Jis privers paklusti savo įsakymams ir reikalaus paklusnumo iš pasaulio tautų, pagal Jam įstatymu suteiktą teisę.“
(*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* [2001], p. 225.)

Nebus mirties

Per Tūkstantmetį nebus mirties, kokią mes žinome. Kada žmonės pasens, jie nemirs ir nebus palaidoti. Tačiau jie „akimirksniu“ bus pakeisti iš mirtingos būsenos į nemirtingą būseną. (Žr. DS 63:51; 101:29–31.)

Viskas bus apreikšta

Kai kurios tiesos dar nebuvo mums apreikštos. Viskas bus apreikšta Tūkstantmečio metu. Viešpats sakė, kad Jis „apreikš viską – tai, kas praėjo; ir tai, kas paslėpta, ko nežinojo nė vienas žmogus; apie žemę – kuo ji buvo sutverta ir koks jos tikslas ir prasmė; tai, kas brangiausia; tai, kas viršuje; ir tai, kas apačioje; tai, kas žemėje ir ant žemės, ir danguje“ (DS 101:32–34).

Kitos Tūkstantmečio veiklos

Daugeliu požiūrių gyvenimas bus panašus į dabartinį, tik tiek, kad viskas bus daroma teisme. Žmonės valgys ir gers bei dėvės drabužius. (Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], p. 333.) Žmonės toliau sės ir nuims derlių bei statys namus (žr. Izaijo 65:21).

- Kokie jūsų jausmai ir mintys apie Tūkstantmetyje būsiančias sąlygas?

Viena paskutinė kova po Tūkstantmečio

- Koks galiausia bus žemės likimas?

Baigiantis 1000 metų, Šėtonas bus trumpam laikui išlaisvintas. Kai kurie žmonės nusigręš nuo Dangiškojo Tėvo. Šėtonas surinks savo armijas, o Mykolas (Adomas) surinks dangaus pulkus. Toje didžiojoje kovoje Šėtonas ir jo pasekėjai bus išmešti amžiams. Žemė bus pakeista į celestialinę karalystę. (Žr. DS 29:22–29; 88:17–20, p. 110–15.)

Papildomos Raštų ištraukos

- Zacharijo 14:4–9; 1 Nefio 22:24–25 (Jėzus viešpataus žemėje)
- Danieliaus 7:27 (šventiesiems bus suteikta karalystė)
- DS 88:87–110 (Tūkstantmečio sąlygos)
- Apreiškimo 20:1–3; 1 Nefio 22:26 (Šėtonas bus surištas)
- DS 101:22–31 (liausis priešiškusis, nebus mirties, Šėtonas neturės galios gundyti)
- Izaijo 11:1–9 (vilkas viešės pas avinėlį)
- DS 43:31; Apreiškimo 20:7–10 (Šėtonas bus išlaisvintas trumpam laikui)

Paskutinis teismas

46 skyrius

Dievo teismai

- Kokius žinote teismus, kurie įvyks prieš paskutinį teismą? Kaip tie teismai yra susiję tarpusavyje?

Raštuose mums dažnai sakoma, kad ateis diena, kada stosime priešais Dievą ir būsime teisiami. Turime suprasti, koks bus teismas, kad galėtume geriau pasiruošti šiam svarbiam įvykiui.

Raštuose mokoma, kad visi būsime teisiami pagal savo darbus: „Ir pamačiau numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą [Dievą]. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygoje pagal jų darbus.“ (Apreiškimo 20:12; taip pat žr. DS 76:111; 1 Nefio 15:32; Abraomo 3:25–28). Mes taip pat būsime teisiami „pagal [mūsų] širdžių troškimą“ (DS 137:9; taip pat žr. Almos 41:3.)

Čia žemėje dažnai esame teisiami, t.y. nustatomas vertumas gauti galimybes Dievo karalystėje. Kada pasikrikštijame, esame teisiami, t.y. nustatomas mūsų vertumas gauti šias apeigas. Kada esame pašaukiami tarnauti Bažnyčioje arba pokalbiui dėl aukštesnės pareigybės kunigystėje arba šventyklos rekomendacijos, esame teisiami.

Alma mokė, kad kai mirštame, mūsų dvasios paskiriamos į laimės arba nelaimingumo būseną (žr. Almos 40:11–15). Tai yra teismas.

Mus teisiant bus panaudoti mūsų žodžiai, darbai ir mintys

- Įsivaizduokite, kaip jus teisia pagal visas jūsų mintis, žodžius ir veiksmus.

Mokytojams: Neturite mokyti visko, kas yra kiekviename skyriuje. Su malda ruošdamiesi mokyti siekite Dvasios vadovavimo, kad galėtumėte žinoti, kurias skyriaus dalis turėtumėte aptarti.

Pranašas Alma liudijo: „Mūsų žodžiai pasmerks mus, taip, visi mūsų darbai pasmerks mus... ir mūsų mintys taip pat pasmerks mus.“ (Almos 12:14.)

Viešpats sakė: „Teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį. Pagal savo žodžius busi išteisintas ir pagal savo žodžius busi pasmerktas.“ (Mato 12:36–37.)

Tikėjimas į Jėzų Kristų mums padeda pasiruošti paskutiniam teismui. Per ištikimybę Jo mokinystei ir per atgailą už visas savo nuodėmes mums gali būti atleistos mūsų nuodėmės ir galime tapti švarūs ir šventi, kad galėtume gyventi Dievo akivaizdoje. Jei atgailausime už savo nuodėmes, atsikratysime visų netyrų minčių ir veiksmų, Šventoji Dvasia pakeis mūsų širdis taip, kad daugiau neturėsime noro nusidėti (žr. Mozijo 5:2). Tada, kai busime teisiami, busime įvertinti kaip pasiruošę įžengti į Dievo akivaizdą.

- Pagalvokite apie tai, ką galite padaryti, kad jūsų mintys, žodžiai ir veiksmai būtų geresni.

Būsime teisiami pagal užrašus

- Pagal kokius užrašus būsime teisiami? Kas mus teis?

Pranašas Džozefas Smitas sakė, kad mirusieji bus teisiami pagal žemėje vedamus užrašus. Taip pat būsime teisiami pagal „gyvenimo knygą“, kuri vedama danguje (žr. DS 128:6–8).

„Kiekvienas iš jūsų... turi stoti priešais „Izraelio Šventojo teismo krasę... ir tada jie bus teisiami pagal šventąjį Dievo teismą.“

(2 Nefio 9:15.) Ir pagal Jono regėjimą „Buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygoje pagal jų darbus.“ (Apreiškimo 20:12.)

Tos „knygos“, apie kurias buvo užsiminta, reiškia „žemėje vestus aprašymus apie [jūsų darbus]... Knyga, kuri buvo gyvenimo knyga, yra danguje vedami užrašai.“ (DS 128:7.)“ (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 226–227.)

Yra dar vieni užrašai, kurie bus naudojami mus teisiant. Apaštalas Paulius mokė, kad patys esame mūsų gyvenimo užrašai (žr. Romiečiams 2:15). Mūsų kūne ir prote saugoma visa istorija visko, ką

darėme. Prezidentas Džonas Teiloras mokė šios tiesos: „[Asmuo] pasakoja savo istoriją ir liudija prieš save. ... Tie užrašai, kuriuos pats žmogus vedė savo prote, tie užrašai, kurie negali meluoti, tą dieną bus atskleisti prieš Dievą ir angelus bei tuos, kurie sėdės kaip teisėjai.“ (*Deseret News*, Mar. 8, 1865, p. 179.)

Apaštalas Jonas mokė, kad „nieko Tėvas neteisias, bet visą teisimą pavedė Sūnui“ (Jono 5:22). Sūnus, savo ruožtu, pašauks kitus padėti Teisme. Dvylika, kurie su Juo buvo Jo tarnystėje, teis dvylika Izraelio giminių (žr. Mato 19:28; Luko 22:30). Dvylika nefitų mokinių teis nefitų ir lamanitų tautas (žr. 1 Nefio 12:9–10; Mormono 3:18–19).

Vietos Šlovės karalystėje paveldėjimas

- Kokią įtaką mūsų gyvenimui amžinybėse darys mūsų ištikimybė gyvenimo žemėje metu?

Paskutiniame teisme paveldėsime vietą karalystėje, kuriai būsime pasiruošę. Raštuose mokoma apie tris šlovės karalystes: celestialinę karalystę, terestrialinę karalystę ir telestialinę karalystę (žr. DS 88:20–32).

Doktrinos ir Sandorų 76 skyriuje Viešpats apibūdina būdus, kaip galime pasirinkti gyventi žemišką gyvenimą. Jis paaiškino, kad mūsų pasirinkimai nulems, kuriai karalystei būsime pasiruošę. Iš šio apreiškimo sužinome, kad netgi Bažnyčios nariai paveldės skirtingas karalystes, nes jie nebus vienodai ištikimi ir narsūs pakludami Kristui.

Žemiau rašoma apie tai, kaip galime pasirinkti, kokį gyvenimą gyventi ir kokias karalystes nulems mūsų pasirinkimai.

Celestialinė

„Tai tie, kurie priėmė Jėzaus liudijimą ir įtikėjo jo vardą, ir buvo pakrikštyti ... kad per įsakymų vykdymą jie būtų nuplaunami ir išvalomi nuo visų savo nuodėmių ir gautų Šventąją Dvasią.“ (Žr. DS 76:51–53.) Tie, kurie paveldės aukščiausią celestialinės šlovės laipsnį, kurie taps dievai, taip pat turės būti susituokę

šventykloje amžinybei (žr. DS 131:1–4). Visi, kurie paveldės celestalinę karalystę, gyvens su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi per amžius (žr. DS 76:62).

Per darbą, kurį atliekame šventyklose, visi žemėje gyvenę žmonės gali įgyti tokią pačią galimybę gauti Evangelijos pilnatvę ir išgelbėjimo apeigas, kad galėtų paveldėti vietą aukščiausio laipsnio celestialinėje šlovelyje.

Terrestrialinė

Tai yra tie, kurie žemėje atmetė Evangeliją, tačiau po to priėmė ją dvasių pasaulyje. Tai yra garbingi žemės žmonės, kurie buvo apakinti žmonių gudrumo ir nuteikti prieš Jėzaus Kristaus Evangeliją. Tai taip pat yra tie, kurie priėmė Evangeliją ir Jėzaus liudijimą, bet nebuvo šaunūs. Juos aplankys Jėzus Kristus, bet ne mūsų Dangiškasis Tėvas. (Žr. DS 76:73–79.)

Telestialinė

Šie žmonės nepriėmė Evangelijos ar Jėzaus liudijimo nei žemėje, nei dvasių pasaulyje. Jie kentės už savo nuodėmes pragare iki Tūkstantmečio pabaigos, kada jie bus prikelti. „Tai tie, kurie yra melagiai ir burtininkai, ir svetimautojai, ir paleistuviai, ir visi, kurie myli ir daro melą.“ Šie žmonės yra nesuskaičiuojami, kaip žvaigždės danguje ir smiltys pajūryje. Juos lankys Šventoji Dvasia, bet ne Tėvas ar Sūnus. (Žr. DS 76:81–88, 103–106, 109.)

Išorinė tamsa

Tai tie, kurie per Šventąją Dvasią turėjo Jėzaus liudijimą ir žinojo Viešpaties galią, tačiau Šėtonas juos nugalėjo. Jie paneigė tiesą ir paniekino Viešpaties galią. Jiems nėra atleidimo, nes jie paneigė Šventąją Dvasią po to, kai Ją priėmė. Jie negaus šlovės karalystės. Jie gyvens amžinoje tamsoje, kančioje ir nelaimingume su Šėtonu bei jo angelais per amžius. (Žr. DS 76:28–35, 44–48.)

- Kokios pagal Doktriną ir Sandoras 76:50–53, 62–70 yra savybės asmens, kuris nugali pasaulį tikėjimu ir šaunumu Jėzaus liudijime?

Teismui turime pasiruošti dabar

- Ką turime daryti, kad būtume pasiruošę paskutiniam teismui?

Tiesą sakant, kiekviena diena yra teismo diena. Kalbame, galvojame ir veikiame pagal celestialinį, terestrialinį arba telestialinį įstatymą. Mūsų tikėjimas į Jėzų Kristų, kaip parodo mūsų kasdieniai veiksmai, nulemia, kurią karalystę paveldėsime.

Turime sugrąžintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvę. Evangelija yra celestialinės karalystės įstatymas. Visos kunigystės apeigos, būtinos mūsų tobulėjimui, yra atskleistos. Įžengėme į krikšto vandenį ir sudarėme sandorą gyventi kaip Kristus. Jeigu būsime ištikimi ir laikysimės sudarytų sandorų, Viešpats mums pasakė, koks bus mūsų teismas. Jis mums pasakys: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę.“ (Mato 25:34.)

Papildomos Raštų ištraukos

- Romiečiams 2:6–9; Apreiškimo 20:12–13 (teismas)
- Almos 11:41, 45; Mormono 7:6; 9:13–14 (būsime teisiami po prikėlimo)
- 2 Nefio 29:11; 3 Nefio 27:23–26 (teisme naudojamos knygos)
- Almos 41:2–7 (mūsų teismas remsis mūsų darbais, mūsų širdžių troškimais, atgaila, ištvėrimu iki galo)
- Mormono 3:22 (atgailaukite ir pasiruoškite stoti priešais teismo krėsę)
- Luko 12:47–48; DS 82:3 (iš to, kuriam daug duota, daug ir reikalaujama)
- DS 88:16–33 (visi gauname tai, ko esame verti)

Išaukštinimas

47 skyrius

Mūsų tobulėjimo planas

Kada gyvenome su mūsų Dangiškuoju Tėvu, Jis paaiškino mūsų tobulėjimo planą. Galėjome tapti kaip Jis, išauktinta esybė. Planas reikalavo, kad būtume atskirti nuo Jo ir ateitume į žemę. Tas atskyrimas buvo būtinas, kad įrodytume, jog paklusime mūsų Tėvo įsakymams, net nebūdami Jo akivaizdoje. Pagal planą, pasibaigus gyvenimui žemėje, būsime teisiami ir gausime atlygį pagal savo tikėjimo ir paklusnumo laipsnį.

Iš Raštų sužinome, kad danguje yra trys šlovės karalystės. Apaštalas Paulius paminėjo, kad jis pažinojo žmogų, kuris buvo „pagautas ir iškeltas iki trečiojo dangaus“ (2 Korintiečiams 12:2). Paulius minėjo dvi karalystes danguje: celestialinę ir terestrialinę (žr. 1 Korintiečiams 15:40–42). Celestialinė yra aukščiausia, o terestrialinė yra antroji. Per pastarųjų dienų apreiškimą sužinome, kad trečioji karalystė yra telestialinė karalystė (žr. DS 76:81). Taip pat sužinome, kad celestialinėje karalystėje yra trys dangūs arba laipsniai (žr. DS 131:1).

Išaukštinimas

- Kas yra išaukštinimas?

Išaukštinimas yra amžinasis gyvenimas – toks gyvenimas, kokį gyvena Dievas. Jis gyvena didelėje šlovėje. Jis yra tobulas. Jis turi visą pažinimą ir visą išmintį. Jis yra dvasinių vaikų Tėvas. Jis yra kūrėjas. Galime tapti tokie kaip mūsų Dangiškasis Tėvas. Tai yra išaukštinimas.

Jeigu įrodome ištikimybę Viešpačiui, gyvensime aukščiausiam celestialinės dangaus karalystės lygyje. Būsime išaukštinti, kad gyventume su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir amžinomis šeimomis.

Išaukstinimas yra didžiausia dovana, kokią Dangiškasis Tėvas gali duoti savo vaikams (žr. DS 14:7).

Išaukstinimo palaiminimai

- Kaip bus laiminami tie, kurie bus išaukštinti?

Mūsų Dangiškasis Tėvas yra tobulas ir džiūgauja, kad Jo vaikai gali tapti tokie kaip Jis. Jo darbas ir šlovė yra „įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“ (Mozės 1:39).

Tie, kurie gaus išaukstinimą celestialinėje karalystėje per tikėjimą į Jėzų Kristų, gaus ypatingus palaiminimus. Viešpats pažadėjo: „Viskas yra jų.“ (DS 76:59.) Štai keletas iš tų palaiminimų, kurie bus suteikiami išaukštintiems žmonėms:

1. Jie amžinai gyvens Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus akivaizdoje (žr. DS 76:62).
2. Jie taps dievais (žr. DS 132:20–23).
3. Jie bus amžinai sujungti su teisiais savo šeimos nariais ir galės turėti amžiną praeigį.
4. Jie gaus džiaugsmo pilnatvę.
5. Jie turės viską, ką turi mūsų Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus – visą galią, šlovę, viešpatystę ir pažinimą (žr. DS 132:19–20).
Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas rašė: „Per Sūnų Tėvas pažadėjo, kad viskas, ką Jis turi, bus duota tiems, kurie paklūsta Jo įsakymams. *Jų pažinimas, išmintis ir galia augs, nuo malonės prie malonės, iki kol jiems atsivers tobulos dienos pilnatvė.*“ (Doctrines of Salvation, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 2:36; kursyvas pagal originalą.)

Išaukstinimo reikalavimai

Dabar yra laikas įvykdyti išaukstinimo reikalavimus (žr. Almos 34:32–34). Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas sakė: „Kad gautume išaukstinimą, turime priimti Evangeliją ir visas jos sandoras; ir prisiimti įsipareigojimus, kuriuos pasiūlė Viešpats; ir vaikščioti šviesoje ir tiesos supratime; ir gyventi „kiekvieną žodžiu, išėinančiu iš Dievo burnos.“ (Doctrines of Salvation, 2:43.)

Kad būtume išaukštinti, visų pirma turime sutelkti savo tikėjimą į Jėzų Kristų ir tada išverti tame tikėjime iki savo gyvenimo galo. Mūsų tikėjimas į Jį turi būti toks, kad atgailautume už savo nuodėmes ir paklustume Jo įsakymams.

Jis mums visiems įsako priimti tam tikras apeigas:

1. Turime pasikrikštyti.
2. Turime gauti rankų uždėjimą, kad būtume patvirtinti Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariais ir gautume Šventosios Dvasios dovaną.
3. Broliai turi gauti Melchizideko kunigystę ir išaukštinti savo pašaukimus kunigystėje.
4. Turime gauti šventyklos apdovanojimą.
5. Turime susituokti amžinybei arba šiame, arba kitame gyvenime.

Be reikalaujamų apeigų priėmimo Viešpats mums visiems įsako:

1. Mylėti Dievą ir savo artimą.
  2. Laikytis įsakymų.
  3. Atgaulauti už savo nusižengimus.
  4. Ieškoti informacijos apie savo mirusius giminaičius ir už juos atlikti gelbstinčias apeigas.
  5. Kaip įmama reguliariau lankytis Bažnyčios susirinkimuose, kad priimdami sakramentą galėtume atnaujinti savo krikšto sandoras.
  6. Mylėti šeimos narius ir stiprinti juos Viešpaties keliuose.
  7. Kasdien melstis asmeniškai ir kartu su šeima.
  8. Žodžiais ir pavyzdžiu mokyti Evangelijos kitus.
  9. Studijuoti Raštus.
  10. Klausytis Viešpaties pranašų įkvėptų žodžių ir jiems paklusti.
- Galiausiai, kiekvienas iš mūsų turi priimti Šventąją Dvasią ir savo gyvenime išmokti sekti Jos nurodymais.

- Kaip apeigos ir sandoros paruošia mus išaukštinimui?

- Kaip tikėjimas į Jėzų Kristų padeda mums paklusti įsakymams?
- Kodėl turime mokytis sekti Šventosios Dvasios nurodymais, kad taptume išaukštinti?

Po to, kai buvome ištikimi ir ištverėme iki galo

- Kas atsitinka, kada ištveriamo iki galo kaip ištikimi Kristaus mokiniai?

Viešpats sakė: „Jei laikysiesi mano įsakymų ir ištversi iki galo, turėsi amžinąjį gyvenimą, kuris yra didžiausia iš visų Dievo dovanų.“ (DS 14:7.) Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas sakė: „Jeigu išliksime su Dievu, tai yra, laikysimės Jo įsakymų, garbinsime Jį ir gyvensime pagal Jo tiesą, tuomet ateis laikas, kada pasinersime į tiesos pilnatvę, kuri švis vis šviesyn ir šviesyn iki tobulos dienos.“ (*Doctrines of Salvation*, 2:36.)

Pranašas Džozefas Smitas mokė: „Lipdami kopėčiomis turite pradėti nuo apačios ir kilti laiptelis po laiptelio, kol užlipsite iki viršaus; taip yra ir su Evangelijos principais – turite pradėti nuo pirmo ir tęsti, kol išmoksite visus išaukštinimo principus. Bet praeis daug laiko, kol, praėję pro uždangą, jų išmoksite. Šiame pasaulyje visko nesuprasime; net anapus kapo ribos turėsime daug dirbti, kad įsivaintume savo išgelbėjimą ir išaukštinimą.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* [2009], p. 257–258.)

Džozefas Smitas mokė: „Pirmasis Evangelijos principas yra užtikrintai žinoti Dievo asmenybę ... Kadaise Jis buvo kaip žmogus ... Pats Dievas, mūsų visų Tėvas, gyveno žemėje taip, kaip gyveno pats Jėzus Kristus.“ (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], p. 345–346.)

Mūsų Dangiškasis Tėvas žino mūsų išmėginimus, mūsų silpnumus ir mūsų nuodėmes. Jis rodo mums savo atjautą ir malonę. Jis nori, kad mums pasisektų taip kaip Jam.

Įsivaizduokite, kokį džiaugsmą kiekvienas iš mūsų patirs, kada grįšime pas mūsų Dangiškąjį Tėvą ir galėsime pasakyti: „Tėve, gyvenau pagal Tavo valią. Buvau ištikimas ir laikiausi Tavo įsakymų. Esu laimingas vėl būdamas namuose.“ Tada išgirsime Jį sakant:

„Gerai ... Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau paveisi didelius. Eikš į savo šeiminko džiaugsmą.“ (Mato 25:23.)

- Peržvelkite Mato 25:23. Pagalvokite apie tai, kaip jaustumėtės, jei girdėtumėte Viešpatį sakant jums šiuos žodžius.

Papildomos Raštų ištraukos

- DS 132:3–4, 16–26, 37 (dėl išaukštinimo)
- DS 131:1–4 (amžinoji santuoka – raktas į išaukštinimą)
- DS 76:59–70 (išaiškinti celestialinės šlovės palaiminimai)
- DS 84:20–21 (kunigystės apeigose apsireiškia dieviškumo galia)

Mokytojams: Kada mokiniams arba šeimos nariams suteikiate laiko galvoti apie Evangelijos tiesas, apmąstyti savo gyvenimą arba pagalvoti apie jų meilę Dangiškajam Tėvui ir Jėzui Kristui, suteikiate jiems galimybę būti mokomiems Šventosios Dvasios.

Iliustracijų sąrašas

- Viršelis:** *Gyvasis vanduo*, aut. Saimonas Djuvis, © Simon Dewey.
Fonas © Artbeats
- 4 p.:** Nuotrauka © NASA ir STScI
- 8 p.:** Nuotrauka © NASA ir STScI
- 14 p.:** *Kristus Emause*, Karlo Heinricho Bloko paveikslo fragmentas. Naudojama Danijos Frederiksborgo nacionaliniam muziejui Hilerodėje leidus
- 18 p.:** Dimitrio Vervitsiočio nuotrauka, Digital Vision/Getty Images
- 22 p.:** Nuotrauka © Corbis
- 26 p.:** *Išėjimas iš Edeno sodo*, aut. Džozefas Brikis. © 1998
Joseph Brickey
- 38 p.:** *Džozefas Smitas*, autorius nežinomas. Kristaus bendruomenės archyvui maloniai leidus. *Brigamas Jangas*, aut. Dankvartas Antonas Vegelandas. Bažnyčios istorijos muziejui maloniai leidus. *Džonas Teiloras*, autorius nežinomas. Bažnyčios istorijos bibliotekai ir archyvui maloniai leidus. *Vilfordas Vudrufas*, aut. H. E. Petersonas. *Lorensas Snou*, aut. Liuisas Ramsis. Bažnyčios istorijos muziejui maloniai leidus. *Džozefas F. Smitas*, aut. A. Salzbrenneris, © IRI. *Hiberis Dž. Grantas*, aut. Č. Dž. Foksas, © IRI. *Džordžas Albertas Smitas*, aut. Li Grynus Ričardsas, © IRI. *Deividas O. Makėjus*, aut. Everetas Klarkas Torpas, © Everett Clark Thorpe. *Džozefas Fildingas Smitas*, aut. Šona Kuk Klinger, © 1983 IRI. *Haroldas B. Li*, aut. Grantas Romnis Klosonas, © IRI. Nuotrauka: Ezra Taftas Bensonas © Busath Photography. Nuotrauka: Tomas S. Monsonas © Busath Photography
- 50 p.:** *Kristus prikelia Jairo dukterį*, aut. Gregas K. Olsenas.
© 1990 IRI
-

- 58 p.:** *Tačiau tebūna ne mano, o tavo valia* aut. Haris Andersonas.
© Septintos dienos adventistų bažnyčia. Nekopijuoti
- 78 p.:** *Abraomas Mamrės lygumose*, Hario Andersono paveikslo fragmentas. © IRI
- 84 p.:** *Kristus išventina Dvylika apaštalų*, Hario Andersono paveikslo fragmentas. © IRI
- 90 p.:** *Mano širdies troškimai*, Valterio Reino paveikslo fragmentas.
Bažnyčios istorijos muziejui maloniai leidus
- 98 p.:** *Jėzus Kristus*, Hario Andersono paveikslo fragmentas. © IRI
- 128 p.:** *Paskutinė vakarienė*, aut. Saimonas Djuvis.
© Simon Dewey
- 142 p.:** *Kristus ir turtingas jaunas didikis*, Heinricho Hofmano paveikslo fragmentas. C. Harrison Conroy Co., Inc. maloniai leidus
- 154 p.:** *Jėzus plauna kojas apaštams*, Delo Parsono paveikslo fragmentas. © 1983 IRI
- 160 p.:** Nuotrauka © Getty Images
- 166 p.:** *Gailestingasis samarietis*, Džozefo Brikio paveikslo fragmentas. © 2001 Joseph Brickey
- 172 p.:** Džordžo Doilo nuotrauka, Stockbyte/Getty Images
- 182 p.:** *Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones*, Hario Andersono paveikslo fragmentas. © IRI
- 192 p.:** *Adomas ir Ieva atnašauja aukas*, aut. Kytas Larsonas.
© 1996 Keith Larson
- 210 p.:** Roberto Keisio nuotrauka. © 2004 Robert Casey
- 216 p.:** Roberto Keisio nuotrauka. © 2004 Robert Casey
- 238 p.:** *Jokūbas laimina Juozapą*, Hario Andersono paveikslo fragmentas. © IRI
- 244 p.:** *Antrasis atėjimas*, aut. Haris Andersonas. © IRI
- 248 p.:** *Antrasis atėjimas*, Hario Andersono paveikslo fragmentas.
© IRI
- 254 p.:** *Be jokio pykčio*, Nensės Glazier-Kioler paveikslo fragmentas. © 1984 Nancy Glazier-Koehler
-

260 p.: *Paskutinis teismas*, Džono Skoto paveikslo fragmentas.

© 1974 IRI

266 p.: Deno Baksterio freskos fragmentas

Teminė rodyklė

A

- Aarono kunigystė
jos kvorumai, p. 75–76
jos pareigybės ir pareigos,
p. 72–74
Taip pat žr. Kunigystė; Melchizedeko kunigystė
- Abraomas, Dievo sandora su juo,
p. 80
- Adomas ir Ieva
gavo įsakymą turėti vaikų, p. 28
jų atskyrimas nuo Dievo,
p. 28–29
jų nuopolis, p. 28–29
juos aplankė Šventoji Dvasia,
p. 30–31
jų santuoka, p. 27
narsios dvasios, p. 27
pirmieji atėję į žemę, p. 27
- Alkoholis, p. 161–162
- Antrasis atėjimas, Jėzaus Kristaus,
p. 249–253
jo ženklai, p. 243–247, 251–252
- Apaštalas, jo pareigybė ir pareigos,
p. 75, 94
Taip pat žr. Dvylika apaštalų
- Apeigos
sugrąžintos, p. 94–95
tikrosios Bažnyčios požymis,
p. 86–87
- Apgaudinėjimas, p. 173–174
- Apylinkės, p. 94
- Apmokėjimas, p. 57–64
Boido K. Parkerio vaizduojantis
pasakojimas apie jį, p. 61–63
būtinai išgelbėjimui, p. 57
išgelbėjimas iš nuodėmės – jo
pasekmė, p. 60–63
ką šia tema sakė Džozefas Fildingas Smitas, p. 105
Kristus kentėjo ir mirė, kad jį
atliktų, p. 54–56, 59
Kristus vienintelis galėjęs jį
atlikti, p. 59
prisikėlimas – jo pasekmė, p. 60
Taip pat žr. Jėzus Kristus
- Apreiškimas – tikrosios Bažnyčios
požymis, p. 83, 85
- Arbata, p. 162
- Asmenybė, išugdyta ikimirtingajame gyvenime, p. 9–10
- Atgaila
dabar laikas atgailauti, p. 109
jos apibrėžimas, p. 105
jos palaiminimai, p. 108
jos poreikis, p. 103
jos principai, p. 105–107
ką šia tema pasakė Spenseris V. Kimbolas, p. 105, 107, 223
- Atkūrimas, Bažnyčios
išpranašautas, p. 88–89, 91–92
per Džozefą Smitą, p. 92–95
- Atleidimas
džiaugsmas per jį, p. 108
-

ką šia tema sakė Spenseris V.
Kimbolas, p. 223
už skaitybės įstatymo sulau-
žymą, p. 222–223
Atleidimas, nuodėmių per krikštą,
p. 111
Atleidimas kitiems – atgailos dalis,
p. 107
Atnašos, p. 177–180
ką šia tema sakė Gordonas B.
Hinklis, p. 180
ką šia tema sakė Hiberis Dž.
Grantas, p. 180
ką šia tema sakė Stivenas L.
Ričardsas, p. 178
Atsimetimas, didysis, p. 87–88
Atsisakymas, nuodėmių – atgailos
dalis, p. 106
Auka, p. 143–147
Aukštasis kunigas, jo pareigybė ir
pareigos, p. 74–75

B

Bažnyčia, Jėzaus Kristaus
Amerikose, p. 87
ankstesniais laikais, p. 83–89
apreiškimas joje, p. 83, 85
atkurta, niekada nebus sunai-
kinta, p. 95
atsimetimas nuo jos, p. 87–88
įkurta per Džozefą Smitą,
p. 93–94
ją išskiriantys požymiai,
p. 83–87
jos atkūrimas, išpranašautas,
p. 88, 91–92
jos įgaliojimas, p. 85, 92–93
jos organizacija, p. 85–86,
93–94
šiais laikais, p. 91–96

tapimas jos nariu per krikštą,
p. 112
Biblija, p. 43, 45
Brangusis Perlas, p. 46–47

C

Celestialinė karalystė
išaukštinimas joje, p. 262–263,
265–270
kad į ją patektume reikalingas
krikštas, p. 112

D

Dangiškasis Tėvas
Jo darbas ir šlovė, p. 6
Jo kūnas, p. 6
Jo noras, kad išsiugdytume Jo
savybes, p. 10–12
Jo pažinimas, p. 6–7
Jo realumas, p. 5–6
Jo savybės, p. 6
Jo tėvystė, p. 9
ką apie Jo, kaip mūsų Tėvo,
vaidmenį sakė Džozefas
Smitas, p. 5–6
ką apie mūsų ryšį su juo sakė
Džozefas F. Smitas, p. 9
mūsų potencialas tapti tokiems
kaip Jis, p. 9
visa ko Kūrėjas, p. 5
visko valdovas, p. 5
žmonės sukurti pagal Jo
atvaizdą, p. 6
Darbai, būsime teisiami pagal juos,
p. 259, 261
Darbas, p. 149–153, 163
ką šia tema sakė Deividas O.
Makėjus, p. 153
ką šia tema sakė Hiberis Dž.
Grantas, p. 150

Daržovės, p. 163
Dauginimosi galia, p. 218
Davimas, p. 178
    ką šia tema sakė Stivenas L.
    Ričardasas, p. 178
Dešimtinė, p. 177–180
    ką šia tema pasakė Gordonas B.
    Hinklis, p. 180
    ką šia tema pasakė Hiberis Dž.
    Grantas, p. 180
    ką šia tema pasakė Stivenas L.
    Ričardasas, p. 178
Diakonas, jo pareigybė ir pareigos,
    p. 73
Didžioji taryba, p. 11
Dievas. *Žr.* Dangiškasis Tėvas
Dievo teismai, p. 259
Doktrina ir Sandoros, p. 46
Dovana, Šventosios Dvasios,
    p. 117–119
    gavimas, p. 118
    jos apibrėžimas, p. 117–119
    Šventosios Dvasios įtakos atpa-
    žinimas, p. 119
    viena iš didžiausių Dievo
    dovanų, p. 119
Dovanos, Dvasios. *Žr.* Dvasinės
    dovanos
Dvasinės dovanos, p. 125–132
    atsakingai naudojamos, p. 126
    jų apibūdinimas, p. 121–125
    jų lavinimas, p. 125
    Šetonas imituoja jas, p. 126
    tikrosios Bažnyčios požymis,
    p. 87
Dvasios, kūno formos, p. 233–234
Dvasios dovanos. *Žr.* Dvasinės
    dovanos
Dvasių kalėjimas, p. 235–236
Dvasių pasaulis, p. 233–236

Brigamo Jango mokymas šia
    tema, p. 233
    ką šia tema sakė Ezra Taftas
    Bensonas, p. 233
Dvylika apaštalų, jų atliekamas
    teismas, p. 262
    Taip pat žr. Apaštalas
Džiaugsmo pilnatvė, p. 11

E

Edeno sodas, p. 27–28
Elija, jo atėjimas, p. 246
Evangelijos tiesos, sugrąžintos,
    p. 94–95

G

Gailėjimasis dėl nuodėmės – atgai-
    los dalis, p. 106
Gelbėtojas. *Žr.* Jėzus Kristus
Gimdytojų pareigos, p. 150,
    205–208
Gimimas, mūsų gimimo laikas ir
    vieta, parenkama Dangiškojo
    Tėvo, p. 10
Grūdai, p. 163

I

Ieva. *Žr.* Adomas ir Ieva
Įgaliojimas
    sugrąžintas, p. 92–93
    tikrosios Bažnyčios požymis,
    p. 85
Įsakymų laikymasis – atgailos
    dalis, p. 107
Išankstinis išventinimas, p. 9–10
    ką šia tema sakė Džozefas Smi-
    tas, p. 9–10
Išaukštinimas, p. 265–270
    jam būtina amžinoji santuoka,
    p. 211–212

- ką šia tema sakė Džozefas Fildingas Smitas, p. 267
 tapimas vertu jo, p. 16
 Išbandymai, būtini tobulėjimui, p. 11
 Išbandymas, gyvenimas žemėje, p. 10–11
 Išgelbėjimo planas, p. 10–12, 23
 Išgydymo dovana, p. 124
 Išminties dovana, p. 122–123
 Išminties žodis, p. 161–164
     ką šia tema sakė Hiberis Dž. Grantas, p. 164
 Išorinė tamsa, p. 263
 Išpažinimas – atgailos dalis, p. 106–107
 Ištvėrimas iki galo, per jį gaunami palaiminimai, p. 269–270
 Izraelis
     Izraelio namų išsklaidymas, p. 237, 239
     Izraelio namų surinkimas, p. 237–242
     Jobūbo vardas pakeistas į jį, p. 237
     ką apie jo surinkimą sakė Džozefas Fildingas Smitas, p. 240
     ką apie jo surinkimą sakė Rase-las M. Nelsonas, p. 240–241
 Izraelitai, p. 237
- J**
- Jėzus Kristus
     Gelbėtojas ir vadovas žemiškajame gyvenime, p. 15
     įkūrė Bažnyčią, p. 54
     įsteigė sakramentą, p. 127, 129
     išanksto įšventintas ikimirtingojoje būtyje, p. 9
     Jo atliktas išpirkimas, p. 54–56
     Jo auka, p. 56, 143–144
     Jo gimimas ir misija išpranašauti, p. 49, 51
     Jo gyvenimas, p. 49–56
     Jo meilė, p. 53–54
     Jo mokymai, p. 53–54
     Jo tobulas gyvenimas, p. 52–53
     Kūrėjas, p. 23–24
     nori, kad tarnautume kitiems, p. 156
     Orsono F. Vitnio regėjimas apie Jo kančias, p. 55
     pakluso Tėvui, p. 196
     per Apmokėjamą suteikė mums palaiminimus, p. 56
     tarnavimo pavyzdys, p. 158–159
     Tėvo Viengimis Sūnus, p. 51–52
     tikrosios meilės pavyzdys, p. 165, 167
     Taip pat žr. Antrasis atėjimas, Jėzaus Kristaus; Apmokėjimas; Tikėjimas į Jėzų Kristų
- Jokūbas
     Dievo sandora su juo, p. 237
     vardas pakeistas į vardą Izraelis, p. 237
- K**
- Karas danguje, p. 15–16
 Karštieji gėrimai, p. 162
 Kava, p. 162
 Krikštas, p. 111–115
     jo būdas, p. 112–113
     jo reikalingumas, p. 111–112
     jo sandoros, p. 114–115
     kas turi krikštytis, p. 113
     nauja pradžia per jį, p. 115
 Kristus. *Žr.* Jėzus Kristus
 Kunigas, jo pareigybė ir pareigos, p. 73–74

Kunigystė, p. 65–69
jos apibrėžimas, p. 65
jos naudojimo palaiminimai,
p. 68–69
jos organizacija, p. 71–77
jos poreikis, p. 65, 67
jos raktai, p. 72
jos suskirstymas, p. 71–72
kaip tinkamai ją naudoti, p. 68
kaip vyrai ją gauna, p. 67
ką šia tema pasakė Džozefas F.
Smitas, p. 72
Taip pat žr. Aarono kunigystė;
Melchizedeko kunigystė
Kuolas, p. 94
Kviečiai, p. 163

L

Laisvė rinktis. *Žr.* Valios laisvė
Liežuvių aiškinimo dovana, p. 122
Liežuvių dovana, p. 121–122
Liuciferis. *Žr.* Šėtonas
Liudijimas, ką šia tema sakė Deivi-
das O. Makėjus, p. 123

M

Malda, p. 33–37
kada melstis, p. 35–36
kaip atsakoma į maldas,
p. 36–37
kaip melstis, p. 36
kodėl meldžiamės, p. 33, 35
Melavimas, p. 173
Melchizedeko kunigystė
jos kvorumai, p. 76–77
jos pareigybės ir pareigos,
p. 74–75
Taip pat žr. Aarono kunigystė;
Kunigystė
Mėsa, p. 163

Mintys, būsime teisiame pagal jas,
p. 259, 261
Mirusieji, apeigos už juos – tik-
rosios Bažnyčios požymis,
p. 86–87
Misionieriškas darbas, p. 181–187
ką šia tema sakė Ezra Taftas
Bensonas, p. 184
Mokymas
iš šitos knygos, p. 1–3
jo dovana, p. 123
Mokytojas, jo pareigybė ir parei-
gos, p. 73
Mormono Knyga, p. 45–46
Motina
jos pareigos, p. 207–208
ką šia tema sakė Boidas K.
Pakeris, p. 207

N

Narkotinės medžiagos, piktnau-
džiavimas jomis, p. 162
Naujoji ir nesibaigiančioji sandora,
p. 81–82
Nepaklusnumo pasekmės, p. 196
Nuodėmė
jos apibrėžimas, p. 103
visi kalti dėl jos, p. 103
Nuopuolis, p. 28–30
jo pasekmės, p. 29–30

P

Pagundos, kaip joms atsisipirti, ką
šia tema pasakė Gordonas B.
Hinklis, p. 220–221
Paklusnumas, p. 193–198
ką šia tema sakė Džozefas Smi-
tas, p. 195
krikštas jį parodo, p. 112
Pasninkas, p. 137–141

---

jo palaiminimai, p. 140–141
 tinkamas, p. 137, 139
 Pasninko atnašos, p. 140, 179
 Pasninko diena, p. 139
 Patriarchaliniai palaiminimai, p. 10,
 75, 125
 ką šia tema sakė Tomas S. Mon-
 sonas, p. 10
 Patriarchas, jo pareigybė ir parei-
 gos, p. 75
 Patvirtinimas. *Žr.* Dovana, Šento-
 sios Dvasios
 Pažinimo dovana, p. 123
 Pirmieji principai ir apeigos, p. 86
 pilnai sugrąžinti per sugrąži-
 nimą, p. 94–95
 Pirmoji prezidentūra, p. 93–94
 Poilsis, p. 152, 163
 Pramogos, p. 152
 Pranašai, p. 39–42
 Dievas juos šaukdavo visais
 amžiais, p. 40
 Dievo atstovai žemėje, p. 39–40
 iš anksto išventinti, p. 9–10
 jų žodžiai yra Raštai, p. 47
 Pranašystės dovana, p. 124
 Prezidentas, Bažnyčios, p. 39–40
 jo palaikymas, p. 41
 ką šia tema pasakė Vilfordas
 Vudrufas, p. 40–41
 paklusimo jam palaiminimai,
 p. 42
 šių laikų gyvasis pranašas,
 p. 40–41
 vadovauja Bažnyčiai, p. 93–94
Taip pat žr. Pranašai
 Pripažinimas, nuodėmių pripažini-
 mas – atgailos dalis, p. 105–106
 Protėviai, pagalba jiems,
 p. 227–230

R

Raštai, p. 43–48
 jų studijavimas, p. 47–48
 keturios Raštų knygos, p. 43–47
 Rojus
 dvasių pasaulyje, p. 235
 ką šia tema sakė Džededaja M.
 Grantas, p. 235
 ką šia tema sakė Vilfordas Vud-
 rufas, p. 235

S

Sakramentas, p. 127–131
 jo metu atnaujinamos sandoros,
 p. 130
 jo pateikimas, p. 129
 Kristus įsteigė jį, p. 127, 129
 nusistatymas jį priimant,
 p. 130–131
 Sandora
 Abraomo, p. 80–81
 atnaujinama per sakramentą,
 p. 130
 jos apibrėžimas, p. 79–80
 krikšto, p. 114–115
 naujoji ir nesibaigiančioji,
 p. 81–82
 Sandoros žmonės, p. 79–82
 Santuoka
 amžinoji, p. 211–215
 ką šia tema sakė Spenseris V.
 Kimbolas, p. 214
 Sąžiningumas, p. 171–175
 ką šia tema sakė Brigamas Jan-
 gas, p. 171
 ką šia tema sakė Džozefas F.
 Smitas, p. 174
 ką šia tema sakė Markas E.
 Petersonas, p. 171
 Sekmadienis, Šabas, p. 134

Septyniasdešimties narys, jo parei-
gybė ir pareigos, p. 75
Skaistybė, p. 217–224
Smitas, Džozefas
per jį sugrąžinta Bažnyčia,
p. 92–95
per jį sugrąžinta tiesa, p. 94–95
Stebuklų darymo dovana, p. 124
Stiprieji gėrimai, p. 161–162
Sukūrimas
jo atlikimas, p. 23–24
per Jėzų Kristų, p. 23–24
rodo Dievo meilę, p. 24–25
Sveikata, Viešpaties sveikatos įsta-
tymas. *Žr.* Išminties žodis

Š

Šabas, p. 133–136
jo apibrėžimas, p. 133
jo istorija, p. 134
jo paskirtis, p. 133–134
jo šventimas, p. 135–136
jo šventimo palaiminimai,
p. 136
Sekmadienis, p. 134
Šeima
amžinoji, p. 199–203
jos išlaikymas, p. 150
jos svarba, p. 199, 201
ką šia tema sakė Deividas O.
Makėjus, p. 199
ką šia tema sakė Haroldas B. Ly,
p. 202
laiminga, p. 202–203
pareigos, p. 205–209
santykiai joje, p. 201–202
Šeima. Pareiškimas pasauliui,
p. 10, 199, 202, 203, 205, 206,
207, 209, 218
Šeimos istorija, p. 225–231

Šėtonas
gundė Ievą, p. 28
gundo mus, p. 16
imituoja Dvasios dovanas,
p. 126
išlaisvinamas Tūkstantmečio
pabaigoje, p. 258
išmestas iš dangaus, p. 15–16
kovojo su Jėzumi danguje, p. 15
nori, kad sulaužytume skaisty-
bės įstatymą, p. 220–222
priešinasi gėriui, p. 19–20
siekė atimti laisvę rinktis, p. 13,
15
surištas Tūkstantmečio metu,
p. 256–257

Šlovės karalystės, p. 262–263

Šventyklos

jose atliekama amžinoji san-
tuoka, p. 212–213
jose atliekamas darbas,
p. 225–231
Tūkstantmečio metu jose atlie-
kamas darbas, p. 250, 256

Šventoji Dvasia, p. 30–32

aplankė Adomą ir Ievą,
p. 30–31
Jos misija, p. 31–32
Jos savybės, p. 31
ką šia tema sakė Džozefas Fil-
dingas Smitas, p. 32
krikštas būtinas, kad ją gau-
tume, p. 112
Taip pat žr. Dovana, Šventosios
Dvasios

T

Tabakas, p. 162
Talentai
jų lavinimas, p. 189–191

- ką apie atsakomybę už juos sakė Džozefas F. Smitas, p. 191
- ką apie jų lavinimą sakė Hiberis Dž. Grantas, p. 190–191
- ką apie jų lavinimą sakė Marvinas Dž. Aštonas, p. 190
- lavinti ikimirtingajame gyvenime, p. 9–10
- Taryba danguje, p. 11
- Tarnavimas, p. 155–159, 179
- ką šia tema pasakė Spenseris V. Kimbolas, p. 156
- Teismas
- jame bus naudojami užrašai, p. 261–262
- jame bus naudojami žodžiai, darbai ir mintys, p. 259, 261
- pasirošimas jam, p. 264
- paskutinis, p. 259–264
- vykdomas Jėzaus Kristaus, p. 262
- Telestialinė šlovė, p. 263
- Terestrialinė šlovė, p. 263
- Tėvas Danguje. *Žr.* Dangiškasis Tėvas
- Tėvo pareigos, p. 206–208
- Tikėjimas į Jėzų Kristų, p. 97–102
- dvasinė dovana, p. 97, 124–125
- jo apibrėžimas, p. 97, 99
- ką apie juo atliekamų darbų reikalingumą sakė Spenseris V. Kimbolas, p. 101
- kaip galime jį stiprinti, p. 99–101
- kas pasakya apie jo išdavą, iš *Lectures on Faith*, p. 102
- kodėl mums jo reikia, p. 99
- palaiminimai, kylantys iš jo, p. 101–102
- Tikėjimo kitų žmonių liudijimu dovana, p. 124
- Tikroji meilė, p. 165–170
- ką šia tema sakė Džozefas Smitas, p. 169
- ką šia tema sakė Tomas S. Monsonas, p. 168
- Tinginiavimas, p. 151–152
- Tobulėjimas, jam reikalingas žemiškasis gyvenimas, p. 10–11
- Tūkstantmetis, p. 255–258
- ką šia tema sakė Brigamas Jangas, p. 250
- ką šia tema sakė Džonas Teiloras, p. 257
- U**
-
- Užantspaudavimo galia, sugrąžinta per Eliją, p. 246
- Uždanga dengia prisiminimą apie dangiškus namus, p. 11
- Užrašai, pagal juos būsime teisiami, p. 261–262
- V**
-
- Vaikai
- Adomui ir Ievai įsakyta jų turėti, p. 28
- jų pareigos, p. 208
- Vaisiai, p. 163
- Valios laisvė
- amžinas principas, p. 17
- būtina išgelbėjimo plane, p. 17, p. 19
- jos panaudojimas, neprisime-
nant ikimirtingojo gyvenimo,
p. 11
- reikalauja pasirinkimo, p. 19–20
- Šėtonas siekė ją atimti, p. 17
- Velnius. *Žr.* Šėtonas

- Vertimo dovana, p. 122
Viešpaties diena, p. 134
Taip pat žr. Šabas
Vynas, p. 161–162
Vyresnysis, jo pareigybė ir parei-
gos, p. 74
Vyskupas, jo pareigybė ir pareigos,
p. 74
Vogimas, p. 173

Ž

- Žalos atlyginimas – atgailos dalis,
p. 107
Ženkilai, laikų. *Žr.* Antrasis atėji-
mas, Jėzaus Kristaus
Žinojimo, jog Jėzus Kristus yra
Dievo Sūnus, dovana, p. 123
Žmogus
Dievo vaikas, p. 9
jam paskirta valdyti Dievo kūri-
nius, p. 5
ką apie jo dieviškus tėvus sakė
Džozefas F. Smitas, p. 9
sukurtas pagal Dievo atvaizdą,
p. 6
Žodžiai, būsime teisiami pagal
juos, p. 259, 261
Žolelės, p. 163

PASTARŲJŲ DIENŲ
SVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

